

ΕΡΩΤΙΚΟΣ

ΕΤΟΣ 12^{ΟΝ}
ΑΡΙΘ. 578



Σ'ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΑ
ΠΑΧ.ΝΙΩΔΙΑ
για να περνάτε τις ώρες σας

Εβδομάς

ΤΕΤΑΡΤΗ

26

ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

1938

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 578

"Ερως 1938

Κατήντησεν αιμοσταγής στους χρόνους μας δ
και δέν το άντελήφθημεν, ως φαίνεται, έγ-
Οι έρασται της σήμερον άντι να (καίρως!...
φονεύουν και φονεύονται,
και είνε ολίγότεροι — τ' διωλούν με πόνον —
οι πίπτοντες στον πόλεμον των Σινοϊαπωνικών!
Στους χρόνους, μας, ο περωτός υιός της (φροδίτης
— άν το παραδεχόσαστε πώς ήτανε παιδί της—
με βέλη πιά δέν μας τρυπά, δειλά, χαριτωμένα..
Κατήντησε «κοινωνικός έχθρός νούμερο ένας»,
κι' άλλοι και τρισσολοίμονο, σε όποιον δέ
(σκεφθή.

ποιά έχει επακόλουθα το να έρωτευθί!
Μας τάραξεν ο περωτός υιός της 'Αφροδίτης—
— έγω δέν παραδέχομαι πώς ήτανε παιδί της—
μας έχει δώσει το πικρό ποτήρι ως τον πάτο,
ή δέ ανάγκη ή άγνή έγινε πλέον χίμαρα,
— αφού έκασαν ήσασμε να λέμε όλοι σήμερα
στον ίδιο το σκοτό:
— Με άγάπας;
— Σε άγάπας!
— "Ε, τότε... μπάι! και κάτω!

Εβδομαδιαίος

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

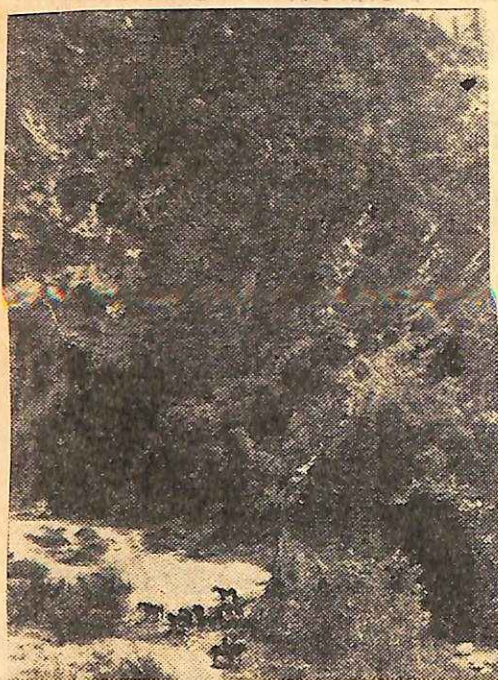
ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

1. Τζορκ
16.8.85
35282





Πίσω από τὰ παρθένα αὐτὰ δάση κρύβεται τὸ «Χόλυ Σίτυ», ἡ ἰδεώδης πόλις.

ΜΕΤΑΞΥ τῆς Σάντα-Κρουζ καὶ τοῦ Σάν-Ζοζέ τῆς Καλλιφορνίας, ὑπάρχει ἓνα χωριό, τριγυρισμένο ἀπὸ πυκνὰ δάση, ποὺ ἔχει στὴν εἰσοδὸ τοῦ δυο γιγαντιαία ἀγάλματα τοῦ «Ἀη-Βασίλη». Τὸ ὄνομα τοῦ χωριοῦ; Χόλυ-Σίτυ («Ἀγία Πόλις»). Καὶ οἱ «Ἀη-Βασίλιδες; Οἱ φρουροὶ τοῦ χωριοῦ!

Στὸ παράξενο αὐτὸ χωριὸ ποὺ μοιάζει μὲ μικρογραφία Πολιτείας, ἐδρεύει ὁ κ. Ρίκερ, ὑποψήφιος βουλευτῆς τῆς Καλλιφορνίας. Στὰ πλατεῖα στήθη τῶν «Ἀη-Βασίλιδων», ὁ ξένος ἐπισκέπτης διαβάσει τὶς ἀκόλουθες ἐπιγραφές: «Πρὶν διαπράξετε ἔγκλημα, πρὶν παντρευθεῖτε ἢ πρὶν αὐτοκτονήσετε, ἐλάτε νὰ μὰς δῆτε!» «Αἰτία ὅλων τῶν δυστυχιῶν μας εἶνε ὁ κρυφὸς ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν!»

«Ὅσο γιὰ τὸν κ. Ρίκερ, ποὺ εἶνε ἡ ψυχὴ τοῦ παραδόξου αὐτοῦ χωριοῦ, ἰδοὺ πῶς ἐξηγεῖ τὴν παρουσίαν τῶν δύο ἀγαλμάτων:

— «Ὅπως ξέρετε, ὁ «Ἀη-Βασίλης» εἶνε ἐξαιρετικὰ γενναιοδωρὸς. Μοιράζει δῶρα σ' ὅλον τὸν κόσμον. Ὅπως αὐτός, λοιπόν, ἔτσι κι' ἐμεῖς μοιράζουμε ἰδέες. Αὐτὸ εἶνε ὅλο...

Ἡ «Ἀγία Πόλις» δὲν ἔχει κανένα κτίριο τῆς προκοπῆς. Τὰ ξύλινα σπιτία τῆς εἶνε στιβαγμένα τὸ ἓνα πάλιν στὸ ἄλλο καὶ ὁ ξένος ποὺ θὰ ὀρεθῇ ἐκεῖ πέρα, νομίζει πῶς θρίσκειται σὲ ἐμποροπανήγυρη.

Σὲ μιὰν ἀπὸ τὶς παράγκες, εἶνε καρφωμένη ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή: «Ἀγία Πόλις — Γραφεῖον Πληροφοριῶν — Ἐδῶ μέσῃ λύνονται ὅλα τὰ μυστήρια».

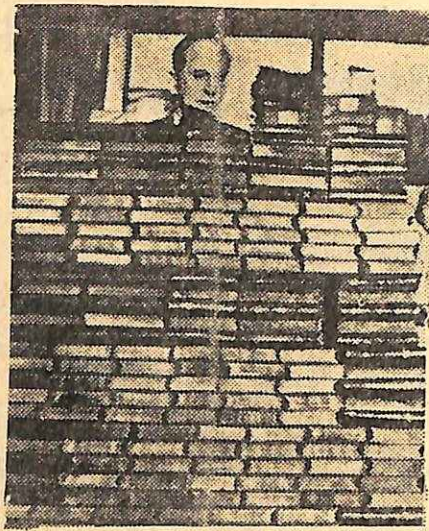
Ἀλλὰ παρ' ὅλες αὐτὲς τὶς ὑποσχέσεις, ἡ περιέργεια ἐκεῖνον ποὺ θὰ μῆλ' ἐντὶ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ γραφείου πληροφοριῶν δὲν πρόκειται καθόλου νὰ ἱκανοποιηθῇ. Μέσῃ σ' ἓνα μεγάλο δωμάτιο, εἶνε ἀραδιασμένα δώδεκα μεγάλα κουτιά. Ρίχνονται στὸ

Στὸ περιθώριο τῆς ἐπικαιρότητας

Μιά πόλις ἰδεώδης

κάθε κουτὶ ἀπὸ μιὰ πεντάρα, θὰ δῆτε, ὅπως στὰ πανοράματα, τὴν πώση τῶν πρωτοπλάστων, τοὺς πειρασμοὺς τῆς σαρκὸς, τὴν Εὐὰ καὶ τὸ φίδι, τὶς γάμπες τῆς βασιλείας... Ἐλισσάθ' ἐπὶ τῆς Αἰγύπτου καὶ διάφορες ἄλλες χαλκομανίες.

Θὰ ξαφνιασθεῖτε, θέβαια, ἀπὸ αὐτὰ ποὺ σὰς λέγω. Μόλις, ὅμως, μάθετε ὅτι ὁ κ. Ρίκερ ἦταν ἄλλοτε διευθυντὴς ἱπποδρομίου, θὰ τοῦ δικαί



Τὸ μόνο βιβλίον ποὺ θρίσκειται στὸ Χόλυ Σίτυ, εἶνε ἡ Βίβλος. Ὁ ἴδιος ὁ πᾶτερ Ρίκερ παραλαμβάνει κάθε τόσο τὰ δέματα ποὺ φθάνουν ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον, καὶ τὰ θεωρεῖ γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἡ Βίβλος εἶνε ἐν τάξει.

ολογήσετε τὴν ἀδυναμίαν ποὺ ἔχει στὶς ἀτάραξιόν αὐτοῦ τοῦ εἴδους.

Μπροστὰ σ' ἓνα γκαράζ, θλέπω ἓνα μεγάλο καμιόνι, φορτωμένο μ' ἓνα γύψινο ἀγάλμα γυναικῶς, ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, ντυμένης μ' ἓνα μπλε μαγιώ, ποὺ κρατεῖ στὰ χέρια τῆς μιὰν πελώρια πινακίδα μ' αὐτὰ τὰ λόγια: «Ἡ Βίβλος δὲν εἶνε γραμμένη γιὰ τὶς γυναῖκες». Ὅπως μοὺ ἐξηγοῦν, τὸ καμιόνι αὐτὸ εἶνε γιὰ τὶς διαφημίσεις τῆς «Ἀγίας Πόλεως».

Σὲ μιὰν ἄλλη παράγκα, διαβάζω τὴν ἐξῆς ἐπιγραφή: «Μουσικὴ — Φιλοσοφία». Καὶ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς παράγκας, θρίσκει ἓνα μυλλιάρδο κι' ἓνα τραπέζι τοῦ πίκ-πὸγκ.

Σὲ μιὰ ἐρύση, διαβάζω τὴν ἐξῆς σύσταση: «Μονάχα γιὰ τοὺς ἀρρώστους». Λίγο πρὶν πέρα, πάνω σ' ἓνα τοίχο, ἓνα μεγάλο ἐρώτημα: «Εἶνε ἢ δὲν εἶνε ὁ Πᾶτερ — Ρίκερ ὁ σοφώτερος ἄνθρωπος τῆς Οἰκουμένης;»

Γενικῶς, σ' ὅλους τοὺς τοίχους τῶν σπιτιῶν θὰ ὀρῇτε διάφορες ἐπιγραφές. Ἀναφέρω μόνον τρεῖς, τὶς

πρὸ παράξενης: «Ἡ ψυχὴ τῆς λευκῆς γυναικῆς εἶνε μαύρη». — «Ἡ εὐτυχία τοῦ κόσμου θὰ προέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐπικράτηση τοῦ Λευκοῦ ἀνδρός». — «Ὁ Πᾶτερ-Ρίκερ πληρώνει 25.000 δολάρια, σ' ὅποιον ὀρῇ ἔστω κι' ἓνα λάθος στὸ ἰδεώδες πολιτικὸ τοῦ σύστημάς».

Ἡ ἰδεώδης συζυγος

Ὁ πληθυσμὸς τῆς «Ἀγίας Πόλεως» ἀνέρχεται σ' ἑφτακόσιους κατοίκους, ἐκ τῶν ὁποίων μόνον οἱ τέσσαρες εἶνε γυναῖκες. Οἱ ἄνδρες ζοῦν σὲ μεγάλους κοινοὺς θαλάμους, ἀνὰ τριάντα, οἱ δὲ τέσσερες γυναῖκες, χωριστά, σὲ μιὰ μικρὴ παράγκα.

Κανένας δὲν εἶνε παντρεμμένος — ὁ Πᾶτερ Ρίκερ καταδικάζει τὸν θεσμό τοῦ γάμου — ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Πᾶτερ Ρίκερ, ποὺ ζῇ μὲ τὴν γυναῖκα τοῦ καὶ τὴν πεθερά του σ' ἓνα μεγάλο λιθόκτιστο σπίτι, ποὺ δεσπόζει τῆς «Ἀγίας Πόλεως».

Οἱ κάτοικοι ἐργάζονται γιὰ τὴν «Ἀγία Πόλη», χωρὶς νὰ πληρώνονται. Ἐχουν, ὅμως, ἐξασφαλισμένο τὸν ὕπνο καὶ τὴν τροφή. Ὁ Πᾶτερ Ρίκερ



Ὁ πολιτισμὸς μὲ τὸ αὐτοκίνητο φθάνει στὸ πρῶτο σπίτι τῆς πρωτότυπης αὐτῆς πολιτείας.

ἔχει τὴ γνώμη ὅτι τὸ χρήμα διαφθείρει τὰ ἦθη καὶ θυσιάζεται, παίρνοντας ἐπάνω του ὅλη τὴ φροντίδα

τῆς ἐισπράξεως τῶν πόρων τῆς πόλεως τοῦ!

Γιὰ τὴν ὥρα, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἰδιοκτῆτης δυο αὐτοκινήτων κι' ἐνὸς ἀεροπλάνου. Ἐπειδὴ δὲ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς πόλεως τοῦ, δέχεται εὐπρόσδεκτα ὅλους ὅσοι θέλουν νὰ γίνουν συμπολίται τοῦ.

Ἡ Μαμά-Λουσίλ, σύζυγος τοῦ Πᾶτερ-Ρίκερ ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων εἶνε μιὰ γυναῖκα ποὺ ἐνοίωσε πλήρως τὰ μεγάλα ἰδανικά τοῦ ἀνδρός τῆς. Τρελλαίνεται ὅπως κι' αὐτὸς γιὰ τὶς μεγάλες ἐπιγραφές μὲ τὰ πελώρια γράμματα κι' ἔχει τὸ ἴδιο ἐμπορικὸ πνεῦμα μ' αὐτόν. Ὅποτε δὲν ἔχει δουλειά, γράφει προπαγανδιστικοὺς στίχους. Συγγράφει ἐπίσης «ἐποικοδομητικὸς» διαλόγους, προωρισμένους νὰ πείσουν ὅλους τοὺς ἀμφιβάλλοντας γιὰ τὸ σύστημα τοῦ συζύγου τῆς καὶ τὰ γραφὰ τῆς ξεχυλίζουν ἀπὸ σοφία. Ἀκούστε, ἐξαφνα, ἓνα θαυστόχοστο συλλογισμό τῆς Μαμάς-Λουσίλ: «Ἀφοῦ ὁ διάβολος εἶνε κακὸς, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀγαπήσουμε καὶ νὰ μὴ τὸν ἐιργετήσουμε, ὥστε ν' ἀναγκασθῇ στὸ τέλος νὰ γίνῃ καλός;»

Οἱ ἀρχὲς τοῦ Πᾶτερ-Ρίκερ

Μέγας ἱερεὺς τῆς «Ἀγίας Πόλεως» εἶνε ὁ ἴδιος ὁ Πᾶτερ-Ρίκερ, ὁ ὁποῖος συγχρόνως εἶνε καὶ ἰδιοκτῆτης ὅλων τῶν αὐτομάτων συσκευῶν τῆς πόλεως, ποὺ ἐναντὶ ὀλίγων κερμάτων πωλοῦνται τσιγάρα, σοκολάτες, λεπίδες, ἐξυρισματοῦ, σαποῦνια, χτένες, γραβὲς κλπ.

Μὲ ὅλα τὰ ἐξῆντα χρόνια του, εἶνε ἀκμαϊότερος καὶ κυβερνᾷ τὴν πόλη του μὲ ἀφάνταστη δραστηριότητα. Τελευταίως, μάλιστα, ὅπως γράψαμε καὶ προηγουμένως, ὑπέβαλε καὶ ὑποψηφιότητα βουλευτοῦ τῆς Καλλιφορνίας.

Ἡ σοφία του εἶνε ἀπέραντη, ὅπως πιστεύουν οἱ συμπολίται του. Καί, ὅμως, ὅπως θεβαινέει ὁ ἴδιος, δὲν διάβασε σ' ὅλη τὴ ζωὴ, παρὰ μόνον τρία βιβλία, τῶν ὁποίων τοὺς τίτλους ἀποφεύγει νὰ τοὺς ἀναφέρῃ. Πολλοὶ θεβαινόντων ὅτι τοὺς ξέχασε, ἀλλὰ νομίζω ὅτι θὰνε κακόγλωσσοι.

Θὰ τοῦ ποῦμε χωρὶς περιφράσεις:

Ὁ Πᾶτερ-Ρίκερ εἶνε ἀδυσώπητος ἐκθρὸς τοῦ ὠραίου φύλου. Ἐπειδὴ, ὅμως, ἡ γυναῖκα εἶνε πλάσμα τοῦ Θεοῦ, εἴμαστε, λέγει, ἀναγκασμένοι νὰ τὴν ἀνεχόμεσθε. Ἰδοὺ τί γράφει σ' ἓνα προπαγανδιστικὸ φυλλάδιο, ὅπου ἐκθέτει τὶς ἀρχὲς τοῦ περὶ γάμου καὶ γυναικῶς:

Ἐρώτησις: Πῶς θεωρεῖται ἡ γυναῖκα στὴν «Ἀγία Πόλη»;

Ἀπάντησις: Ἡ γυναῖκα εἶνε ἱκανὴ νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ ἀνδρός, ἀλλ' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ συνεχισθῇ ἐπ' ἀπειρον.

γιατὶ ὁ Θεὸς εἶνε πολὺ πρὸ ἰσχυρὸς ἀπὸ αὐτήν. Ἀργὰ ἢ γρήγορα, ὁ Θεὸς θὰ πάσῃ νὰ τὴν προστατεύῃ καὶ τότε οἱ ἄνδρες θὰ τῆς γυρίσουν τὶς πλάτες.

Ἐρώτησις: Ὡστε κανεὶς ἀπὸ σὰς δὲν εἶνε παντρεμμένος;

Ἀπάντησις: Παντρευθήκαμε τὴ Σοφίαν!

Τὸ φυλλάδιο αὐτό, ὅπως καὶ ὅλα τὰ φυλλάδια ποὺ ἔχει ἐκδώσει ὁ Πᾶτερ-Ρίκερ, στοιχίζει 25 σέντς. Ἀκόμη πρὸ αὐστηρὸς εἶνε ὁ Πᾶτερ-Ρίκερ στὸ φυλετικὸ ζήτημα. Οἱ νέγροι δὲν θρίσκουν κανένα ἔλεος μπροστὰ του. Κατὰ τὴ γνώμη του, ἡ Ἀμερικὴ θὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς στερήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου, νὰ τοὺς ἀπαγορεύσῃ νὰ διακονοῦν τὸ ἔθνος, νὰ τοὺς εἰσάγῃ στὰ στρατεύματα, νὰ τοὺς ἐξανακλῇ σκλάβους. «Οἱ περισσότερες ἀρρώστειες, λέγει, μεταδίδονται ἀπὸ τὴν ἀναπνοὴ τῶν νέγρων».

Σύμφωνα μὲ τὶς θρησκευτικὰς θεωρίας τοῦ Πᾶτερ-Ρίκερ, ὁ «λευκὸς ἄνθρωπος» εἶνε ὁ βασιλεὺς τοῦ κόσμου. Ὁ κόσμος ἀνήκει στοὺς «Ἐβραίους καὶ στοὺς Χαρατωμένους, ποὺ ἔχουν τὴν ὑψηλὴ ἀποστολὴ τοῦ κυβερνᾶν». Ἐξ ἄλλου, ὁ Πᾶτερ-Ρίκερ ἐσχεδίασε μιὰ πόλη, ποὺ τὸ σχῆμα τῆς θυμίζει τὸ ἀνθρώπινο σῶμα: Ἡ ἐβραϊκὴ συνοικία κατέχει τὴ θέσιν τῆς κεφαλῆς, ὁ κορμὸς κατοικεῖται ἀπὸ τοὺς Χαρατωμένους (:), τὰ πόδια ἀπὸ τοὺς νέγρους καὶ τὰ χέρια ἀπὸ τοὺς Ἀνατολίτες.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Πᾶτερ-Ρίκερ πρὸς τοὺς ἔβραίους δὲν πρέπει νὰ παρεξηγηθῇ καὶ ν' ἀποδοθῇ σὲ ταπεινὰ αἰτία χρηματισμοῦ. Ὅτι κάνει, τὸ κάνει ἐκ πεποιθήσεως καὶ θαθείας σκέψεως. Ὑποσχέθηκε νὰ μεταβάλλῃ τὴν «Ἀγία Πόλη» σὲ Νέα Ἱερουσαλὴμ καὶ αὐτοαναγορεύθῃ σὲ «Μέγαν Ὑπερασπιστὴν τοῦ Ἐβραϊκοῦ λαοῦ».

Καὶ ἀναρωτιέται κανεὶς: Πρόκειται περὶ μεγαλομανοῦς ἢ περὶ ἐπιτηδεύου ἀπατεῶνος, ποὺ ἐννοεῖ νὰ χρηματίζεται μὲ κάθε μέσον, ἀδιαφορώντας ἂν γίνεταί γελοῖος; Κανένας δὲν ξέρει. Τὸ μόνο θέβαιο, εἶνε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὑπέβαλε ὑποψηφιότητα βουλευτοῦ, μὲ μεγάλες πιθανότητες ἐπιτυχίας!

ΘΩΜΑΣ ΝΙΟΥΜΑΝ

Ἡ ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΕΝΝΟΙΑ



Ὁ μεθυσμένος (στὸν κλέφτη ποὺ φεύγει). — Πές μου τουλάχιστον, πῶς τὰ κατάφερες καὶ δὲ σὲ πήρε κάθ' ἡ γυναῖκα μου; (Γελοιογραφία τοῦ κ. Π. Σάνθη)

Τρεῖς... διεθνεῖς ἱστορίες

Μιά Νεοῦρκέζικη

Ἐνας κύριος, στὴν Νέα Ὑόρκη ἀνεβαίνει κάποιον θρόνον σ' ἓνα ταξὶ καὶ διατάζει τὸν σωφὲρ νὰ τὸν ὀδονήσῃ κάπου. Στὸ δρόμο, καὶ ἀφοῦ εἶχε κάνει πρὸς τὴν μισὴ διαδρομὴ, διαπιστώνει ξαφνικὰ πῶς εἶχε ἀφήσει τὸ πορτοφόλι του σπῆτι του. Τὸ νῆκανε τώρα:

Ὅταν ἐφθάσε στὸ τέρας τῆς διαδρομῆς, ὁ κύριος κατεβαίνει καὶ λέγει τοῦ σωφῆρος:

— Δόσε μου ἓνα σπρίτ, σὲ παρακαλῶ, μοῦπες ἓνα χαρτονόμισμα τῶν πενήντα δολλαρίων μέσα σὲ ἀμάξι σου.

Ὁ σωφὲρ ὅμως, ἀντὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ σπρίτ, ξενεῖται καὶ σὲ λίγο χανότανε στὴν γωνία τοῦ δρόμου!

Μιά Παριζιάνικη

Ὁ κ. Χ. δὲν ἀγαποῦσε καθόλου τοὺς γιατροὺς. Κάποτε διῶς ἀρρώστησε καὶ πιεζόμενος ἀπὸ τοὺς δικούς του κάλεσε ἓνα γιατρό. Αὐτὸς τὸν ἐξήτασε καὶ τοῦ ἐγράψε μερικὲς ὁδηγίες σ' ἓνα χαρτί, καὶ ἐφυγε δηλώνοντας ὅτι σὲ λίγες μέρες θὰ ἔβγαλε ἀπὸ τοὺς ἄρρωστους.

Καὶ πραγματικὰ ξαναπέραςε. — Πῶς πάτε; ῥώτησε τὸν ἄρρωστό του.

— Περιφύλαξε γιατρεῖ μου.

— Εἰδότε λοιπὸν εἰ καλὰ κάνετε ποὺ ἀκολουθήσατε τὶς ὁδηγίες μου;

— Ἀν τὶς ἀκολουθοῦσα γιατρεῖ μου δὲν εἶναι τὴν τῶρα ἐδῶ...

— Πῶς αὐτό!...

— Τὶς πέταξα μόλις φύγατε ἐξω ἀπὸ τὸ παράθυρό!...

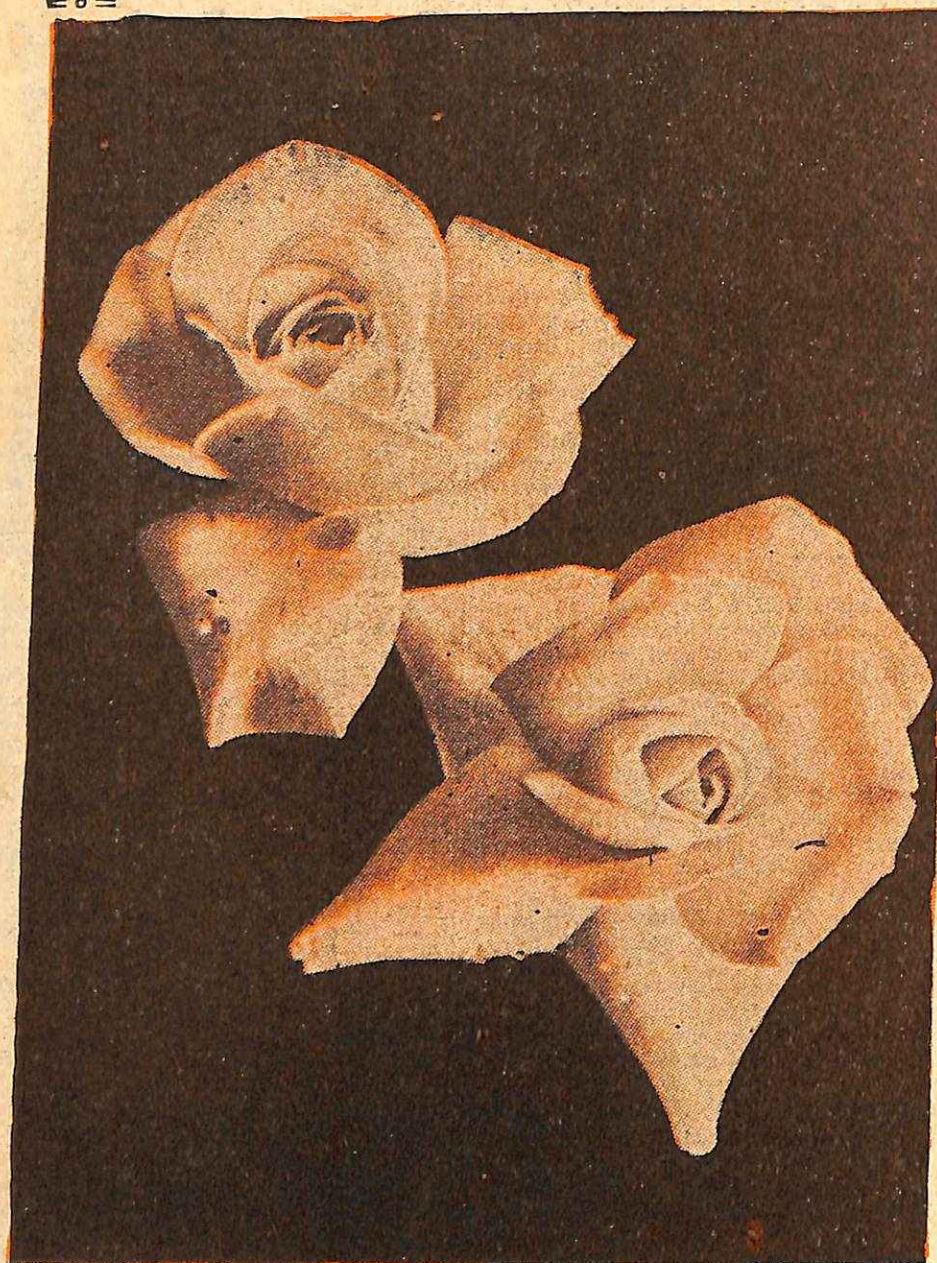
Μιά Σκωτσέζικη

Ὁ μίστερ Οὐάτσον θὰ κατέβαινε στὴν πόλιν νὰ ψωνίῃ. Ὅπως ὅμως, χρειάζοταν καὶ κάποιον βοηθό, σκέφθηκε νὰ πρῇ τὴν γυναῖκα του. Πῶς ὅμως νὰ τὴν ἀφήνῃ αὐτὸ ποὺ ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ ναύλα! Ἐβῆσε λίγο τὸ κεφάλι του καὶ στὸ τέλος εἶπε:

— Ἀκούσε γυναῖκα. Θὰ πάσῃς τὸ τραῖνο καὶ θὰ κατέβῃς στὰ μισὰ τοῦ δρόμου, πληρώνοντας

ὅμως εἰσιτήριο γιὰ ὅλη τὴν διαδρομὴ. Ἐκεῖ θὰ σὲ περιμένω ἐγώ.

Θὰ μοῦ δώσης τὸ εἰσιτήριο καὶ θὰ συνεχίσω ἐγὼ τὸ ταξίδι ὡς τὴν πόλη. Κατόπιν θὰ ἔλθῃς καὶ σὺ μὲ τὰ πόδια νὰ σοῦ δώσω τὰ ψώνια. Στὴν ἐπιστροφή θὰ φύγῃς πρῶτῃ ἐνὶ μετὰ τὸ τραῖνο καὶ θὰ σε περιμένω τώρα ἐγώ. Θὰ μοῦ δώσης τὰ ψώνια θὰ φύγω ἐγὼ μὲ τὸ τραῖνο καὶ θὰ ἔλθῃς κατόπιν ἐσὺ μὲ τὰ πόδια.



ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

«Η Χρύσα κι' η Φανή Μαργέτη κόρες μιάς πλύστρας απ' τὰ Πετράλωνα, μένουν όρφανές μικρές, καί, γιά νά ζήσουνε, μπαίνουν ύπηρετίες, σ' ένα σπίτι. 'Ο γυιός του σπιτιού αυτού, ό Μάρκος, βλέποντας τή Χρύσα νά μεγαλώνει καί νά γίνεται κοριτσόπουλο μέ καμπύλες προκλητικές, τής ρίχνεται, κι' ένα βράδυ, βρίσκοντάς την μονάχη στο καμαράκι όπου κοιιιάται, την κάνει έρωμένη του. 'Υστερ' από κάμποσο καιρό, κι' έπειδή οι καμπύλες τής Χρύσας αρχίζουνε νά μεγαλώνουν, ό Μάρκος φροντίζει νά διωχτούνε τά δυό κορίτσια απ' τό σπίτι του. 'Η Χρύσα σέ λίγο γεννάει στο Δημόσιο Μαιευτήριο, μέ τή Φανή δίπλα της, κάποια κρύα χειμωνιάτικη μέρα, νοιώθει πώς τó παιδί αυτό θά τής γίνη μεγάλο φόρτωμα. Γιατί, παντού όπου πάνε νά γυρέψουνε σπίτι τις διώχνουν ενοχλημένοι όλοι, από τις κλάψες του μωρού. 'Απ' τή δύσκολη αὐτή ήθέση τή θγάζει ή μοίρα, πού κάνει τó παιδάκι νά πεθάνη απ' τó κρύο, τήν πρώτη νύχτα πού περνούν οι δυό

αδερφές στο δρόμο, τó αφήνουνε σέ μιá πόρτα νεκρό, καί φεύγουνε απ' τó φόβο μήν τις πιάσουνε γιά φόνισσες. Βρίσκουν ένα ήμιγυμένο δωματάκι, κι' εγκαθίστανται, καί μέσα. 'Η Χρύσα παίρνει τόν εύκολο κατήφορο, κρατώντας όμοσ τή Φανή μέ μανία στην περιωπή τής ήθιγης κοπέλλας. Περνούν τά χρόνια. Οι δυό αδελφές, προστατευό-

μενες απ' τόν 'Αγγελο Χρυσάνη, τó φίλο τής Χρύσας προσλαμβάνονται στο μπαλέτο του καλοκαιρινού θεάτρου «Κοσμικόν». Έκει ή Φανή, συνδέεται έντελώς ρομαντικά κι' άθωα, μέ τόν πιανίστα του θιάσου, τó Λεωνίδα Μιχελή, πού μαζί του κάνει τολμηρά όνειρα γιά τó μέλλον. Μιά νύχτα— στην προμετέρα μιάς καινούργιας επίθεωρήσεως— ή πρωταγωνίστρια του θιάσου Ζιζή Διαμάντη, νευριασμένη γιατί σκόνταψε άπάνω στο πόδι τής Φανής πού βρισκότανε δίπλα της, τήν αρχίζει στο ξύλο καί τής ματώνει τά χέρια καί τά μούτρα. 'Ο δημοσιογράφος 'Αγγελος Χρυσάνης, πού τόν τελευταίο καιρό δείχνει πώς του άρέσει περισσότερο ή Φανή απ' τή Χρύσα, στη μύρια όπου μαζεύονται όλοι μετά τήν παράσταση, άπειλεί ότι θ' αρχίσει έναν πόλεμο στις έφημερίδες έναντίον τής Ζιζής Διαμάντη. 'Η Χρύσα κι' ή Φανή τόν παρακαλούν νά μήν τó κάνει. Στο τέλος, ή Χρύσα φεύγει μαζί του, κι' ό Λεωνίδας συνοδεύει τή Φανή, όπως κάνει συνήα στο σπίτι της. Σημερώματα έπιστρέφει σπίτι καί ή Χρύσα. 'Αλλά είχε χάσει. 'Ο Χρυσάνης τής είχε κάνει μιá φοβερή σκηνή. Τής δήλωσε αναφανδόν ότι τήν είχε βαρεθί καί ότι ήθελε τήν Φανή. Τήν άλλη νύχτα μετά τήν παράσταση ό Χρυσάνης τις περίμενε στην έξοδο τών παρασκηνίων, μαζί μ' ένα φίλο του, βιομήχανο κρασιών, τόν Γεωργόπουλο, ό όποιος τις παίρνει μέ τó αυτοκίνητό του καί τις πάει στην Βουλιαγμένη. Έκει, σ' ένα κέντρο, βρίσκουν τήν Διαμάντη μέ τήν περσία της. Γίνεται ένα επεισόδιο, κατά τó όποιο ή Διαμάντη χαστουκίζει τόν Χρυσάνη. Στην επιστροφή είναι όλοι μεθυσμένοι, παρ' όλη τή ζάλη της όμως, ή Φανή, πού είχε αρχίσει νά δέχεται τά χάδια του Χρυσάνη, παρατηρεί μέ τρόμο ότι τó αυτοκίνητό του δέν είχε πάρει τήν όδó Πατησίων. 'Η Φανή βοήκει τή δύναμη νά άπομακρύνει τόν Χρυσάνη καί νά φωνάξει:

5ον

—Ε ΓΩ θέλω νά πάμε σπίτι... 'Ακούτε, κύριε Γεωργόπουλε ;... Στρίψτε άμέσως Πατησίων...
'Ο Γεωργόπουλος, μέ τά μάτια μι-

σόκλειστα κι' αυτός απ' τήν κοκαί-νη, τής έστειλε μιá κοροϊδία μασσημένη :

—Τί λές έκει... Βασιλική διαταγή, καί τά σκυλιά δεμένα.

'Η Φανή, μέ μιάν άπρόδλεπτη ψυχική δύναμη, σηκώθηκε όρθή καί φώναξε :

—'Αν δε μās πάτε άμέσως στο

σπίτι μας, θά φωνάξω βοήθεια...

'Ο Χρυσάνης, είτε γιατί δέν ήθελε νά τήν άγριέψει περισσότερο, είτε γιατί φοβήθηκε πραγματικά μήν τόν ανακατέψει, ζητώντας βοήθεια, μέ τήν άστυνομία, είπε στο Γεωργόπουλο :

—Καλά.. Δέν πειράζει.. Κάνε της τó κέφι της.. Στρίψε Πατησίων..

'Υστερα σκύβοντας μπροστά, κά-τι ψιθύρισε στον όδηγό πού δέν τ' άκουσε ή Φανή. 'Ο Γεωργόπουλος ύπάκουσε κι' έβγήκε στην όδó Πατησίων.

Μόλις τó αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά στο σπίτι τους, ή Φανή άνοιξε τήν πόρτα καί πήδηξε στο πεζοδρόμιο Πίσω της πήδηξε κι' ό Χρυσάνης. 'Ο Γεωργόπουλος έβαλε πά-λι έμπρός τή μηχανή του, στέλνοντάς τους μιá «καληνύχτα!» μέσ' απ' τά δόντια του.

—Καί πού τήν πάει τή Χρύσα ; ρώτησε ή Φανή.

'Ο Χρυσάνης σήκωσε τούς ώμους του.

—'Ελα, καωμένη... Φοβάσαι μήν πάθης τίποτε ή αδερφή σου ; 'Ο,τι ήτανε φόβος νά πάθης, τόπαθε πρό καιρού...

'Η Φανή είχε ξεζαλιστή έντελώς. Τούρριξε μιá ματιά γεμάτη περιφρόνηση, καί τού είπε :

—Είνε ντροπή, κύριε Χρυσάνη, νά μιλάτε έτσι γιά τήν καωμένη τήν αδερφή μου, πού ως προχτές μάλιστα...

Θέλησε νά συμπληρώσει : «... 'Ητανε φιλενάδα σας», μέ δέν τής πήγαινε στο στόμα. 'Εβγαλε ύστερα τó κλειδί απ' τήν τσάντα της, άνοιξε τήν πόρτα, καί γύρισε νά καληνυχτίσει τó δημοσιογράφο :

—Μ' όλ' αυτά, τού είπε, σας εύχαριστώ πολύ, καί σας καί τó φίλο σας, γιά τή διασκέδαση... Καληνύχτα σας...

'Ο Χρυσάνης τής έσφιξε τó χεράκι της. 'Εκείνη τó τράβηξε ήρεμα, έσπρωξε τήν πόρτα, καί θέλησε νά μπη. 'Όταν όμως θέλησε νά ξανακλείσει τήν πόρτα πίσω της, ένοιωσε τó πόδι του δημοσιογράφου νά πα-

'Εκείνη θέλησε νά φωνάξει, μέ ό Χρυσάνης τής έκλεισε τó στομα μέ τή χούφτα του :

—Σιγά... τής είπε. Θέλεις νά σηκώσης τή γειτονιά στο πόδι ;...

Μια καί τó στόμα της ήταν άδύνατο νά τού μιλήσει, τά μάτια της μονάχα τόν κυττάζανε γουρλωμένα από τή φρίκη. 'Ο Χρυσάνης πέρασε τ' άλλο του χέρι πίσω απ' τó λαιμό της, καί τήν έκανε ν' άνεβή τά λίγα σκαλοπάτια. 'Όταν έφτασαν άπάνω, ή Φανή ξαναπροσπάθησε ν' άπαλαχτή απ' τó μανιασμένο τόν άγκάλιασαν πού τήν έσφιγγε σαν τανάλια. Δέν κατάφερε όμως παρά νά τόν κάνει νά τήν τραβήξει πιό σφιχτά άπάνω του. 'Όταν μπήκανε στο μικρό χωλάκι, κι' από κεί στη κρεβάτο-κάμαρα, κι' ό Χρυσάνης έκλεισε καί τή δεύτερη πόρτα πίσω του, τότε μόνο τής άφησε έλεύτερο τó στόμα. 'Η μικρή μπαλλαρινούλα άνάσανε τότε θαθεία, καί γύρισε τó διακόπτη του ήλεκτρικού. 'Ο δημοσιογράφος έπεσε σέ μιá καρέκλα :

—Ούφ ! Μά κουράσε... τής είπε. Κι' είμαι καί λίγο πιωμένος...

—Τί θέλετε από μένα ; τόν έρώτησε σπληνώνοντας τά μάτια της άπάνω του.

—'Από σένα, θέλω.. έσένα.. τής άποκρίθηκε μέ μιάν άπλή κυνικότητα εκείνος.

'Η Φανή ένοιωσε έναν άπερίγραπτο πανικό νά τής σφίγγει τήν καρδιά.

—'Εμένα ;... ψιθύρισε σά χαμένη.

—Ναί... Σοφ φαίνεται παρ' όσον, μικρούλα μου Φανή ;... Έκανε κείνος, θγαίνοντας τó πακέτο μέ τά τσιγάρα του. Είσαι τó μεγάλó πάθος τής ζωής μου... Δέν αξίζει νά στο κρύψω...

—Κύριε Χρυσάνη, κάνατε λάθος... Μέσα στο θέατρο υπάρχουν ένα σωρό γυναίκες πρόθυμες νά σας χαρίσουν ή νά σας πουλήσουνε τά χάδια τους... 'Αρκεσθήτε σ' αυτές, κι' αφήστε με μένα...

'Ο Χρυσάνης σήκωσε τούς ώμους του, ρουφώντας θαθεία τόν καπνό του τσιγάρου του :

—Μά έσύ μ' άρέσεις... τής ώμο-

θόλου!

'Εκείνος σηκώθηκε απ' τή θέση του. 'Εσθυσε τó τσιγάρο του, πού δέν είχε καεί ως τή μέση, κι' έγινε από κυνικός, τρυφερός. Τή ζύγωσε, εκείνη όσο τόν έβλεπε νά προχωρή ύποχωρούσε, ώσπου στο τέλος άκούμπησε μέ τήν πλάτη τόν τοίχο καί τής έπιασε δυνατά τά χέρια :

—Φανίτσα, τής είπε μέ μιá παράξενη γιά τó ύφος του γλύκα, έχεις άδικο νά μέ συκαίνεσαι τόσο πολύ... Δέν είμαι τόσο κακός όσο φαίνου-μαι...

—Τό ξέρω, κύριε Χρυσάνη... Ξέρω πόσα έχετε κάνει γιά μάς καί πόσα σας χρωστώμε...

—Αυτά πούχω κάνει, δέν είναι τίποτε μπροστά σέ κείνα πού θά κάνω γιά σένα, Φανίτσα... Σέ λίγον καιρό θάσαι πρωταγωνίστρια...

'Όσο τής μιλούσε, εκείνη ένοιωθε τή θαρείά μυρουδιά του κρασιού καί του τσιγάρου νά τής μαστιγώνει τó πρόσωπο. Μιά άπερίγραπτη άηδία τήν κυρίεψε, μαζί μέ μιá έπιταχτική άνάγκη έμετού. 'Απλώσε τά χέρια της μπροστά, καί προσπάθησε νά τόν σπρώξει. 'Εκείνος όμως, λές κι' είχε σταθεροποιηθή στην ίδια θέση απ' τόν αέσασαχτο πόθο του, δέν κούνησε καθόλου. Τώρα τά χέρια του, τολμηρά κι' άχόρταγα, τής χάιδευσαν τó φρέμα, εκεί όπου οι νεανικές καμπύλες της άνασηκώνανε σταθερά τó ύφασμα. 'Η άνάσα του είχε γίνει γρήγορη, κι' εκείνη τήν ένοιωθε πυρωμένη στο πρόσωπό της, ενώ τά λόγια κομματιάζονταν μέσα στα δόντια του :

—Φανίτσα... Είσαι δική μου... Θά σε κάνω νά σε ζηλέψουν... όλες.. οι μεγάλες του θεάτρου. Γιατί είσαι όμορφη, Φανίτσα... Κι' αξίζει νά πς μπροστά... πολύ μπροστά... καί σ' άγαπάω, Φανίτσα... Τρελλαινóυμαι γιά σένα... καί θέλω νά γίνης δική μου...

'Η Φανή τώρα χτυπιότανε στην άγκυλιά του, μισολιποθυμισμένη. Ζεστά δάκρυα κυλούσανε στα μάγουλά της. 'Ενοιωθε πώς σέ λίγο θά πλήρωνε κι' αυτή τó φόρο στην 'Αφροδίτη, άπλά, όμοιόμορφα, όπως όλα τ' άσήμαντα πλάσματάκια του θεάτρου καί τής ζωής... Κι' ό φόρος αυτός θάτανε θαρός, γιατί ή θυσία θά γινότανε θιασμένα, καί δέν έρχότανε σαν ένα αναγκαίο έπακολούθημα του σύθρομητισμού, πού τά συγχωρεί όλα στον έρωτα... 'Ηταν άργά, κόντευε νά ημερώσει, κι' αυτή βρισκότανε μόνη μέσα σέ τέσσερης τοίχους, στην έξουσία ενός ανθρώπου πού τόν είχε άποκτηνώσει τέλεια τó οινόπνευμα καί τó σαρκικό πάθος. 'Ενοιωσε τά χέρια του, τολμηρά καί μανιασμένα, νά τής κουρελιάζουν τó ύφασμα κάτω απ' τó λαιμό της καί νά μεγαλώνουν άφάνταστα, σέ μιá στιγμή μονάχα, τó μικρό ντεκολτέ της. Μ' ένα κίνημα, αόθόρητο, δίπλωσε τά χέρια της μπροστά στο μεγαλωμένο άνοιγμα του στήθους, πού άπάνω στη ροδαλή του καμπυλωμένη σάρκα, είχε κάρφώσει τó λαγγυμένο θόλωμα τών ματιών του ό Χρυσάνης. 'Ετσι όμως, όπως είχε γίνει μικρούλα, μέ τά χέρια της, πού πριν τόν άπαυθόσαν, μαζεμένα μπροστά στο στήθος της, ή Φανή δέν άποτελούσε πιό παρά ένα τόσο δά πραγματάκι, πού

λουλούδι

της Νύχτας

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ
ΑΘΗΝΑΪΚΟ
ΡΟΜΑΝΤΣΟ
του ΚΟΥ
ΧΡ.Κ.ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

λόγηση.

'Η Φανή ξέσπασε :

—Ναί, μά έσείς δε μ' άρέσετε κα-

ρεμβάλλεται σαν άπρόδλεπτο έμπόδιο. 'Ο Χρυσάνης, πριν ή Φανή συνέλθη απ' τήν έκπληξή της, έσπρωξε τήν πόρτα, καί μπήκε κι' αυτός.

—Τί θέλετε, τόν έρώτησε μ' ένα καρδιαχτύπι, ύποχωρώντας λίγο.

—Νά ξεκουραστώ... Δέν είσαι κα-θόλου εύγενική... τής άποκρίθηκε κείνος κλείνοντας πίσω του τήν πόρτα,

χωρούσε μ' απόλυτη άνεση στην άγκαλιά του δημοσιογράφου. Εκείνος την άγκάλιασε πιο σφιχτά, την έσώκωσε σαν πούπουλο, και την έρριξε στο κρεβάτι. Αυτό το κρεβάτι, πούχε τόσες φορές ναυουρίσει με τὰ ώραιά του όνειρα της καυμένης της μικρούλας τόν ύπνο, της φάνηκε τώρα σαν άνοιχτό στόμα, έτοιμο νά την καταπιή.... Τότε, με μιάν υπεράνθρωπη προσπάθεια, έλευτέρωσε τὸ στόμα της απ' τὸ δικό του, πού της τὸκλεινε άχόρταγο, κι' έβγαλε μιά φοβερή φωνή, πού μέσα της λές κι' είχε κλειστή όλη ή τελευταία της δύναμη :

—Βοήθεια !...

Σχεδόν άμέσως, άκούστηκε ένα δυνατό κουδούνισμα της πόρτας. "Υστερα, με μιά μικρή διακοπή, άκούστηκε δεύτερο κουδούνισμα, ύστερα τρίτο, ύστερα τέταρτο. Καί στο τέλος, ή έξώπορτα δονήθηκε από κάποιον χέρι πού την τίναξε δυνατά. "Ο Χρυσάνης, άμέσως με τὸ πρώτο κουδούνισμα, πετάχτηκε όρθος και έλασθήμισε σιγά.

—Κουβάλησες την άστυνομία με τὰ καμώματά σου... συμπλήρωσε χαμηλόφωνα, ρίχνοντας μιά άγρια ματιά, στη Φανή πούχε μείνει άψυχη και παγωμένη στη μέση του κρεβάτιου.

"Υστερα κείνος, κυττάχτηκε σ' ένα μικρό καθρέφτη του τοίχου, έφερε στη θέση της τη γραβάτα του πούχε μεταποιστή απ' τὸ πάλεμα, πέρασε λίγο στα μαλλιά τὰ δάχτυλά του, και θγήκε απ' την κάμαρα κλείνοντας πίσω του την πόρτα. "Η Φανή τὸν άκουσε νά κατεβαίνει τὰ λίγα σκαλοπάτια και ν' άνοίγη την έξώπορτα. "Αμέσως σχεδόν έφτασε ως τ' αυτιά της, ό θόρυβος δυό σωμάτων πού παλεύανε, και μιά φωνή, πού ρωτούσε κομμένη απ' την άγωνία :

—Τί της έκανες ;... Πές μου τί της έκανες, παληάνθρωπε, άτιμε !... Πές μου τί της έκανες γιατί δε θα θγής ζωντανός απ' τὰ χέρια μου...

"Η Φανή, άκούγοντας τὰ λόγια αοτά, πετάχτηκε σαν ξαναζωντανέμένη απ' τὸ κρεβάτι. "Ανοιξε την πόρτα της κάμαρας και θγήκε στο μικρό προθάλαμο. Καί τότε, στο τέλος των λίγων σκαλοπατιών, είδε τὸ Λεωνίδα πούχε πιάσει απ' τὸ λαιμό τὸ Χρυσάνη με τὰ δυό του χέρια και τὰ κουνούσε δυνατά. "Ο δημοσιογράφος, είτε γιατί ή επίθεση του είχε γίνει άπτόμα, είτε γιατί τὸ σφίξιμο του είχε παραλύσει την αντίσταση, στεκόταν άνίσχυρος ν' άμυνθῇ. Τὸ πρόσωπό του είχε πάρει ένα σκοτωμένο μαθι χρώμα, ενώ τὰ μάτια του, άνοιγμένα τόσο, πού θα νόμιζε κανείς ότι ήταν έτοιμα νά πεταχτούν έξω οι βολβοί τους, άτενίζανε άπλανώς κάποιο άκαθόριστο

σημείο του άντικρυνοῦ τοίχου.

"Η Φανή ώρμησε, πήδηξε τὰ σκαλοπάτια, και προσπάθησε με τ' άδύνατα χεράκια της ν' άπομακρύνῃ απ' τὸ λαιμό του Χρυσάνη τη σιδερένια τανάλια.

—Σιγά, Λεωνίδα... ψιθύρισε στὸν άγαπημένο της. Μην τὸν πνίξης... Δε μούκανε τίποτε... Στ' όρκίζομαι...

Στὸν ήχο της φωνής της, ό Λεωνίδας γύρισε, παράτησε τὸ Χρυσάνη πού σαν άψυχος όγκος έπεσε στο πρώτο σκαλοπάτι, κι' άγκαλιάζοντάς την με λαχτάρα, τη γέμισε φιλία.

—Φανίτσα... άγαπούλα μου... Λές αλήθεια ;

—Σοβαρά, ή Φανή του άποκρίθηκε :

—Στ' όρκίζομαι στην άγάπη μας...

Τότε ό Λεωνίδας, αφήνοντας την άγαπημένη του, γύρισε στο Χρυσάνη πού τὸν κυττούσε μ' ένα θλέμμα θαμπό κι' άκαθόριστο, τὸν έπιασε απ' τις μασχάλες, τὸν σήκωσε και τὸν πέταξε έξω απ' την άνοιχτή πόρτα, ψιθυρίζοντας :

—Ούστ, παληόσκυλο...

—Μὰ τί θέλετε από μένα; ρώτησε ή Φανή.



"Εκλεισε ύστερα την πόρτα, πήρε τη Φανή απαλά απ' τὸ μπράτσο, την άνέβασε, και την έμπασε μέσ' στην κάμαρά της, και την έβαλε στοργικά στο κρεβάτι, ρίχνοντας άπάνω απ' τὸ άναστατωμένο και κουρελιασμένο φόρεμά της ένα σεντόνι. Κάθησε κι' αυτός στην άκρη του κρεβάτιου, και χαϊδεύοντάς της τὰ μαλλιά, τη ρώτησε μ' άγωνία :

—Μά, πὼς ήταν αυτό τ' άποψινό ; "Οταν σὰς είδα νά μπαίνετε στ' αὐτοκίνητο, συλλογιστήκα άμέσως πὼς κάτι κακό θα παθαίνατε... Μὰ γιατί πήγατε ;

"Η Φανή χαμογέλασε μελαγχολικά :

—Πήγαμε, γιατί έπρεπε νά πάμε... "Οπως ίσως, έπρεπε άκόμη νά μὴν άνακατευθῇς εἰς καθόλου σ' αὐτὴ τη δουλειά, και νά μ' αφήσης κι' εμένα νά πληρώσω, ὅπως πληρώνουν όλες οι γυναίκες τὸν θάάτρου, με τὸ ἴδιο νόμισμα... Ούτε λιγώτερο, ούτε περισσότερο...

("Η συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

Τὰ εἴδυμα τοῦ δικαστηρίου "Ο μερακλῆς τοῦ πάχους

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜ. ΨΑΘΑ



Ω ΜΟΙ σηκωμένοι, τὸ κάτω χέλος τραηγμένο πρὸς τὰ πάνω, μάτια πού εκφράζουν άπορίαν, παλάμες άνοιχτές μπροστὰ στην έδραν :

—Ξέρω ἐγὼ κ. πρόεδρε...
—Πὼς δὲν ξέρεις ;
—"Ομολογουμένως, θέλω νά εἶπω, καμώματα τῶν γυναικῶν! (φιλοσοφία) "Ετσι εἶναι φτιαγμένες οι άφιλότιμες! (συγκατάθεσις) Τί νά τις κάνης; (συμπέρασμα) "Εμεις ὁ ἄντρας, λέει, δὲν πρέπει δηλαδή, νά τις παρεξηγᾶμε.

—Λές ;
—Λέω δηλαδή...
—"Ωστε νά τὰ παρητήσουμε!
—"Εμ ;
—Γιὰ σένα δὲν ἔγινε ὁ καυγάς ;
—Ξέρω γὰ ; (μετριοφροσύνη) "Ετσι λένε! Τώρα ἄντε νά θῇς λογαριασμό νά ψάξης ὁμολογουμένως τὰ αἰτία πού

λένε. (φιλοσοφία) τὰ αἰτία δὲν βρίσκονται ποτέσ όταν εἶναι και πιάνονται οι γυναίκες ἀναμεταξύ τους. (παραδειγμα) Σηκώνεται ή κυρά σου, λόου χάριν, παγαίνει ὁμολογουμένως και βρίσκει την ἄλλη κυρά, ἀπὸ δω την έχει, ἀπὸ κει την έχει, καί τὰ φουστάνια, καί τὸ σπῆτι, καί ή φιλινάδα, καί σου καί μου και τὸν στρώνουν τὸν καυγά! (συμπέρασμα) "Αντε νά θῇς τὰ αἰτία! (ἀξίωμα) τὰ αἰτία δὲν βρίσκονται ποτέσ!

Καί διως τὰ...αἰτία ὁμολογουμένως τὰ εἶπε καθαρά και ξάστερα ή γυναίκα του.

—Μουρντάρης, κύριε!
—Τί έννοεις, δηλαδή.

—Τί νά έννοῶ κύριε; Νά γλέπη θηλυκό και νά ξελιγώνεται πιά! Εἶδα κι' ἄλλοι ἄντρες ξελιγώνονται, μὰ σαν τότε δίκονε μου δὲν ματαῖδα κύριε! Νά γλέπη καί τούκαρ πιά, συχαίνεσαι νά τις φτύσης πού λέει ὁ λόγος, μόνο ἐπειδὴς και εἶναι χοντρές, σὰ γελᾶδες πιά, νά της κυττάει μ' ένα μάτι πιά πού σοῦρχεται νά σκάσῃ! Τί τις κυττᾶς βρὲ θεοσκοτωμένο; Τί τις βρίσκεις βρὲ ξεμυαλισμένο; Τί σου γουστάρει ἀπὸ δαῖτες πιά τις κρεμανταλῶδες, πού πηγαίνουν νά, νά, νά (εικονική πλαστική ἀναπαράστασις κινήσεων) στὸν δρόμο και τὰ κουνᾶνε ὅλα πιά οι συχαμένες, τί τις βρίσκεις και γουρλώνεις τὸ μάτι σου ξευωραμένο; Μιά τῶπα; Δυό τῶπα; Τρεῖς τῶπα; Δέκα τῶπα; "Όσο μ' άκουσες εσύ, κύριε, ἄλλο τόσο μ' άκούει κι' αὐτός! Μανιακός με τὴ χοντρές!

"Α, με τί φούρκα τὰ κατέθεσε ή δυστυχής. Εἶναι στεγνή. Συμπάθης ἄλλὰ κοκκαλιάρη. Μάτια εκφραστικά, λαιμός αάδυντος. "Ιχνος στήθους. "Αδύνατα τὰ χέρια. Πλήρης και απόλυτος άπουσία πάσης καμψύλης. "Ενῶ ή ἄλλη! "Οποία αντίθεσις! Πρόσωπο φεγγάρι. Μάτια κατάπληκτα. Λαιμός ὡσαν προζύμι. Στήθῃ ἐν αάθονία. Χέρια ἐν εἶδει φραντζολών. Πλήρης και απόλυτος άπουσία πάσης εὐθείας. Με μίσος την βλέπει ή πρώτη :

—Χήρα γλέπεις και χοντρή!...
—Γειτόνισσες εἰστε ;
—"Αυή ;
—Φιλενάδες ;
—"Αυή ;
—Καί ξεμύλισε, λές, τὸν ἄντρα σου ;
—"Αυή ; "Οχι, δηλαδή αὐτή! Τὰ πά-

χτα κύριε! Εἶναι μανιακός, γλέπεις, σὰ πάχτα ὁ ξεμυαλισμένος. Δὲν τὸ πήρα μυρουδιά στην άρχή. Μὰ σὸ τέλος τ' ἀνακάμψα τὰ μουρντάρικα κύριε! Μόλις και ἦταν σὸ σπῆτι ὁ "Αριστομένης, πότε ή ξαχάρη της σωνόταν, πότε ὁ καφές, πότε τ' ἄλατι και πότε τὸ πιπέρι. Καί νά μπαίνῃ πιά σινάμενη, κουνάμενη μέσα σὸ σπῆτι μου, κοληστέρα σας κύριε "Αριστομένη και νά κουνιέται πιά και νά λυγίεται, και γὰ τὸ κορόιδο νά τρέχω νά γεμίζω τὰ φυτζανάκια! Κι' ὁ κύριος ;

—Τῆς μιλούσε ;



Μπαίνει ή κυρά-Λένη ἀνασκουμπωμένη

—"Αυή ;
—Τῆς ἔκανε γλυκά μάτια ;
—"Αυή ;
—Κι' ἔτσι τὰ φτιάξανε :

—"Αυή ; "Αθῶς ἄνθρωπος ἐγώ, κύριε, δὲν ἔβαζα κακὸ σὸ μυαλό μου. Τὸν ἔγλεπα πιά νά κυττά και νά τοῦ τρέχουν πιά τὰ σῆλια κι' ἔλεγα πάλι, ἄστον τὴν ξελιγωμένο νά κυττάξῃ νά χορτάσῃ πιά, ἀφοῦ εἶναι τὸ δίτσιο του. "Οπου σιγά-σιγά, κουνέβτα ἐδῶ, μουρούρα ἐκεῖ, ψου-ψου-ψου στην γειτονιά, νά με γλέπουν οι γειτόνισσες και νά κῶβουν την κουνέβτα, πονηρεσμά! Λέω γιὰ στάσου "Ελένη καί, σου μαγειρεύουνε. Δὲν πρόφταξα, κύριε νά τὸ σκεφτῶ καλὴ ἔργεται ή δεσποινὶς Κωνσταντίνα και μὴ κάνει με τρῶπο, κυρά-Λένη υπαί και δὲν ἔχεις μάτια; Χριστὸς και Παναγία, λέω, μάτια! Μου ξανακά-

—"Απὸ τοιούτους ἄντρες, ἄλλο τίποτε. "Ορεξή νάχης κυρά-Λένη μου. Αὐτὸ ἦταν. "Εγάλασε τὸν κόσμο. Βριστῆς ; Βριστῆς νά άκούσουν τὰ αὐτιά σας κ. πρόεδρε. "Εγὼ δὲν άπῆλθα. "Επῆγα σ' ἕν' δικηγόρο και ἀπέβαλα μιά αάννη. "Ετσι ή ἀπῆλθα ήλθε σὸ δικαστήριο. "Η κυρά-Λένη ἐτιμωρήθη με πέντε ὅμιον φυλάκισιν και ή χοντρή χήρα ἀπεχώρησε ἀξιοπρεπῆς, ἐνῶ ἀπὸ πίσω της παρακολουθοῦσαν θλιμμένα τὰ βλέμματα τοῦ άτυχούς "Αριστομένη ψιθυρίζοντας :

—"Αν εἶχαμε και καμιά ἐλπίε νά ἴποτε, πάει κι' αὐτὴ τώρα. ὁμολογουμένως.

πείαν μπροστὰ σὸ δικαστήριο. Χτενισμένη με ἐπιμέλειαν, τουαλεταρισμένη, βαμμένη, ἀφράτη και τοιζάτη, κρατᾶ χαμηλά τὰ μάτια, τὰ χέρια σταυρωμένα, τὰ τακουνάκια ἐνωμένα. "Ω και ἐκείνη ή καθερεύουσα!

—Ψευδίζει κ. πρόεδρε!
—Τί κάνει ;
—Λέγει ψέμματα. "Εγὼ, δὲν λέω, εἰσερχόμενος εἰς τὸ σπῆτι της ἄλλὰ νά κυττάξω τὸν ἄνδρα της, ποτέσ! Λόγια της γειτονιάς!
—Δὲν εἶχες σχέσεις ;
—"Εγὼ ;
—Μάλιστα.
—Μὲ τὸν κ. "Αριστομένη ;
—Μάλιστα!
"Ο τί μευδίμα ἀξιοπρεπῆς ἦταν ἐκείνο.

—Ποτέσ! Εἶμαι ήθική γυναίκα κ. πρόεδρε, ἂν και χήρα πέντε χρόνια, οὐδέποτε ἐκτύτῃξα κανένα. "Εξ ἄλλου και ἐν πρώτοις ἂν ἤθελα νά κυττάξω, δέβαια, δὲν θά ἐκτύτῃζα τὸν κ. "Αριστομένη!

"Ω, τί προσβολή ἦταν ἐκείνη! Τὴν δέχεται, ὁ κ. "Αριστομένης σαν μαγαϊριά κατᾶστηθα και πνίγει στεναγμόν. "Υστερα ρίχνει θλέμμα πικρίας σὰ πλούσια ἑλῆ της.

Καί ή χήρα ἐξακολουθεῖ :
—Καταμεσῆς τοῦ μεσημεριοῦ, λοιπὸν εἰσερχεται ή κυρά-Λένη σὸ σπῆτι μου, με τὰ μανίκια ἀνασκουμπωμένα. "Απὸ τὸ ἔκρος τῆς κατᾶβα ὅτι, ἦλθε διὰ τὸν καυγά. Με εἰσελῶδες. Δὲν ἀπήνησα. "Εφῶναξε. Λέω, Εὐδοξία, δῶσε τόπο τῆς ὁργῆς σου! Μοῦ λέει αὐτὸ κι' αὐτό. Ψυχρε...
—Τῆς λέω, κυρά-Λένη μου, μὴν άκούς τὰ λόγια της γειτονιάς, καθ' ὅσον οι γυναίκοῦλες δὲν ἔχουν δουλειά και τὰ βάζουν με τὸν κόσμο. Καλὸς εἶναι ὁ ἄντρας σου ἄλλὰ ἐγὼ τὸν περιφρονῶ, ὡς ἄντρα δηλαδή!
"Ω, φορκαλέα, δεύτερα προσβολή! Τὴ δέχεται, ὁ κ. "Αριστομένης, ὁ μερακλῆς τοῦ πάχους, σαν δεύτερη μαγαϊριά κατᾶστηθα, πνίγει βαρύτερον στεναγμόν και σιωπᾶ, ἐνῶ τὸ θλέμμα του περιφέρεται ὀνειροπόλα σὰ πλούσια ἑλῆ τοῦ παραδείσου. Καί ὁ παραδείσιος ἐξακολουθεῖ :

—"Απὸ τοιούτους ἄντρες, ἄλλο τίποτε. "Ορεξή νάχης κυρά-Λένη μου. Αὐτὸ ἦταν. "Εγάλασε τὸν κόσμο. Βριστῆς ; Βριστῆς νά άκούσουν τὰ αὐτιά σας κ. πρόεδρε. "Εγὼ δὲν άπῆλθα. "Επῆγα σ' ἕν' δικηγόρο και ἀπέβαλα μιά αάννη. "Ετσι ή ἀπῆλθα ήλθε σὸ δικαστήριο. "Η κυρά-Λένη ἐτιμωρήθη με πέντε ὅμιον φυλάκισιν και ή χοντρή χήρα ἀπεχώρησε ἀξιοπρεπῆς, ἐνῶ ἀπὸ πίσω της παρακολουθοῦσαν θλιμμένα τὰ βλέμματα τοῦ άτυχούς "Αριστομένη ψιθυρίζοντας :

—"Αν εἶχαμε και καμιά ἐλπίε νά ἴποτε, πάει κι' αὐτὴ τώρα. ὁμολογουμένως.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΩΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ Σοβαρές Κυβέντες

Κουβέντες του Βάδρακα

Ραδιοφωνικά

*Αδερφάκι διεφθοντή,

Ο Μένιος ο μαγκλάρας ήρθε τις άλλες στην ταβέρνα του Μιστόκλη και μου παραπονέθηκε κάργα, πως δηλαδή τις τόν άγνοήσανε στο σταθμό του ραδιοφώνου. Τό όποιον, άδερφέ μου, γιατί του ξηγήθηκαν έτσι του παιδιού;



Ο Μένιος για να ξέρει δουλεύει φομβία από τα είκοσι, την εποχή, δηλαδή, που δεν είχε κλέψει ακόμα ο Κιζλομοίρης τό... Δαχτυλίδι της μάννας του! Και σ'α πίσω-πίσω ξέρει μπουζούκι που μπροστά σε δαύτο δεν πιάνουνε μπάτζα ογδόντα Μητροπολίτοι!...

Κι' ύστερος απ' όλα τούτα δεν τό βάζουμε το παιδί στο ραδιοφώνιο, μόνη τ' ήρηνυνε και κοντεύη να ρέψη απ' το σκελέτι του. Μάναί, πράματα αυτά, μορ' άδερφάκι; Έγώ θα κυττάξω να τονε βοηθήσω τό φουκαρά τό Μένιος, μα κύττα κι' έλόγου σου να σιγοντάρης. Έν τάξει;

Γιὰ χρεά
ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Επιγράμματα

ΕΙΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΝ

Τό βαθύ τό μούχρωμα
έχει κάποια μύεσα.
Δέ σ' άρέσουν οί φακές;
Φάε μπουγιαμπέσσα!

ΕΙΣ ΣΟΦΟΝ

Όποιος πάει
δέ γυρίζει,
Τό πιλάφι
θέλει ρύζι!

Αινίγματα

*Ομορφο σάν τενεκές
κι' άσπρο σάν πιπέρι.
Τρώει τόν αγγέλορα
κάθε μεσημέρι.
Τί είναι;

(Λύσις: Τό ωρολόγιον του 'Αγίου Σουλπικίου.)

Τό κεφάλι του πλατό
και πολύ μεγάλο.
Έχει πονοκέφαλο
και στή μύτη κάλα.
Τί είναι;

(Λύσις: 'Η ποτάσα.)

Διαλεχτοί στίχοι

Σερενάδα

Σκίπη μου, τό τετράσφο
πού σέ φωτάει λυχνάρι,
γάτανε, λέει, φεγγάρι
ή... μαύρα γιασεμιά!

Νάτανε τόση ή γνώση σου,
ώστε μαζί να πάμε,
και να μη σε λυπάμαι
πού έπαθες ζημιά!

Νάτανε τάχα ή σκέψη του
σουτοχό χορού τραγούδια
μιάν άγκαλιά λουλούδια
ή μιάν αναλαμπή!

Τότε δεν θά την πάλανε
έτούτη τη ζημία,
και στην 'Ακαδημία
ίσως να είχες μπή.

Μιά θέσι μόνο ζητήρες
κι' έσύ, π' αναθεμάτη...
Και τώρα;... Είναι φευγάτη
σάν όνειρο πρωινό.

Χειλάκια άνθων στή γειτονιά
πολύ γλυκά κι' ώραία,
κι' έσύ στην Καλλιθέα
όριστικώς άπελπισθείς,
κυττάς τόν ούρανό!...

ΠΑΠΑΡΙΑΣ ΖΑΧΑΝΤΩΝΙΟΥ

Μικρά παιχνίδια

Για να περνάτε
ευχάριστα την ώρα σας

*Υπάρχουν πολλοί τρόποι για να περάση κανείς ευχάριστα την ώρα του. Ο κυριώτερος, όμως είναι τα παιχνίδια των συναναστροφών. Σας παραθέτουμε σήμερα δύο τέτοια ωραιότατα παιχνιδάκια.

1) Τό παιγνίδι της γάτας. — Τό χαριτωμένο αυτό παιγνιδάκι γίνεται ως εξής: Παίρνετε μιά μικρή γατούλα και με πολλή προσοχή της κόβετε τα αυτιά, την ουρά και τό μισό κεφάλι. 'Αιολούθως κόβετε τό σώμα της εις δύο με έναν μπαλάν και καθήμενος σε μιά καρέκλα ξεκαρδίζεσθε στα γέλια. 'Όταν μάθετε καλά τό διασκεδαστικώτατο αυτό παιγνιδάκι έγγραφάσθε δωρεάν τακτικόν μέλος της 'Εταιρίας τών φιλοζώων.

2) Τό παιγνίδι της φωτιάς. — Αυτό γίνεται ως εξής: Προσκαλείτε στο σπίτι σας μερικούς καλούς φίλους σας και εις δεδομένη στιγμήν τούς περιβρέχετε με βενζίνη και τούς βάζετε φωτιά. Αυτοί, θά άκούσουν άμέσως να πηδούν και να φωνάζουν σάν νά... καίονται, ενώ έσείς άνεβασιμένος σε ένα ντουλάπι θα κρατάτε καταλλήλως την κοιλιά σας για να μην σκάσετε από τα γέλια!

Γράμματα του Τζανέττου

Επίδρασις

Σιόρ ντιρεττόρο μου τση «Έβδομάς».

Είδες τότε, τζόγια μου, έκείονε τό στυρεαλίστα τόν Έγγονόπουλο; 'Αδιάβασες τού στίχους πούγραψε στο λίκμ' προ πού σικουλάρισε έφτες τση μέρες; 'Ασπεκουλάρισε ντολ-τοέτσες κι' όμορφίες;

Πάει φίνιρε, τζογούλα μου! Τόμου κι' αδιάβασα τση ρίμες τού σιόρ Έγγονόπουλου, άγίνηκα στυρεαλίστας στο μεμένο. Και φιναλεμέντε άπη-ρα τό κοντύλι κι' άγραφα ένα σονέττο μούρλια. 'Ετο:

«Κοτσούφι. Σεντόνι.

Παπύ.

Στονάρισμα μεγάλο

Πίπερ. Σπαβέντα. Πε-

πόνια.

Σιόρ Μακέντος. Λα-

χτάρα. Χελιδόνια.

Τόμου.

'Ατόμου.

Δρόμου.

'Επ' ώμου.

Και τότες...

'Αγέρας. Μαρίδες. Νότες.

Βενζίνες. Πετρέλαια. Σέλλ.

'Ανφέν σέλλ!...».

'Εφτό εινε τό σονέττο, τζόγια μου,

και κατά τη γνώμη τση κόρης μου ξε-

περνάει ούλες τση ρίμες τού σιόρ Έγ-

γονόπουλου! Κι' εφτά για να μάθης να

φέρνεσαι!

Με τuiή κι' ύπόληψη

ΤΖΑΝΕΤΤΟΣ

Σοφά λόγια

«Γκαρσόν, ένα ούϊσκυ!».

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΟΞΑΣ

«Παιδί, ένα ποτηράκι ρετσίνα!».

ΝΙΚΟΣ ΔΡΑΚΟΥΛΙΔΗΣ

«Είμαι υπερήφανος διότι έχω μεγάλα φρεϊδία!».

ΜΕΓΑΣ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

«Πρό παντός ή λογική.»

ΕΓΓΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

*Απίστευτα και όμως αληθινά

Νίκος Πεπόνιας — Καίτη 'Αχλαδοπούλου, έδωσαν άμοιβαίαν υπόσχεσιν γάμου. Και την έτήρησαν.

Αυτοκίνητον λεωφορείον παρέσυρε και έτραυματίσε συμπολίτην τινά πα-οά την λεωφόρον Συγγρού,

Μιά επιβλητική τελετή

Τά αποκαλυπτήρια του άνδριάντος του Βασιλέως Κωνσταντίνου



ΤΗΝ Κυριακήν 9 'Οκτωβρίου, έτελέσθησαν σεμνά και επιδη-κώτατα τά αποκαλυπτήρια τού άνδριάντος τού Βασιλέως τών 'Ελλήνων Κωνσταντίνου ΙΒ'. Εις τας εικόνας μας άνω ο άνδριάς μετά την άποκαλύψιν του και κάτω ή Α. Μ. ο Βασιλεύς Γεώργιος Β', οί Πρίγκιπες, ο Πρωθυπουργός κ. Μεταξάς και άλλοι έπίσημοι, ιστάμενοι εις προσοχήν ενώπιον τού αγάλματος τού Στρατηλάτου. 'Η Α. Μ. ο Βασιλεύς, άφού άπεκάλυψε τόν άνδριάντα τού Στρατηλάτου Πατρός Του, είπε τά εξής:

«'Αποδεχόμενος την εύγενή δωρεάν τού άνδριάντος τού 'Αειμνήστου Πατρός Μου Βασιλέως Κωνσταντίνου, μετά συγκινήσεως άναμνήσκωμαι τόν τραχύν και πλήρη άγώνων ύπέρ της Πατρίδος βίον Του.

Τό θέαμα τού Λαού τού περιστοιχίζοντος 'Ημάς σήμερον ένταύθα μετ' εύλαβοδς ένθουσιασμού και τού εις πάσας τας πόλεις και τά χωρία της 'Ελλάδος συνερχομένου την στιγμήν ταύτην όπως τιμήση μετ' άφοσίωσεως την ανάμνησιν του και διδάξη την Ιστορίαν Του εις τά τέκνα του.

Τό θέαμα τού στρατού έν όπλοις έδώ και παντού της 'Ελλάδος παρατασσομένου όπως μετά σεβάσμου και πειθαρχίας έκφράση την πίστιν του πρός την μνήμην τού παλαιού πο-τε 'Αρχηγού του.

Τό θέαμα τών έν ζωή συμπολεμιστών Του παντός βαθμού και πάσης τάξεως μετά νοσταλγίας πρός την μορφήν τού παλαιού των 'Αρχηγού άτενιζόντων και οίτινες έκ πάσης γωνίας της 'Ελληνικής γής συνήλ-θον ένταύθα διά την σεμνήν ταύτην

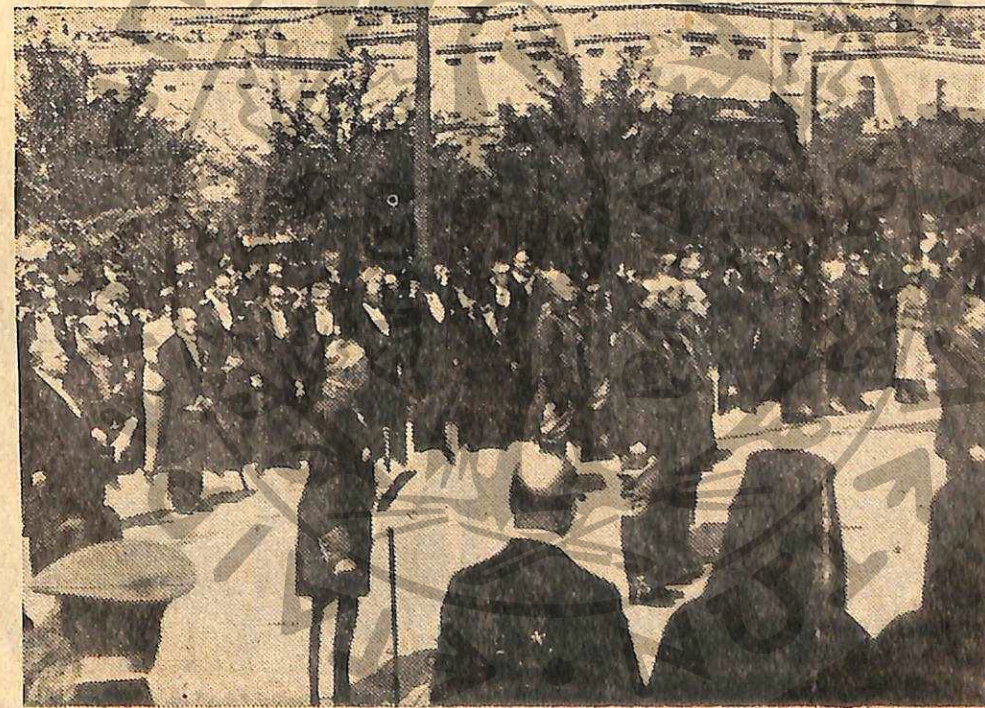
ταίας Του μαρτυρικής πνοής την 'Ελλάδα ειχεν ένώπιόν Του.

Τοιαύτη εινε ή κληρονομία την όποιαν παρελάβομεν παρ' αύτου και πάσα Μας ή σκέψις εινε να είμεθα άντάξιοι αύτης. Τοιαύτα δέ μεγάλα συναισθήματα γεννά εις την ψυχήν πάντων ή θέα της επί τού λιθίνου τούτου θάθρου άναπαραστάσεως της μορφής Αύτου.

Τό σεβαστόν αυτό όμοίωμα τού 'Αειμνήστου Βασιλέως παραδίδω εις τό "Έθνος και εις την εύλαβήν αύτου φύλαξιν και παρακαλώ ύμάς, κ. Πρόεδρε της Κυβερνήσεως, όπως παραλάβητε αυτό έν όνόματι τού "Έθνους και ως κτήμα αύτου».

Ο κ. Πρόεδρος της Κυβερνήσεως, άπαντών, έξηρε την δράσιν τού 'Αειμνήστου Βασιλέως και τά πρός Αύτον αίσθήματα τού 'Ελληνικού Λαού και κατέληξεν ως εξής:

«Μετά θαθείας εύλαθείας παραλαμβάνω από τας χείρας της 'Υμετέρας Μεγαλειότητος τόν άνδριάντα τού 'Αειμνήστου Βασιλέως Κωνσταντίνου ως κτήμα και ως κειμήλιον τού 'Ελληνικού "Έθνους εις τό όποιον θα άνήκη έσασεί. Οί "Ελληνες και οί τωρινοί και οί τών έπερχομένων γενεών θ' άτενίζουν πάντοτε μετ' εθνικής υπερηφανείας και πίστεως πρός την μορφήν τού Βασιλέως, όστις ύπέρ πάν άλλο ήγάτησε την 'Ελλάδα και έθυσίασε τά πάντα ύπέρ αύτης».



Τὸ μυστήριον Φώουσετ δὰ διαλευκανθῇ;

ΣΤΙΣ ἀρχές τοῦ αἰῶνος μας, στὰ 1901, ἕνας νεαρός "Αγγλος, δονομαζόμενος Πέρσυ Φ. Φάουσετ, μυστικοπαθής καὶ μανιώδης μελετητὴς τῆς γεωγραφίας, ξεκίνησε γιὰ νὰ ἐξερευνήσῃ τὶς μυστηριώδεις περιοχές τῆς Βραζιλίας. "Εφθάσεν ἔτσι ὡς τοὺς Ναμπικάρα, μιά φυλὴ ἡμιαιγρίων Ἰνδῶν, τῶν ὁποίων ἔμαθε καὶ τὴν γλῶσσά. "Εκεῖ ἀνεκάλυψε κάτι παράξενα ἐρείπια πού τοῦ θυμίζαν τὰ ἐρείπια διαφόρων αἰγυπτιακῶν τάφων. Συνέπερανε ἀπ' αὐτό, ὅτι ἐκεῖ, στήν ἀνεξερεύνητη δηλαδή περιοχή πού ἐκτείνεται αὐτό τὸ κέντρο τοῦ Μάττο-Γκρόσο ἕως τὸ "Ανω-Ξιγγού, θὰ ἀνευρίσκοντο τὰ λείψανα κάποιου ἀρχαίου πολιτισμοῦ.

Μὲ τὸν ἐνθουσιασμό πού τὸν ἐξακτῆριζε, ἀπεφάσισε νὰ ἐξερευνήσῃ ἀμέσως τὰ μέρη αὐτά. Προηγούμενος ὁμῶς πῆγε νὰ συμβουλευθῇ ἕναν ἰθαγενῆ μαῦρο.

Καὶ αὐτὸς τοῦ εἶπε: — Στὴν ἀγνωστὴ αὐτὴ γῶρα δὲν θὰ κατορθώσῃς νὰ εἰσδύσῃς παρὰ μόνον ὅταν ὁ γυιὸς σου θάγῃ μετὰ σου. Θὰ σὲ συνοδεύσῃ μάλιστα, θὰ συλληφθῇ αἰχμάλωτος, καὶ θὰ σὲ σώσῃ ὁ γυιὸς σου μὲ τὸν γάμο του.

Ὁ νεαρὸς ἐξερευνητὴς πού μόλις πρὸ ὀλίγου καιροῦ εἶχε παντρευθῇ, καὶ πού εἶχε ἀποκτήσῃ ἕναν γυιό, ταράχθηκε ὅταν ἀκούσε τὰ λόγια τοῦ μάγου. Δὲν ἐτόλμιζε νὰ συνεχίσῃ τὶς ἐξερευνήσεις του σὲ μέρος αὐτό. "Εφυγε γιὰ τὴν Γαουλιάνα, ὅπου παρέμεινε ὡς τὴν κήρυξη τοῦ πολέμου. "Όταν τὸν ἐκάλεσε ἡ πατρίς του ἔσπευσε νὰ καταταγῇ στὸ στρατὸ καὶ νὰ πολεμήσῃ. Μετὰ τὸν πόλεμο, ἀπεστρατεύθη μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ ἀντισυνταγματάρχου.

Στὰ 1920 ἐξαγύρισε στὴ Βραζιλία καὶ ἐξευρύνοντας τὴν πρόρρησιν τοῦ μάγου, διευθύνθηκε πρὸς τὸ Μάττο-Γκρότο, μαζί μὲ δυὸ ἄλλους συντρόφους του. "Υστερὰ ἀπὸ λίγες μέρες ὁμῶς ἐμφανισθῆκαν καὶ οἱ τρεῖς στὴν Κουγιάμπα, σὲ κακὰ γάγια: ἀδύνατοι, ἐξοντλημένοι, γεμάτοι πληγὲς καὶ τρέμοντας ἀπὸ τὸν πυρετό.

— Ὁ μάγος φαίνεται πὺς εἶχε δίκιο, εἶπε ὁ Φάουσετ. Θὰ ξαναγυρίσω σ' αὐτὰ τὰ μέρη ὅταν μεγαλώσῃ τὸ παιδί μου. "Εκράτησε τὸ λό-

γο του. "Όταν λοιπὸν ὁ γυιὸς του ἔγινε ἄνδρας, ξεκίνησε μαζί μ' αὐτὸν καὶ μ' ἕναν ἄλλον φίλο του ἐξερευνητὴ γιὰ νὰ ἐξερευνήσουν τὴν ἀγνωστὴ αὐτὴ περιοχή τῆς Βραζιλίας.



Ὁ λοχαγὸς ἐξερευνητὴς Φώουσετ.

ας. Μαζί τους ἐπῆραν κι' ἕνα μικρὸ σκυλάκι πού ὑπεραγαποῦσε ὁ Φάουσετ.

Καὶ ἀπὸ τότε γαθῆκαν τὰ ἴγνη τους. Μόνον τὸ σκυλάκι ἐμφανίσθηκε ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες γεμάτο πληγὲς καὶ ἀποκαϊωμένο ἀπὸ τὴν κούραση, στὸν «Σταθμὸ Προστασίας τῶν Ἰνδῶν». Κατάλαβαν ὅλοι ὅτι κάποιον δυστύχημα εἶχε συμβῇ στὴν τολμηρὴ ἀποστολὴ τοῦ Φάουσετ.

Δὲν ἀκούσθηκε ὁμῶς νὰ γίνεται

πλέον λόγος γιὰ κανένα μέλος ἀπὸ αὐτὴν. Φαίνεται ὅτι καὶ οἱ τρεῖς εἶχαν σκοτωθῇ ἀπὸ καμμιὰ ἀγρία φυλὴ, πού θὰ ἔτυχε στὸν δρόμο τους. Ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Βραζιλία ἀπέστειλαν ἀποστολὲς γιὰ νὰ βροῦν τὰ ἴγνη τῶν ἐξαφανισθέντων. Δὲν βρῆκαν ὁμῶς τίποτα.

Καὶ τὸ μυστήριον Φάουσετ παρέμενε μυστήριον μέχρι τῆς περασμένης ἐβδομάδος. "Ενα νέο στοιχεῖο προσετέθη, πού ρίχνει κάποιο φῶς στὸ μυστήριον Φάουσετ. "Ενας ἐξερευνητὴς ἀνεῦρε πρὸ ὀλίγου καιροῦ σὲ κάποια ἡμιαιγρία φυλὴ Ἰνδῶν τὸν... ἐγγονὸ τοῦ Φάουσετ! Οἱ δημοσιογραφικοὶ καὶ οἱ ἐπιστημονικοὶ κύκλοι τῆς Ἀγγλίας ἀνεστατώθησαν, ὁ δὲ ἐξερευνητὴς Οὐϊντον, ἐβεβαίωσε ὅτι πράγματι ἀνεῦρε στὴν φυλὴ τῶν Ἰνδῶν Γιαναγάνκα ἕνα παιδάκι 8 χρονῶν, λευκὸ, πού κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς, ἦταν παιδί τοῦ γυιοῦ τοῦ Φάουσετ καὶ μιᾶς ἰθαγενούς.

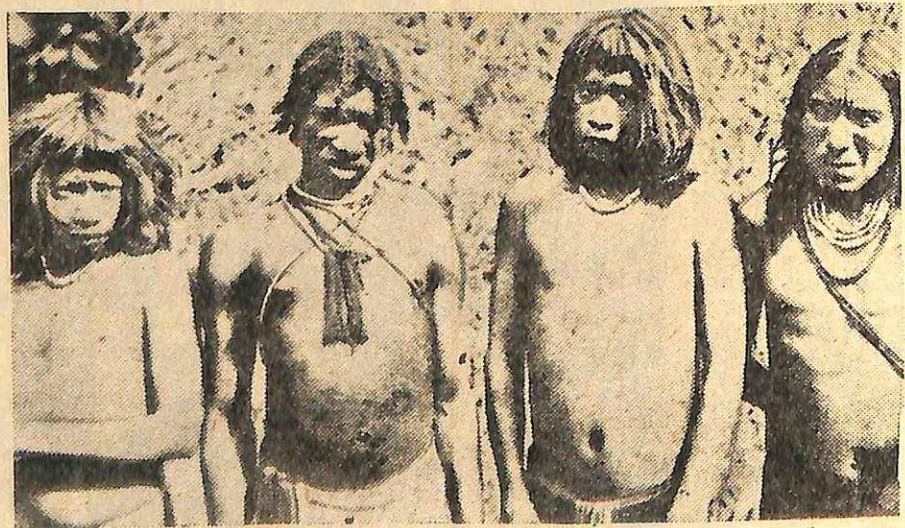
— "Όταν οἱ τρεῖς λευκοί, εἶπε, ἦρθαν ἐδῶ, τοὺς δώρησα τρία κορίτσια. Μόνον ὁ γυιὸς τοῦ Φάουσετ δέχθηκε τὸ δῶρο μου. Σὲ λίγο οἱ λευκοὶ ἔφυγαν καὶ δὲν ξαναφάνηκαν πιά. Γεννήθηκε ὁμῶς τὸ παιδάκι πού εἶδατε.

Φαίνεται ὅτι ὁ Φάουσετ καὶ οἱ φίλοι του ἐπῆγαν γιὰ τὴν ἀγρία φυλὴ τῶν Καλαπαλός, καὶ ὅτι ἐσκοτώθηκαν ἀπ' τοὺς βαρβάρους αὐτοὺς σάν ἐφθασαν στὸ γαριό τους.

Φαίνεται μάλιστα ὅτι ὁ Φάουσετ, ὅταν ἐφθασε στὸν τόπο τῶν ἀπολιτιστῶν Καλαπαλός, προμάντευσε ποῖα θὰ ἦταν ἡ τύχη του. Σ' ἕνα γράμμα πού ἔστειλε ἀπὸ ἐκεῖ σὲ κάποιον φίλο του, ἐτόνιζε μεταξὺ ἄλλων ὅτι ἀναγκάζονταν νὰ κοιμᾶται μὲ τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι, γιατί φοβόταν καμμιὰ ξαφνικὴ ἐπίθεση.

"Ἢδη, τὸ μυστήριον ἀρχίζει νὰ διαλευκάνεται, ὅπως εἶπαμε. "Ανευρέθη ὁ ἐγγονὸς τοῦ μεγάλου ἐξερευνητοῦ. Ὅσο γιὰ τὶς μυθικὲς γῶρες πού ἤλπιζε ν' ἀνακαλύψῃ ὁ Φάουσετ, αὐτὲς ἴσως νὰ μὴ ἀνακαλυφθοῦν ποτέ.

Λέγεται ὅτι καὶ ὁ Οὐϊντον ξεκίνησας γιὰ τοὺς Καλαπαλός πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ Φάουσετ, καὶ τῶν συντρόφων του ὑπέσθη καὶ αὐτὸς τὴν ἴδιαν μὲ ἐκεῖνους τύχη.



Ἰνδοὶ τῶν φυλῶν Μεϊνάρος, Αὐούρας, Βιλαπιλίκα Σουίνας.

Ζ. ΦΛΕΡΥ

"Ενας ἀληθινὸς ἀριστοκράτης

Διήγημα τοῦ Ζὰν Βαλαμπρέγκ

ΑΛΥΓΙΣΤΟΣ μέσα στὸ ἄσφογο φράκο του, ὁ αὐτόματος κύριος ἔδειχνε, μὲ τὸ γαντοφορεμένο χέρι του, τὴ βιτρίνα τοῦ μεγάλου καταστήματος ἀνδρικῶν εἰδῶν.

Πότε-πότε, χαιρετοῦσε καὶ τοὺς δι-αβάτες μὲ μιὰ μικρὴ ὑπόκλιση. Βγάζοντας τὸ ψηλὸ κυλινδρικό του καπέλλο καὶ ψιθυρίζοντας:

— Περᾶστε μέσα, κύριοι...
"Ἄλλ' αὐτὸ γινόταν πολὺ σπάνια. Τὶς περισσότερες ὥρες, τὸ μηχανικό μαννεκὲν ἔμενε ἀκίνητο, μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο στὸ ἄπειρον καὶ μ' ἕνα αἰώνιο, ἀμετάβλητο μειδίαμα στὰ βαμμένα χεῖλη.

— — —

Μὲ τὴν τσαχπινιά καὶ τὴν ἐλαφρότητα πού ἔχουν μόνον τὰ κακομαθημένα πλουσιοκορίτσα τῶν δέκα ὀκτώ χρονῶν, μιὰ κοπέλλα κατεβαίνει ἀπὸ μιὰ πολυτελὴ κούρα, σέρνοντας μαζὶ τῆς καὶ δυὸ κρεμανταλάδες μὲ πανταλόνια γκόφρ καὶ φωτογραφικὲς μηχανὲς στὰ χέρια.

— Ἐλάτε, παιδιά, νὰ δοῦμε ἀπὸ κοντὰ αὐτὸν τὸν κύριο!

Καὶ πλησιάζοντας τὸ φρακοφορεμένο μαννεκέν, τὸ βγάζει περιπαικτικά τὴ γλῶσσα τῆς. "Ἄλλ' ὁ αὐτόματος κύριος δὲν φαίνεται νὰ δίνει προσοχή. Τὸ βλέμμα του ἔξα-



— "Ἐχει πιά σκοτεινιάσει γιὰ καλὰ. Κι' ὁ αὐτόματος φρακοφορεμένος κύριος ἀφίνει τὴ θέσι του καὶ προχωρεῖ μέσα στὰ πολύβουσα μπουλβάρ, ἄσφογος καὶ ἀξιοπρεπής ὅπως πάντα, μὲ τὴν ἀπαράριστη γαρδένια στὴ μπουτουνιέρα, σάν τὸ φάντασμα ἑνὸς μεγάλου ἀρχοντα, πού δὲν εἶναι προσκαλεσμένος πουθενά.

Ἡ παράξενη δουλειὰ τοῦ ἔχει τελειώσει καὶ τώρα ἐπιστρέφει κατὰ-κοπος στὸ διαφημιστικὸ γραφεῖο πού τὸν ἐκμεταλλεύεται.

— Ὅριστε, τοῦ λέγει ὁ ταμίας, πίσω ἀπὸ τὸ γκισέ του. Τριάντα δυὸ φράγκα κι' ἔξηντα λεπτά. Γιὰ τὴν ὥρα, δὲν ὑπάρχει ἄλλη δουλειά. "Όταν ὅσες ξαναχρειαστοῦμε, θὰ σᾶς εἰδοποιήσουμε.

— — —

Μὲ μιὰ βαλιτσούλα στὸ χέρι, ὅπου ἔχει βάλει τὸ φράκο του, ὁ μέγας δούξ Σέργιος Ἰβάνοβιτς προχωρεῖ τώρα, μὲ πῖο ἐλεύθερος καὶ πῖο φυσικὲς κινήσεις, μέσα στὰ σκοτεινὰ δρό-

μάκια τῆς λαϊκῆς συνοικίας. Κάποια στιγμή, στέκεται μπροστὰ σ' ἕνα ἀνθοπωλεῖο κι' ἀγοράζει ἕνα μικρὸ μπουκέτο μενεξέδες.

— Σέργιε...

"Όπως κάθε βράδυ, ἡ νεαρὰ γυναίκα του τὸν ὑποδέχεται σὲ κατῶ-φλι τῆς μικρῆς οἰκογενειακῆς πανσιόν, ὅπου μένουν κι' ἄλλοι πολλοὶ Ρῶσοι ἐμικρέδες.

— Ἐλα, Σέργιε, νὰ φῶμε γρήγορα, γιατί πρέπει νὰ ἐπαναλάβω τὸ νέο χορευτικό μου νούμερο γιὰ τὸ «Μικὰ-δο».

Ὁ Σέργιος τὴν περιβάλλει μ' ἕνα τρυφερὸ βλέμμα καὶ τῆς ψιθυρίζει:

— Κουράζεσαι πολὺ, ἀγαπητὴ μου Βάνια...

Μὲ μιὰ χαριτωμένη κίνησι, ἐκείνη τοῦ φράσσει τὸ στόμα μὲ τὴν μυρωμένη της παλάμη.

— Μὰ ξεχνᾷς, φίλε μου, τοῦ λέγει, ὅτι δὲν ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ ξεκουραστοῦμε; Μὴ σὲ νοιάζει, Ἀφοῦ ἡ ζωὴ δὲν κατῴρθησε νὰ μᾶς χωρίσῃ, ἄλλα δὲν ἔχουν σημασία...

— — —

Ἐπὶ δυὸ ὀλόκληρους μῆνες, ὁ Σέργιος ἔτρεχε ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ, τοῦ κάκου ζητώντας ὁποιαδήποτε δουλειά, ἔστω καὶ χειρωνακτικὴ. Μία μέρα, διάβασε μιὰν ἀγγελία:

«Ζητοῦνται κύριοι πολὺ εὐπαρουσί-αστοι. Πληροφορία εἰς τὸ τουριστικὸν γραφεῖον Σπάς, μπουλβάρ ντὲ λὰ Μαντλέν, ἀριθμὸς 31».

"Ετρεξε ἀμέσως. Ἀλλὰ στὸν ἀντιθάλαμο τοῦ γραφείου, βρῆκε ἄλλους ἐξῆντα «εὐπαρουσίαστους κυρίους», πού περιμένον κατεργικά. Πλησίωσε στὴ δακτυλογράφου πού κατέγραφε τὰ ὀνόματα τῶν ὑποψηφίων, συνεπλήρωσε μιὰ ἐντυπι κάρτα, γράφοντας τὶς γλώσσες πού ἔξερε καὶ τὶς ἄλλες ἰδιότητες του καὶ κάθησε παρῶμερα, ὡς ἐξηκοστὸς πρῶτος ὑποψήφιος. Πιθανότητες δηλαδή προσλήψεως, μηδανικές.

Σὲ λίγο, ἀνοίξε μιὰ πόρτα, ἡ τζαμόπορτα τοῦ γραφείου καὶ πρόβαλε κάποιος κύριος μὲ αὐταρχικὸ ὄψος, πού εἶπε στὴ δακτυλογράφου:

— Δεσποινίς Ζερμαίν, πῆστε στοὺς κύριους νὰ μὴ περιμένουν, γιατί δὲν θὰ νῖνουν ἄλλες προσλήψεις.

"Υστερὰ, ὁ αὐταρχικὸς κύριος περιέφερε τὸ βλέμμα του ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν ὑποψηφίων καὶ σταμάτησε στὸν Σέργιον.

— Ἐσεῖς ἐκεῖ κάτω, ἐλάτε μέσα...

Μὲ μιὰ ἐλαφρὴ ἐκπληξι, ὁ μέγας δούξ ἀκολούθησε τὸν διευθυντὴ μέσα στὸ γραφεῖο, προπειμπόμενος ἀπὸ ψιθυρὸν δυσσερεσκείας, ἐκ μέρους τῶν ἀπογοητευμένων ὑποψηφίων. Ὁ διευθυντὴς κάθισε καὶ τὸν κῦτταξε μ' ἕνα ἐρευνητικὸ βλέμμα.

— Χμ... Κύριος κοσμικώτατος, ὅπως βλέπω... Ἐχετε χρηματικὲς στενοχόριες;

— Ἀοκετές, ὁμολόγησε ὁ Σέρ-

— "Οχι. Ἀφήστε με σᾶς παρακαλῶ νὰ φύγω!

λά... Καλά... Δε θα σάς διακόψω άλλη φορά...

ΕΚΕΙΝΗ: Ή ιδιοτροπία σας συνεχίστηκε ως το σημείο να μου προτείνετε να γίνουμε έρωτικό ζευγάρι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι πιο φυσικό;

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρά): Τι πιο τερατώδες... Είσαστε σέ μια ηλικία που οι άντρες λέγονται ακόμα παιδιά... Είμαι σέ μια ηλικία, που οι γυναίκες λέγονται πιά γρηές...

ΕΚΕΙΝΟΣ (έξαλλος): Είναι αφάνταστη η έπιμονή σας σ' αυτή τη φοβερή άνακρηξη...

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά): "Αν είχα παντρευτεί δεκαεννιά χρονών, γινόμουν άμεσως υπέρτα κι' ή κόρη μου παντρευότανε στην ίδια ηλικία με μένα, σήμερα θα ήμουν γιαγιά..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σας όρκίζομαι πως δεν έχω δη ποτέ κορίτσι είκοσι χρονών με τη φρεσκάδα, την παιδιαστική φρεσκάδα τη δική σας...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί τότε δεν ανάβω το φως, παρά σας αφήνω στο μισοσκόταδο αυτό;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σας έχω δη τόσες φορές και στο πιο άπλετο φως.

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' έχετε δη μακιγιαρισμένη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μη μου πητε πως είναι το μακιγιαρίσμα που σας κάνει γοητευτική...

ΕΚΕΙΝΗ: Δε νομίζω πως θα μπορούσα να σας ψυχράνω με το να σας μπάσω στο μπουντουάρ μου, σαν τη λαίδυ Μπέτυ του Μάμ... Δεν είμαι τόσο τέρας, ούτε ή σχετική μου ομορφιά όφείλεται αποκλειστικά στην επι-

σκευή... Αντίθετα μάλιστα, νομίζω πως ανήκω κάπως στις προνομιούχες γυναίκες της γής, που διατηρούν περισσότερο καιρό απ' τις άλλες τη φρεσκάδα τους...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπόν;... Τότε, τί σημασία έχουν τα χρόνια;

ΕΚΕΙΝΗ (τού πιάνει τα χέρια, με πολλή μελαγχολία): Καί όμως, καλέ μου φίλε, έχουν... Μιά γυναίκα που πέρασε την πρώτη νεότητα, μοιάζει με τον άνθρωπο που πέρασε τα έξηντα: Κάθε μέρα, μπορεί νάναι κι' ή τελευταία του... κάθε στιγμή μπορεί να μαράνη τα όψιμα νεύατα της γυναίκας και να την ξαναγυρίση στην ηλικία που φαίνεται πως την έχει ξεχάσει... Νά πάρτε την περίπτωση τη δική μας. Δεν αποκλείεται να μ' ενδιαφέρετε... Δεν αποκλείεται να κάνετε την καρδιά μου να δονηθί απ' την τελευταία της συγκίνηση... Τι πιο ωραίο, παρά να δεχτώ τον έρωτά σας, σαν το ύστατο δώρο που φύλαγε ή ζωή στην ωριμότητά μου;... Κι' όμως, δε θα γίνω ποτέ έρωμένη σας. Έχετε προστασία σας το λιγώτερο δέκα χρονών ακόμα νεύατα, και δεν ξέρω αν έχω λίγων μηνών κάπως έμφανίσιμα γεράματα... Τι θα γίνη όταν θα ξυπνήσετε μια μέρα, νέος ακόμα—άφοι σήμερα είσαστε παιδί... και βρεθήτε δίπλα στις ρυτίδες μου, στην έντελως μαραμμένη ομορφιά μου, κι' ίσως ακόμα στη γκρίνια μου;... "Αν είσατε πολύ ευγενικός κι' αλτρουιστής, θα κάνετε τότε τη θυσία να μείνετε κοντά μου και γώ, νοιώθοντας αυτή τη θυσία, θα υποφέρω χίλιους θανάτους... "Αν πάλι είσατε λιγώτερο αλτρουιστής, και σκεφτήτε σαν άνθρωπος λογικός, θα

φύγετε, και γώ θα μείνω για πάντα μόνη μου... Ένω σήμερα, ξέρω πως μπορώ να σας διώξω και να με νοσταλγήσετε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (δειλιά): Καί... Θα με διώξετε;...

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται): Δυστυχώς, ναι, φίλε μου... για μένα, πρώτα-πρώτα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (προσπαθεί να την αγκαλιάσει): Σας λατρεύω...

ΕΚΕΙΝΗ (τον απομακρύνει): "Ησυχία... Δεν είπαμε;... Ξέρετε, τα ηρωτικά είναι λιγάκι έπιμονα στις ιδιοτροπίες τους..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα δίνω τα νεύατα μου και τη ζωή μου, για να κερδίσω τα γερατιά σας...

ΕΚΕΙΝΗ: Κακά είναι τα ψέμματα. "Η ζωή όλη σας χαμογελάει... Όλες οι γυναίκες είναι δικές σας... "Αφήστε με έμένα..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Οχι... Δε θα σας αφήσω..."

ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζει το ρολογάκι της ψυχρά): Σας έδωσα, αγαπητέ μου, όση ώρα είχα να σας δώσω... Καληνύχτα σας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με διώχνετε;

ΕΚΕΙΝΗ: Είπ' άπαράκλητο... (Τόν πάει ως την έξοδο, Σιγά). Είναι ή τελευταία κοκκεταρία της ζωής μου... Συγνώρετε την... ("Εκείνος της φιλάει το χέρι, και βγαίνει με σκυμμένο το κεφάλι. "Εκείνη ξαναγυρίζει στο σαλόνι πέφτει στο ντιβάνι, και ποραδίδεται στους θλιμμένους ρεμβασμούς που της έμπνέει το φθινόπωρο της φύσεως και της ζωής της).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Μικρά...

Το υπουργείο της "Εργασίας του Μεξικού άρνήθηκε ν' άναγνωρίση το νεοσυσταθέν σωματείο των Ζητιάνων Μεξικανών, οι όποιοι ζητούσαν την έπιβολή του όχταώρου και καλυτέρους όρους... εργασίας.

— "Αγαπάτε τα παιδιά; ρώτησε μια γυναίκα που κρατούσε ένα μωρό στην άγκαλιά της, τόν αυτόκινητιστή ό όποιος δέχθηκε να της προσφέρει θέση στο αυτόκίνητό του.

— "Όταν δε εκείνος της άπάντησε καταφατικά, ή άγνωστη γυναίκα του άφησε το παιδί στην άγκαλιά, κατέβηκε από τ' αυτόκίνητο κι' έξηφανίσθη.

— "Ένας Αυστραλός στην θιασύνη του να κρύψη τις οικονομίες του από τ' αδιάκριτα μάτια της γυναίκας του έχωσε πρόχειρα τα λεπτά μέσα στην σόμπα. Τά έχασε όμως εκεί και την άλλη μέρα το πρωί ή γυναίκα του άνυποπτη άναψε τη σόμπα. Τά παρακάτω τά καταλαβαίνετε.

— "Ο γηραιότερος κάτοικος της Καναδικής πόλεως Χάμιλτων ηλικίας 109 χρονών, υποφέρει από τά... δόντια του, και σκέπτεται, να έπισκεφθί τόν όδοντογιατρό. "Ωστόσο δεν τόν φοβίζει το μέλλον τών δοντιών του γιατί πριν έξη χρόνια έχασε μόνον τά δυο πρώτα δόντια του.

— "Ένας Σκωτσέζος πυροσθέτης καθόταν κοντά στο τζάκι του σπιτιού του κι' έπαιζε με το γατάκι του. Ξάφνου άκουσε το κουδούνι του πυροσθεστικού σταθμού που τόν καλούσε έπειγόντως εκεί. Σέ λίγο βρισκόταν στο καθήκον του, πηγαίνοντας με το πυροσθεστικό του αυτόκίνητο στον τόπο της πυρκαϊάς. Ποιά όμως ύπηρε ή έκπληξή του, όταν είδε το αυτόκίνητο να σταματά έξω από το σπίτι του. Είχε πάρει απλούστατα φωτιά ή καπνοδόχος του τζακιού του!

— "Ένας πιστός "Ινδός έκαμε «τάμα» στον Θεό του να μείνη όρθιος έπί ένα μήνα. Και τόν κατήρθωσε, κοιμώμενος όρθιος κάτω από ένα δένδρο με το κεφάλι μόνο άκουμπισμένο σ' ένα χαμηλό κλαδί.

— Κατά την έκδίκηση μιας υποθέσεως από τά παρισινά δικαστήρια, διεπιστώθη ότι δυο από τούς κατηγορούμενους, είχαν εξαπατήσει άλλήλους 14.248 φορές!

— Οι ένορίτες μιας έκκλησίας στην "Αμερική, παρακάλεσαν την άστινομία να προσέχη σ' ένα επικίνδυνο σταυροδρόμι κατά την ώρα της λειτουργίας και τούτο γιατί γινόταν άρκετός θόρυβος από τά τροχοφόρα. "Ο πρώτος παραβάτης που συνελήφθη για ύπερβολική ταχύτητα τού αυτοκινήτου του ήταν ένας πάστορ, ό δευ-

...Μικρά

τερος ένας δικαστής και ό τρίτος ένας διάκος.

— "Ένας γόνος φιδιών στο Βερολίνο έχασε την ψυχραιμία του όταν ή «κόμπρα» του άρνήθηκε να κάμη το καθωρισμένο νούμερό της. Λυσσώνοντας από θυμό, άρπαξε το φίδι, τόν άρχισε στις δαγκωνές ώπου τόν έρπετο ψόφησε. Τό ίδιο έράδω ό εύέξαπτος γόνος έγινε κατάμαυρος και πέθανε και κείνος δηλητηριασμένος.

— Αútές τις μέρες πέθανε στο Παρίσι, ή βασίλισσα τών Σταυρολέων. Πρόκειται για μια γεροντοκόρη, την Ρενέ Λιθάλ, που είχε πράγματι άνακηρυχθί από τούς σταυρολεξομανείς βασίλισσά των για την καταπληκτική της έπιδεξιότητα στο να λύνη σταυρόλεξα.

— "Η φετεινή Μίς Εύρώπη, δις Σίρκα Σαλόνεν, ήταν φοιτήτρια σ' ένα δασκαλείο, προωρισμένη να γίνη δασκάλα. Μόλις, όμως, οι διευθύτριές της έμαθαν ότι πήρε μέρος στα Καλλιστεία, θέλησαν να την αποκλείσουν από τό σχολείο... ως ανήθικη. "Επενέθη όμως ή κυβέρνησις και έπεισε τις γεροντοκόρες διευθύντριες, ότι δεν είναι άπαράκλητο να είνε ένα κορίτσι άσχημο για να γίνη δασκάλα. Και ή ώραία «Μίς», επανήλθε στο σχολείο.

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ

Οι σχέσεις σας με τους γιατρούς

ΣΤΙΣ σχέσεις σας με τούς γιατρούς, πρέπει να έχετε υπ' όψιν σας, κυρίες και κύριοι, ότι οι άνθρωποι αυτοί βλέπουν τη μέρα δέκα και είκοσι άρρώστους. Μην τούς κουράζετε, λοιπόν, με άσκοπες φλυαρίες και άτελείωτες περιγραφές κοινών άσθενειών. Με τό να φλυαρήτε, αντί να προσηλώσετε την προσοχή τους στην άρρώστειά σας, αντιθέτως τούς κάνετε να ξεχνούνται και να παρασύρονται σέ σκέψεις πολύ μακρινές.

Επειτα μπορεί να συμβή και τό άλλο. Με τό να περιγράφετε την περίπτωσή σας με φορτικές λεπτομέρειες, ύπάρχει φόβος να κάνετε τόν γιατρό σας να φαντασθί ότι πρόκειται περί άλλης άσθενείας και να διατάξη θεραπεία τελείως αντίθετη από κείνη που επιβάλλεται. "Αφήστε τον λοιπόν, ήσυχον, να σας εξετάση και μην άπαντάτε παρά μόνον στις έρωτήσεις που θα σας κάνη αυτός.

Ι γιατροί ξέρουν τις περισσότερες φορές ότι ή περίπτωσις σας δεν έχει ανάγκη από κανένα γιατρικό. Ξέρουν έπίσης ότι αν δεν διατάξουν γιατρικό, κινδυνεύουν να θεωρηθουν έκ μέρους σας ως άμαθείς και άνίκανοι έπιστήμονες. Θέλοντες και μή, λοιπόν, γράφουν συνταγές και ύποδεικνύουν την λήψη διαφόρων φαρμάκων, που δεν πρόκειται να σας κάνουν ούτε καλό, ούτε κακό.

Μη παραξενεύεσθε. "Αλλά τά περισσότερα ξένα σπασιαλιτέ που πωλούνται σήμερα στα φαρμακεία και τά όποια συνιστούν οι γιατροί, δεν φέρνουν κανένα σοβαρό άποτέλεσμα. Πάντως — κι' αυτό είνε τό ευχάριστο — δεν είνε ικανά να έπιδεινώσουν την κατάσταση τού άσθενούς. "Η μόνη ζημία που κάνουν είνε ή χρηματική.

Και άλλη μία σύσταση: Μη βασανίζετε τούς γιατρούς σας με κουραστικές έρωτήσεις για τά αίτια της άρρώστειας σας και για τόν τρόπο της θεραπείας που θα σας διατάξη. Τις περισσότερες φορές, δεν πρέπει ούτε σας να ξέρετε από τί πάσχετε. Με τό να θέλετε, λοι-

πόν, να μάθετε την αλήθεια — πράγμα που θα έπιδεινώση την άρρώστειά σας— φέρνετε τόν γιατρό σας σέ δύσκολη θέση και τόν αναγκάζετε να λέγη ψέμματα. "Αφήστε τον, λοιπόν, να κάνει τη δουλειά του και έχετε τού έμπιστοσύνη.

Ι γιατρός που σας έπεσκέφθη, θα σας στείλη ύστερα από λίγες έβδομάδες τόν λογαριασμό. Μην άμελήτε να τόν πληρώσετε. Στείλτε άμέσως τά λεφτά σ' ένα φάκελλο — προτιμώτερο είνε να τού στείλετε τσέκ — με δυο λόγια ευχαριστίας.

"Αν πάτε για πρώτη φορά στο ίατρείο κάποιου γιατρού που δεν τόν γνωρίζετε, ετοιμάστε από πριν την άμοιδή του σ' ένα φάκελλο, με καινούργια χαρτονομίσματα. Δεν είνε όμορφο πράγμα να δίνετε στον γιατρό σας θρώμικα χαρτονομίσματα, όπως θα κάνετε στη λαϊκή αγορά.

Ι γυναίκες που διατάζουν να γδυθουν μπροστά στον γιατρό, δείχνουν μια σεμνοτυφία που δεν έχει καθόλου τη θέση της. "Ο γιατρός δεν βλέπει κατά την ώρα της εξέτασεως παρά μόνον με τά ψυχρά μάτια της έπιστήμης.

Οι γιατροί σπανίως βλέπουν τις πελατίδες των ώς γυναίκες. Τις βλέπουν ως άρρώστες, πράγμα που κάθε άλλο παρά τούς σκονδαλίζει. "Επομένως, μη τόν παίρνετε και πολύ άπάνω σας, κυρίες μου, νομίζοντας ότι με τό να δείχνετε τό άρρωστημένο κορμί σας στον γιατρό, θα τόν κάνετε να χάση τά μυαλά του.

Ι αν έχετε κοινωνικές σχέσεις μ' ένα γιατρό και σας προσκαλεί στο σπίτι του για μια βεγγέρα ή για γεύμα, μπορείτε, φυσικά, να μιλάτε για άρρώστειες, χωρίς, όμως, να φέρνετε τη συζήτηση και στις δικές σας άρρώστειες. Θα τόν κουράσετε και θα τόν έκνευρίσετε.

Τό ίδιο επιβάλλεται και όταν συναντηθίτε μ' έναν γνωστό σας γιατρό σέ ξένο σπίτι φιλικό. Δεν είνε σωστό να έπωφελεύεσθε της συναντήσεως για να ζητάτε τις ιατρικές του συμβουλές.

Ι αν ένας συγγενής σας ή φίλος σας ή άπλως γνωστός σας είνε άρρωστος θα έξαρηθί από τη σοβαρότητα της άρ-

ρώστειας του πως θα δείξετε τό ενδιαφέρον σας.

"Αρχίζουμε από τούς συγγενείς. Μόλις μάθετε ότι ένας στενός συγγενής σας άρρώστησε, όφείλετε, αν όχι από λόγους συγγενείας, αλλά από λόγους λεπτότητος, τουλάχιστον, να τρέξετε στο σπίτι του και να πληροφορηθίτε περί τού είδους της άσθενείας του. Και αν μόν ό γιατρός τό επιτρέπει, θα μπητε στο δωμάτιό του και θα τού έκφράσετε τη συμπάθειά σας χωρίς όμως να δείχνετε κι' έξαιρετική λύπη, ώστε να τόν τρομάξετε. "Αν, όμως, ό γιατρός δεν επιτρέπει κατά τη διάρκεια της κρίσεως να μπαίνετε στο δωμάτιό του, τότε έχετε ύποχρέωση να πηγαίνετε στο σπίτι του και να μένετε λίγα λεπτά της ώρας με τούς οικείους του, δείχνοντας έτσι ότι συμπονείτε. Δεν μπορείτε να πάτε, γιατί σας έμποδίζει ή δουλειά σας; Τότε τηλεφωνήστε ή στείλτε ένα άλλο πρόσωπο δικό σας για να μάθη πως είνε ό άσθενής.

Πέρασε ή κρίσις και ό άρρωστος εισήλθε στο στάδιο της άναρρώσεως; Τότε πρέπει να τόν έπισκέπτεσθε όσο μπορείτε πιο τακτικά, πηγαίνοντας του θιγία, γλυκά, ή λουλούδια. Ποτέ μην πάτε σέ άρρωστο με άδεια χέρια. Και μιάν έφημερίδα άκόμη να τού πάτε, θα τόν ευχαριστήσετε.

Στην περίπτωση της άσθενείας φίλων σας έχετε την ίδιον ύποχρέωση να τούς έπισκέπτεσθε συχνά. Και αν μόν γνωρίζετε την οικογένειά του, μπορείτε να πηγαίνετε με θάρρος. "Αν, όμως, δεν τη γνωρίζετε, τότε θα δείξετε τό ενδιαφέρον σας ή ζητώντας πληροφορίες τηλεφωνικά ή ριχνοντας στην πόρτα μια κάρτα πακισμένη με τά αρχικά Ρ. Ρ. Ν. (για να μάθω νέα περί της καταστάσεως τού άσθενούς). "Ασφαλώς, ή οικογένεια τού φίλου σας θα φροντίση να σας άπαντήση και να σας άνοιξη την πόρτα της, ώστε να έπικοινωνήσετε με τόν φίλο σας.

Τό ίδιο ενδιαφέρον πρέπει να δείχνετε και στην άρρώστειά ενός συνάδελφου σας, έστω και αν δεν συνδέεσθε μαζί του με άσμοιους φιλικούς. "Αλλ' αυτή τη φορά δεν πρέπει να εισθε ύπερβολικός. "Αρκεί να ρωτάτε, που και που, χωρίς να αναγκάζεσθε με καθημερινές έπισκέψεις να προσποιήσθε ότι αγωνιάτε για την κατάστασή του. "Η ύπερβολή δεν είνε ποτέ χαρακτηριστική ευγενείας και τάκτι.

ΤΟ ΜΟΝΟΚΑ

ΔΙΑΤΙ άραγε οι φωτογράφοι έχουν όλοι τους σχεδόν μακρυά μαλλιά; Μήπως γιατί κάνουνε φωτογραφίες; Ή μήπως συμβαίνει το αντίθετο και όλοι όσοι έχουν μακρυά μαλλιά γίνονται κατά κανόνα φωτογράφοι; Νά μια άπορία πάλι το περίφημο και άναπάντητο ερώτημα του Βολταίρου, που ζητούσε να μάθω ποιά από τα δυό ήθελε πρώτα στον κόσμο: Ή κόττα ή το αυγό;!

Μόλις ο φωτογράφος Λουί Φορμπόν έκανε την εμφάνισή του στα κέντρα, όλοι οι άνδρες τον κύτταζαν με θαυμασμό και με φθόνο. Γιατί τα πυκνά και πλούσια μαλλιά του αποτελούσαν άκαταμάχητο θέλητρο για τις γυναίκες. Δυστυχώς, όμως, τα μαλλιά αυτά ήταν πολύ ώραία για νάβαι άληθινά. Ο Λουί Φορμπόν φορούσε περρούκα!

Φαλακρός έκ γενετής, ο καλλιτέχνης φωτογράφος, είχε συνθίσει πιά στο μειονέκτημά του αυτό και ούτε το πόσσεχε καν. Μιά μέρα, όμως, βρέθηκε αναγκασμένος να πολυσκεφθί τη φαλάκρα του. Και τούτο, γιατί είχε άρραβωνιασθή, Πώς θ' απέκάλυπτε στη μέλλουσα γυναίκα του ότι τα πλούσια μαλλιά του σκέπαζαν ένα κρανίο, σπανό και γυαλιστερό σαν αυγό;

Ο γάμος αυτός αποτελούσε για τον Φορμπόν μιά από τις μεγαλύτερες επιτυχίες της ζωής του. Θά ήταν κρίμα να εγκαταλείνει για μια τέτοια μικρολεπτομέρεια. Μικρολεπτομέρεια; Αυτό εξηγήτατο από τον τρόπο με τον όποιον θά δαχότανε ή μνηστή την έδισιν. Γιατί ή τέχνη της όμολογίας είναι πολύ δύσκολη...

Η μνηστή του Λουί Φορμπόν, δεσποινίς Λεοντίν Μπαρί μόλις είχε κλείσει τα είκοσι. Κι' ή όμορφη της συνηγωνίζετο με την εξουπνάδα της. Μιά μέρα, πήγε στο άτελιέ του Φορμπόν, για να βγάλη μιá φωτογραφία. Όταν βγήκε, άναρωτήθηκε: «Μήπως, λοιπόν, τον έρωτήθηκα αυτόν τον νέον με τα πλούσια μαλλιά;»

Η άλήθεια δέν άρχισε να φανή. Την ίδια μέρα, ή Λεοντίν άπήντησε μόνη της στο άγωνιώδες ερώτημά της: «Ναί».

Και άμέσως ώρισθηκε ή μέρα του γάμου. Καθισμένοι την προπαραμονή της γαμήλιου τελετής οι δυό μνηστήρες σ' ένα ντιβάνι, μιλούν για τα μελλοντικά τους σχέδια. Έξαφνα, ο Λουί πιάνει το χέρι της Λεοντίν και με φωνή, ραγισμένη από συγκίνηση, της λέγει:

— Άκουσε, αγάπη μου!

— Τί;

— Άφοϋ είμαστε άρραβωνιασμένοι, θά παντρευόμαστε, δέν είναι έτσι;

— Και βέβαια.

— Άν παντρευόμαστε, τó κάνουνε για να ζήσουμε εύτυχεις, δέν είναι έτσι;

— Φυσικά. Άλλά τί έρωτήσεις είναι αυτές, άγαπημένε μου; Δέν σε καταλαβαίνω.

— Θά με καταλάβης σε λίγο, κοχύλα μου γλυκέρα. Νομίζεις πως μπορεί να ύπάρξη εύτυχία μεταξύ δυό σζύγων, όταν ο ένας έχει μυστικά από τον άλλον;

— Πού θέλεις να καταλήξης, Λουί;

— Θά τó δής. Με γνωρίζεις, άγαπούλα μου, όπως είμαι στην κοσμική μου ζωή. Δέν θάπρεπε, όμως, να με γνωρίσης και με τó άληθινό μου πρόσωπο; Άνοιξε τά μάτια σου, Λεοντίν και κύτταξε..

Και με μιá ήρωική χειρονομία, ο Λουί άποσπά την περρούκα του και δείχνει

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΓΛΕΝΤΙ ΤΟΥ ΝΕΑΡΟΥ



Έμεινος: Με συγχωρείς αγάπη μου, αλλά πρέπει να πηγαίνω...

— Γιατί;

— Ή μαμά μου μου είπε να γυρίσω νωρίς στο σπίτι.

Ή φρικτή όμολογία

Ένα εϋδυμο δήγημα του Άλμπερ Άκρεμάν

στη μνηστή του ένα ρόδινο και γυαλιστερό κρανίο, τελείως γυμνό από τρίχες. Φαντάζεσθε τώρα την έκπληξη της Λεοντίν. Ήταν σαν να της έδωκαν μιá δυνατή γροθιά στο στομάχι. Μπορείς να βγάλης μιλιá όταν δαχτύης τέτοια γροθιά; Όχι βέβαια, Γι' αυτό, λοιπόν, και ή Λεοντίν, άρκέσθηκε σ' ένα:

— Ω!

«Πάλι καλά», συλλογίσθηκε ο Λουί Φορμπόν, που ήταν προετοιμασμένος ν' άκούση τη λέξι «Φρίκη», με σειράν ατέλειωτη από θαυμαστικά! Και παίρνοντας θάρρος, ο καλλιτέχνης φωτογράφος άρχισε μιá επιχειρηματολογία πραγματικώς αξιοθαύμαστη:

— Φυσικά, είπε, Ένα τέτοιο θέαμα μπορεί εκ πρώτης όψεως να ξαφνιάση, Άν, όμως, έδασε τó δαχτυλάκι του ο σνομπισμός, όλος ο κόσμος σήμερα θά ήταν φαλακρός. Δέν ξέρεις τί πρακτικό πρᾶγμα είναι ή φαλάκρα! Άντί να κάθεται κανείς κάθε πρωί, ώρες μπροστά στον καθρέφτη, για να βρῇ τó μέρος της χωρίστρας, περνάει μιá μ' ένα βρεγμένο σφουγγάρι και είναι έτοιμος στο πί και φί. Άμ' έπος άμ' έργον! Και δέν είναι μόνον πρακτικό, αλλά και υγιεινό συγχρόνως. Τά μαλλιά γεμίζουν σκόνες και ακαθαρσίες. Ω! Άμα σκέπτομαι εκείνη

κουρείο για κόμμεμα, δέν κάνεις φριζόν, δέν άγοράζεις μπριγιαντίνας ή νερό της κινίνης... Τέλος, ή φαλάκρα είναι πρᾶγμα εύχάριστο... Άναπνέει κανείς πιά έλεύθερα και...

— Ναί, ναί, άρκετά... είπε ή Λεοντίν, σκάζοντας στα γέλια.

Ο ταλαίπωρος ο Λουί έγινε κατάχλωμος. Τόν κορόιδευε, λοιπόν; Άλλ' όχι... Κάθε άλλο. Τά βλέμματά της ήταν γεμάτα τρυφερότητα και τó πρόσωπό της κάθε άλλο έδειχνε παρά ειρωνία.

Τότε, ο Λουί Φορμπόν ξεθάρρεψε άκόμα περισσότερο. Και παίρνοντας τó χέρι της, τó έβαλε πάνω στο γυμνό του κρανίο, λέγοντας:

— Για χάριδέ το να δής τί λείο πού είναι!

Άλλ' ή Λεοντίν δέν περιορίσθηκε μονάχα στα χάρδια. Χούφτωσε τó κεφάλι του μνηστήρος της, τó πλησίασε στα χείλη της κι' απέθεσε στην κορυφή του γυαλιστερού κρανίου ένα τρυφερότατο φίλημα...

Δάκρυα συγκινήσεως κατέλαβαν τόν καλλιτέχνη φωτογράφο. Τέτοια άφροσύνη! Εανάβαλε την περρούκα του. Ή χαρά του πού τελείωσε τόσο ύμορφα ή άγωνία του, τόν έκανε τόσο έλαφρόν, πού νόμιζε πως θ' άποκοϋσε φτερά για να πετάξη!

— Τό φανταζόσουν αυτό τó πρᾶμμα; ρώτησε τη μνηστή μου, χαμογελώντας.

— Τό ήξερα! είπε ή Λεοντίν. Και γι' αυτό σε διάλεξα για σύζυγο. Γιατί είσαι φαλακρός!

Ο Λουί Φορμπόν έμεινε έμβρόντητος. Τί παράδοξα γούστα ήταν αυτά;

— Έξήγησέ μου, Λεοντίν, σε παρακαλώ...

— Ναί, είπε ή κοπέλλα. Σ' έναν άλλον, δέν θά έτλεγα ποτέ, σε σένα, όμως, θά τó όμολογήσω. Κι' εγώ είμαι φαλακρή!

— Τί; Κι' εσύ;

— Ναί. Για κύτταξε!

— Ω! Φρίκη!

Τού κάκου ή Λεοντίν άγωνίσθηκε να πείση τόν Λουί ότι ή φαλάκρα ήταν πρᾶγμα πρακτικό, υγιεινό, οικονομικό και εύχάριστο και ότι άν έδασε τó δαχτυλάκι του ο σνομπισμός κ.τ.λ. Ο καλλιτέχνης φωτογράφος την εύρισκε τρομερά άσχημη. Και την εγκατέλειψε κατά τόν πιδό σκληρό τρόπο. Όπου άποδεικνύεται ότι κανείς δέν συγχωρεί στον άλλον τά έλαττώματα πού έχει κι' αυτός ο ίδιος...

ΑΛΜΠΕΡ ΑΚΡΕΜΑΝ

Μιλούν οι ποιηται μας

Ο κ. Μ. Αργυρόπουλος έξηγεϊ τόν έαυτό του

Του συνεργάτου μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

Ο κ. ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ είναι, ό κατ' έξοχην ποιητής της Άνατολής, ο γλυκύτατος θάρδος της Σμύρνης. Με την πόλιν αυτήν πού είναι και ή ιδιαίτερα του πατρίδα, έχει συνδέσει τó ποιητικόν παρελθόν, πρὶν και τó μέλλον του. Την έχει τραγουδήσει κατά χίλιους τρόπους, την έχει ύμνήσει σ' όλους τούς τόνους και σ' όλους τούς σκοπούς. Και διά μέσου αυτής έχει ψάλλει τó μεγάλο και πικρό και γεμάτο νόστο και άπελπισία τραγούδι της σκλαβιάς.

Άν δέν έξερτε τόν ποιητή των «Ανιστόρητων» ίδου οι άδρές γραμμές του πορτραίτου του: Ψηλός εύσταλής, με έντονα χαρακτηριστικά, με κάποιον άέρα άρχοντιάς στο παράσημο και στις κινήσεις, άσπρα μαλλιά, άτακτα ριγμένα στους κροτάφους, βλέμμα κάπως όνειροπόλον, εύγένεια παρομιώδης, φωνή συρητή. Φυσιognωμία διβλική, προφητική. Είναι γέρος δέβαια, αλλά ένας γέρος άκούραστος, άκαταπόνητος, άλύγιστος, πονηματικά χαλκέντερος, ένας λεβεντόγερος πού νομίζεις πως έχει βρῇ τó μυστικό ν' άντιστέκεται, νικηφόρος στην έπίδραση του πανδημιάτορος. Τά χρόνια πού έχουν περάσει πάνω του, μπορεί να άσπρίσαν τά μαλλιά του, μπορεί να ρυτίδωσαν τó πρόσωπο, μπορεί τέλος να ένυραν έλαφρά τó κορμί του, αλλά δέν έσθυσαν τη νεανική φωτιά πού άνάβει άνεκαθεν στην καρδιά του. Στο τελευταίο δεκαεπταήμερο πού Νοεμβρίου πρόκειται οι φίλοι κι' οι θαυμασται του να γιορτάσουν στον «Παρνασσό» τη φιλοπονική πενηκονταετηρίδα του κι' όμως δέν μπορείς εύκολα να παραδεχθής ότι ο θαλερός αυτός γέρος έχει κίελας ζήσει τρία όλόκληρα τέταρτα αιώνας.

Η έργατικότητα του είναι παρομιώδης. Τό δικηγορικόν του γραφείο είναι πάντοτε γεμάτο, έν τούτοις αυτό δέν τον έμποδίζει να άσχολήται ταυτοχρόνως με την τέχνη, κι' να καταπνέεται παραλλήλως με τη συγγραφή και την έκτύπωση Ιστορικών έργων.

Γεννήθηκε στη Σμύρνη, ο πατέρας του ήταν κορμακοπούς, ή μητέρα του μιá άρχόντισσα πού είχε την φήμη «άγίας» γυναίκας—τόσο ήταν άποτραβηγμένη άπ' τα έγκόσμια και τόν κοινωνικό βίο. Σπούδασε στην περίφημη «Εύαγγελική Σχολή», και κατόπιν στο Πανεπιστήμιο της Άθήνας νομικά. Η οίκογένειά του έχει προσφέρει πολλά στην υπόθεση των άλυτρώτων Έλλήνων. Ο πατέρας του ήταν πρόεδρος της έλληνικής λέσχης της Σμύρνης και από τά μέ-

Η Βαγγελίστρα

Άπόψε άς μη μεθύσουμε, τ' άδρέφια, με κρασιά, ναί! με τη Βαγγελίστρα, πούναι μεγάλ' ή χάρη της, και μέσ' στην Έκκλησιά πρώτ' είναι, και στον πύλεμο πρώτ' είναι πολέμιστρα!

Κι' ούτε ποτῆρι γυάλινο κι' ούτε μεζε μὴ φέρνετε, παιδιά! Για τέτοιο ένα μεθύσι μας εκείνο είναι, μπροστά στο γλέντι τó τρανό, πού άπόψε έχ' ή καρδιά.

Φέρτε μπροστά μας με τó νου ποτήρια σιδερένια, πού τάγλυψε ή φωτιά, κι' άντῆς για χέρι σιδερά, τάχει σκαλίσει μ' έννοια και με τη μύτη του σπαθιού ή πρώτ' ή Λεβεντιά.

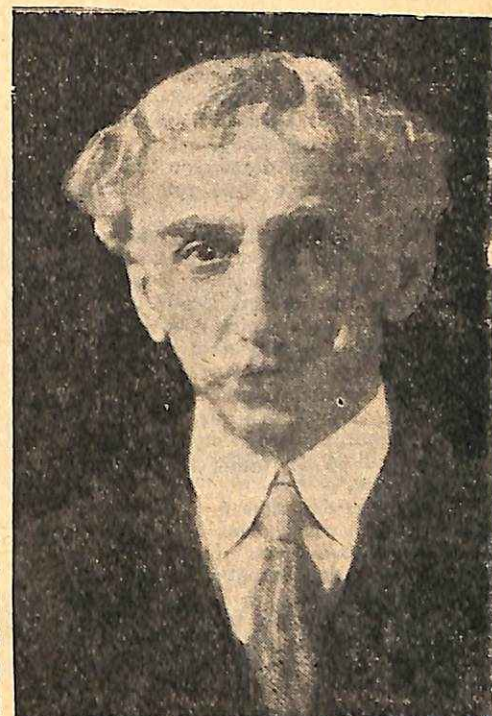
Και άς έρθη κι' ή όμορφότερη κεράστρα, ή άγνή παρθένα, πού λένε Έλευθεριά, να μās κερνά τά πιδ παληά πιωτά, τού Είκοσιένα, πώχουν μαρούτινη εύωδια κι' αϊματινη θωριά.

Κι' άπάνω στο μεθύσι μας, άς πιάσουν' όλοι τó ίσιο, σ' έναν σκοπό Γιαννιώτικο και σε ήχο Παργινό, κάτω άπ' της Δόξας τó δενδρί τó τρεις παλληκαρίσιο, σε κάποιον κήπο της ψυχής σια κι' άλαργινό...

Ποιός έξερει άπ' της πατρίδας μας τίς όίξες τού πλατάνου, άν δέ φυτρώσει κι' από μās κανένα βλασταροϋδι, κι' άν δέν έρθη κάποιον πουλι στη φυλώσιμα του άπάνου να πῇ ποτές του και για σās κίανα Συμενιδ τραγούδι...

Τό τραγούδι αυτό, καθώς και τά δύο άλλα πού ακολουθούν, τά δανείζομαι, σαν πιδ ταιριαστά έδώ, από την συλλογή μου «Τραγούδια τού Γένους», γιατί, άν μου τά ένέπνευσαν, όπως κι' εκείνα, με κάποια συμβολική μυστικοπάθεια, ή κεντρική Έθνική Ίδέα, όμως τούς έδωκε ξεχωριστά τόν δικό της τόν παλιό ή λαϊκή ψυχή της παληάς Σμύρνης. Και ο σμυρναϊκός λαός, χάρια άπ' τ' άλλα του χαρίσματα, είχε κι' αίσθημα βαθύ για την Πατρίδα, πάνω άπ' όλα.

Μ. ΑΡΓ.



λη της κεντρικής έπιτροπής της Κοινότητος. Όταν ήταν μικρό παιδί, ο πατέρας του αρπάχτηκε άπ' τούς Σουλτανικούς και παρ' όλίγο να γίνη γενίταρος άφοϋ είδε προηγουμένως τόν δικό του πατέρα να πεθαίνει άδικασκοτωμένος. Αλλά τά πολύ τραγικά έπεισόδια τόν έκαμαν φλογερό πατριώτη. Και την παράφορον αυτήν φιλοπατρία του την ένεφύσησε πολύ νωρίς και στους πέντε γιούς του.

— Άπ' εκείνον έμαθα, μās είπε ο κ. Αργυρόπουλος, να λατρεύω την Έλλάδα και να είμαι εργατικός.

Ο ποιητής των «Τραγουδιών της Άνατολής» έγραψε από μικρός στίχους. Στο 1880 έξέδωσε ένα τόμο με μεταφράσεις ποιημάτων τού Άλφοντ ντε Μισσέ. Στην καθαρεύουσα όμως παρ' όλο πού τούς δικούς του στίχους τούς έγραφε από τότε στη δημοτική. Ο Βλάσης Γαβριηλίδης με την δευδερκεια πού τόν διέκρινε άντελλάσθη γρήγορα ότι ο μεταφραστής τού Γάλλου ρομαντικού ήταν γεννημένος ποιητής, και δέν έίτασε καθυστερήσει ποιημάτων του να τó θρονοφωνάει τη συνηθεία του να τó θρονοφωνάει. Άργότερα έγινε ο μεγάλος φίλος και όδηγός του νεαρού τότε Συμμενιδ ποιητή, ο όποιος τώρι μιλάει πάντοτε με άπεράντο θαυμασμό και σεβασμό για τόν έμπνευσμένο διευθυντή της «Άκροπόλεως». Επί 32 έτη ο κ. Αργυρόπουλος έγραφε αλλά δέν έδημοσίευε. Τέλος στα 1913 έτύπωσε την πρώτη του ποιητική συλλογή, τά πολύκρητα εκείνα «Τραγούδια τού Γένους» πού τού έδωσαν εύθες έξ άρχής τόν τίτλο τού ποιητή και μάλιστα τού Άνατολικού ποιητή. Τά είχαν εμφανίσει με τó ψευδώνυμο «Ρήγας Ραγιάς» πού τó κράτησε για πολλά χρόνια. Τόν ίδιο χρόνο έτύπωσε τó έμμετρο «Γράμμα στον Νταουδντάς—έλληνοί και γαλλικοί στίχοι—πού ήταν μιá λυρική έκπομπή ένός ποιητή προς έναν άλλον ποιητή για τά ζητήματα των Αωδεκανήσων. Μετά την Μικρασιατική καταστροφή ήλθε στην Άθήνα και στα 1925 τύπωσε τ' «Ανιστόρητα».

Η συλλογή αυτή είχε μοναδική επιτυχία γιατί ήταν θυγαμένη άπ' τά σπλάχνα τού λαού και μιλούσε κατ' ευθείαν στην ψυχή τού λαού. Τραγουδοϋσε στα ποιήματά εκείνα τη πολυδακρυ συμφορά της Άνατολής, τó σπαραγμό τού γένους, τη λαγνάρι της έλληνικής φυλής, τά πάθη και τούς καημούς των ξεριζωμένων

ολαστών της. Πέντε χρόνια αργότερα κυκλοφόρησε το «Τραγουδι της Ανατολής» που πήραν το βραβείο της Ακαδημίας Αθηνών και κινήθηκαν με μεγάλη ευμένεια από Έλληνες και ξένους λογογράφους. Ας σημειωθεί ότι η συλλογή αυτή θεωρείται το αργότερο και το αντιστοιχιστικότατο έργο του κ. Αργυροπούλου.

Το 1932 τύπωσε τα «Περσμένα και Τωρινά» ποιήματα έρωτικά και λυρικά, και το 1936 τη μετάφραση του περίφημου «Γκιουλιτάν» του Σααδή. Με τον «Ανατολίτη αυτόν ποιητή συνδέουν τον κ. Αργυροπούλου δεσμοί πνευματικής ι-δυσσυγκρασίας. Τόσο στενοί μάλιστα, ώστε κατ' αυτάς να πρόκειται να στήση ο δεύτερος στην εξοχή του, στο Έλληνικό, την προτομή του πρώτου, πράγμα βέβαια που θα εορτασθή με φιλολογική συγκέντρωση.

Εκτός των ανωτέρω ο κ. Αργυροπούλος ετοιμάζει την έκδοσι δύο ακόμη ποιητικών συλλογών του τον πρώτο τόμο του μεγάλου και ιστορικού έργου «Χρονικά της Ανατολής, ή Σμύρνης», όπου εκτός απ' την ιστορία της ιδιαιτέρας του πατρίδος, γραμμένης με φιλολογικές αξιώσεις, θα υπάρχουν και κείμενα διασωθέντων εγγράφων που έχουν σχέση με την γενικότερη ιστορία του ελληνισμού τ' Ανατολής, ετοιμάζει ακόμη διάφορες διαλέξεις και ένα σωρό άλλα πράγματα. Και είναι έβδομημερη τα τόσα, χρονοί. Και δεν παρακαλεί πια να έχη πολλά χρόνια ακόμη ζωή για να βγάλει απ' τα άκνιστα αρχεία του—τόμοι επί τόμων—κι' άλλα βιβλία κι' άλλες μελέτες κι' άλλα συγγράμματα. Είναι λοιπόν υπερβολικός ο χαρακτηρισμός του «χαλκέντερου» που του δώσαμε στην αρχή;

Τον κ. Αργυροπούλου δέχτηκε στο δικηγορικό του γραφείο, Βουλής 17 β', στις 6½ το απόγευμα, προχθές. Πέντε-έξη τραπέζια για τους βοηθούς και τους υπαλλήλους του προσδίδουν την μεγάλη πελατεία του εξαιρετικού αστικολόγου. Βιβλιοθήκες με τόμους κατά το πλείστον φιλολογικούς, αποδεικνύουν ότι ο μεγάλος έρωτάς του είναι παρ' όλα αυτά η ποίηση. «Αλλ' οστε είναι από τους έρωτας, που δεν τους κρύβει κανείς, και φυσικά ούτε κι' ο κ. Αργυροπούλος.

—Την άγαπώ την τέχνη, μας είπε, αδιαφορο φυσικά αν δεν την έφτασα ως εκεί που λαχταρούσα. Την θεωρώ ανώτερην κάθε άλλης απολαύσεως. Αυτή είναι το ιδανικό μου. Είναι για μένα η ερωμένη ή αξιολάτρευτη που με ρουφά και με απομακρύνει από τη γυναίκα μου. Ο κ. Αργυροπούλος είναι παντρεμένος—παλιό δεν έχει—αλλά η «γυναίκα» που αναφέρει δεν είναι—για το Θεό ή κυρία του. Η γυναίκα από την όποιαν τον απομακρύνει ή ποίηση είναι η Θέμις, ή δικηγορία, το επάγγελμά του. Τό προσδίδει προς χάριν της τέχνης. Άλλο ζήτημα βέβαια αν εκείνο παρ' όλα αυτά του μένει πιστό και του γεμίζει το γραφείο από πολύφρονους... πελάτες!

Τη μόνη παραχώρηση που της κάνει είναι ότι έχει στήσει στην πιο περιποιημένη του γραφείου του μπροστινό άγαλμά της, αλλά κι' αυτό είναι τόσο αταίριαστο στην αμόσφαιρα του γραφείου του ποιητή που κι' αν δεν υπήρχε τίποτε άλλο άρκοις μόνη ή φυσιολογία, ή μορφή του ποιητή για να του δώσει την αμόσφαιρα μιας ποιητικής απόκομφης γωνιάς. Εκείνη ή ρομφαία και η ξυγαριά της πόσο ελάχιστη σχέση έχουν με τον ποιητή Αργυροπούλου στα βιβλία του οποίου τρέχει άφθονο το αίμα των σκοτωμένων παλληκαριών και των μαχαρομένων νταήδων.

Ο Ρήγας Φεραίος που βρίσκεται ά-ντικρυ της, αυτός μάλιστα! Είναι, ότι ε-

πρεπε για το γραφείο του ποιητή των «Τραγουδιών του γένους». Καθώς το βλέμμα μας, με τη σειρά πέφτει σε μια άλλη, μεγάλη, φωτογραφία που εικονίζει τον πατέρα του ποιητή, έναν άρχοντάνθρωπο με μπαρμπαέτες αλλά Φρειδερίκο-Ιωσήφ, άκουσε τον σεβαστό συνουμλητή μας να λέγει:

—Στις 6½ κλείνουν οι πόρτες του γραφείου, βγάω έξω την κυρία Θέμιδα, φεύγουν όλοι, ούδεις γίνεται πιά δεκτός, ακόμη και στο τηλέφωνο δεν απαντώ κι' έτσι μένω μόνος, παρέα με τον εαυτό μου εργαζομαι καμιά φορά ως τα μεσάνυχτα. Το βιβλίο αυτό για την ιστορία της Σμύρνης, τα ποιήματά μου, οι διαλέξεις μου, τ' αρχεία μου απασχολούν τις ώρες μου. Κι' ας μη το κρύψω: Οι ώρες αυτές είναι οι ωραιότερες της ημέρας μου!

Η κουβέντα συνεχίζεται άρκετην ώρα σε άλλα, παράλληλα ζητήματα. Έτσι μοιραίως φθάνουμε και στο κύριο θέμα της συνεντεύξεως. Διαλέγει ένα από τα ποιήματά του, τη περίφημη «Βαγγελίστρα» που έχει τυπωθή κι' στα «Τραγουδιά του Γένους» και στα «Τραγουδιά της Ανατολής» και έπειτα το απαγγέλλει με συγκίνηση, απ' την όποιαν όμως δεν λείπει κάποιος στόμφος—ο στόμφος σκέπτομαι που κληρονόμησε ο ποιητής μας απ' την έπαφή του με την πολιτική. Γιατί ο κ. Αργυροπούλος υπήρξε σε περασμένα χρόνια άτιμάρης κι' έχρημάτισε επανειλημμένως βουλευτής μάλιστα και αντιπρόεδρος της Βουλής ένα μεγάλο διάστημα.

—Το ποίημα αυτό λέγει όταν τελειώνη την ανάγνωση, συμβολίζει ως ένα σημείο, τον χαρακτήρα μου, και αντιπροσωπεύει την ποιητική ιδιοσυγκρασία μου, όσον αφορά την σειρά των έμπνευσεών μου. Υπάρχει ακόμη μέσα στους στίχους του καί που δεν είναι μονάχα υποκειμενικό στοιχείο αλλά έχει και τον αντικειμενικό χαρακτήρα του αφού είναι γέννημα της κοινής συνειδήσεως, του ψυχικού αίσθηματός του λαού, του οποίου ο ποιητής είναι, πρέπει να είναι, ο αντίλαλος.

Συζητούμε κατόπιν επάνω στο νόημα του ποιήματος και από την συνομιλία αυτή μπορεί να βγάλη κανείς τα παρακάτω έπεξηγηματικά σχόλια:

Η «Βαγγελίστρα» είναι ένα τραγούδι του λαού. Ο στίχος της ο άγγερος, που θυμίζει ρυθμούς του δημοτικού τραγουδιού, ή φράση της, ο παλιός της, έχουν μέσα τους άτοφια την λαϊκή, την πιο καθαρή κι' άγνη λαϊκή ψυχή. Άνήκει στη σφαίρα των ποιημάτων που γεννήθηκαν φυσιολογικά από τον τόπο του κ. Αργυροπούλου τη Σμύρνη κι' απ' την όνιση του προς την ιδιαίτερη πατρίδα του. Τα νοήματα της «Βαγγελίστρας» είναι προκαταμμένα από συμβολικές παραστάσεις, γιατί το ποίημα αυτό καθόσα και άλλα γράφτηκαν και τυπώθηκαν στη Σμύρνη, σε έποχή που ή περιοχή ήταν ακόμη σουλτανική κι' οι προφύλαξεις ήσαν άναγκαίες. Η γιορτή της «Βαγγελίστρας» δεν είναι άλλη απ' τη διπλή γιορτή μας, έθνικη και θρησκευτική της 25ης Μαρτίου: Ο Εξαγγελισμός της Θεοτόκου και ή επέτειος της έπανάστασης του 1821. Ο ποιητής «συγκιλιώθηκε» τα δύο ιδανικά—πατρίδα και θρησκεία—και τα δίνει με μια συμβολική παράσταση.

Μέσα σε μια ταβέρνα βρίσκεται μαζεμένη ή παρέα—ποιοί άλλοι; Οι Ρωμιοί, οι γρεκοί της Σμύρνης. Τί άλλα βράδια συνήθιζαν να τα κοινοποιούν, μ' απόψε όχι! Είναι ή 25η Μαρτίου και το κρασί την ημέρα αυτή δεν έχει την θέση του. Ένα άλλο κρασί, το κρασί της έλπίδας, βέβαια, για την άπελευθε-

ρωση—θα μεθύση τους σκλαυωμένους Έλληνες. Για τούτο φωνάζουν στον κάπελα να φέρη «ποτήρια σιδερένια που τάγλυψε ή φωτιά και τάχει σκαλίσει ή Λεβεντιά με του σπαθιού την μύτη».

Είκοσιπέντε Μαρτίου, ιερή ημέρα για κάθε Έλληνα, τόσο μάλλον τον υπόδουλο! Ώρ' δραμάτων και όπτασιών. Η «πάρσα» όνειρεύεται το ξεσκάδωμα, το ποθεί, μεθα με την έλπίδα του. Μα το κρασί του πόθου της λευτεριάς δεν μπορεί να προσφέρεται σε κοινά ποτήρια. Χρειάζονται σιδερένιες κούπες, που τις έχει γλύψει ή φωτιά—δηλαδή ή πόλεμος—και τις έχει σκαλίσει ή λεβεντιά με την μύτη του σπαθιού, που είναι το σπαθί του ξεσηκωμού, της άνταρσίας.

Ένα τέτοιο ποτήρι δεν μπορεί να το φέρουν του κάπελα τα βρωμερά τα χέρια. Χρειάζεται μια άγνη παρθένα μια «κεράστρα» όμορφη, κι' αυτή δεν είναι παρά ή έλευθερία, που την καλεί ή μεθυμένη από πατριωτισμό παρέα των υπόδουλων. Της ζητούν να τους κεράση τα πιο παλιά κρασιά, κρασιά του 1821, «πούχουν μπαρούτινη ευωδιά κι' αίματινη θωριά» και θα τους κεράση άσφαλώς, γιατί σε λίγο όλοι αρχίζουν να τραγουδούν το αίσιόδοξο Γιαννιώτικο σκοπό—αίσιόδοξο γιατί τον καιρό εκείνο τα Γιάννενα είχαν γίνει ελληνικά και τον άπαισιόδοξο Παργινό σκοπό—άπαισιόδοξο γιατί την ίδαν έποχή οι Έλληνες της Πάργας είχαν τραβήξει πολλά από τον έγχθρό. Με το Γιαννιώτικο τραγούδι ή «παρέα» δραματίζεται την γρήγορη άπελευθέρωσή της, με το Παργινό προετοιμάζεται στην ιδέα ότι μπορεί ο άγώνας για την λευτεριά νάχη επίσης θύματα όπως και στην Πάρσα.

Το τελευταίο τετράστιχο είναι προφητικό. «Ποιός ξέρει, λέγει, αν δεν έρθη στη φυλλωσιά του θλαστού του μεγάλου πλατάνου κάποιο πουλί να τραγουδήση και να πη ένα Σμυρνιό τραγούδι»: Πλάτανος είναι ή μητέρα Έλλάδα, πουλί ή έλευθερία και το τραγουδί το Σμυρνιό, ο συμβολισμός της άπελευθέρωσης της Σμύρνης. Η προφητεία αυτή έγινε πραγματικότητα ύστερα από λίγα χρόνια. Και το τραγούδι το Σμυρνιό άκούσθηκε. Μα δεν κράτησε—αλλοίμονο!—πολόν καιρό...

Καθώς βλέπετε, είναι ένα απλό ποίημα, μα τόσο πολυσήμαντο και τόσο συγκινητικό! Όσοι έζησαν σε σκλαβιά θα το νοιώσουν βαθύτερα, μα και μεις οι άλλοι δεν μπορούμε να περνούμε άσυνκίνητοι μπροστά απ' το θετικό αυτό, παλλόμενο και ειλικρινές πατριωτικό συναίσθημα που ξεχειλίζει απ' τους στίχους του Σμυρνιού ποιητή. Η πατρίδα είναι ένα πλατύτατο ιδανικό, που έχει κλεισθή όμως όλόκληρο μέσα στην ψυχή του κ. Αργυροπούλου και έκαμε την μούσα του να ψάλη τα πιο γλυκόφωνα τραγουδιά της. Απ' τον καιρό του Βαλαωρίτη, του Κάλβου, του Σολωμού, είχε ν' ακουσθή έτσι αιδώρητος και κατά συνέπειαν ειλικρινής, ο τόνος του πατριωτικού τραγουδιού. Ο κ. Αργυροπούλος έχει την άποκλειστικότητα του καθώς έχει και την άποκλειστικότητα του «ανατολίτικου στίχου, τ' ου ρομαλέου, του ζωηρού και πολύχρωμου, του κάποτε πανηγυρικού, του μουσικώτατου προπάντων, του λαγγυμένου του άλλοτε θλιμμένου κι' άλλοτε πρόσχαρου, του στίχου που έχει όλα τα μεράκια, τους σεβντάδες, τα πάθη, και τους πόθους της Ανατολής. Αυτές οι δύο χορδές είναι οι κυριότερες σχεδόν στη λύρα του κ. Αργυροπούλου. Άλλά ο ήχος τους είναι τόσο μελωδικός, ώστε φθάνουν οι δύο τους μόνον—και περισεύουν μάλιστα—για να τον άποκαλέση κανείς «Έλληνας ποιητής». Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ



Τα νέα από την Αμερική

Η «Βάμπ» απέθανε!

(Ο Γάλλος δημοσιογράφος κ. Φερδινάνδος Ρευνά, τον όποιον οι αναγνώστες της «Εβδομάδος» γνωρίζουν από πολλά προηγούμενα άρθρα, έπέστρεψε τελευταίως από την Αμερική με πλήθος έντυπων όσεων, τις όποιες άρχισε να δημοσιεύη με τον γενικό τίτλο «Αμερικανίδες του 1938». Το πρώτο από τα συναρπαστικά αυτά άρθρα δημοσιεύουμε κατωτέρω, έπιφυλλάσσόμενοι είς προσεχρή τέλη της «Εβδομάδος» να δημοσιεύουμε και την συνέχεια).

Η «Βάμπ» δεν υπάρχει πια στη ζωή. Μας άφησε χρόνος. Πέθανε κι' αυτή μαζί με όλους τους άλλους τύπους της έποχής της. Και στη θέση της μοιράσει γυναίκες, που μόνο καταστροφές και σκάνδαλα προκαλούσε, βρίσκονται τώρα γυναίκες φυσικότερες, άνθρωπινότερες, πιο... γυναίκες!

Τη μεταβολή αυτή τη διαπίστωσα από την πρώτη μέρα της άφίσεώς μου στην Αμερική. Είχα να πάω στο Νέο Κόσμο από το 1930, όταν δηλαδή ή μόδα των μοιραίων γυναικών βρισκόταν στο φώρτε της. Και νά, τώρα που ή κατάσταση άλλαξε. Άλλα γιατί; Και πώς; Την άπάντηση μου την έδωσε ή κυρία Έλισάβετ Κόχ, σύζυγος του καθηγητού του Πανεπιστημίου του Σικάγου, δόκτορος Φρέντ Κόχ και συνεργάτις του συγχρόνου.

—Ευθύς μόλις παρήλθε ή κρίσις, μου είπε ή κυρία Κόχ, ή φυσιογνωμία του γυναικείου κόσμου της Αμερικής πήρε άμέσως άλλη όψη. Θυμάστε την έποχή του Χάρντικ; Μας είχαν άνοιξη ή όλοι οι δρόμοι, όλες οι θέσεις. Και ή κατατροπή δεν άρχισε να έπέλθη. Τα Ιλιγγιώδη άνεβάσματα προς τα ύψη της έπιτυχίας δεν είχαν άλλο αποτέλεσμα, παρά τα πιο συνταρακτικά κατακυλισμάτα. Είχαμε προοδεύσει πολύ γρήγορα. Έτσι, ή πρόταξη του γυναικείου δικηγορικού σώματος της Νέας Υόρκης Ζάν Νόρρις και ή ύφυπουργία Φλόρενς Κνάπ έχουν σήμερα δόσοληψίες με την άστυνομία. Η Άννα Μπράντ Άδρες, διευθύντρια πολλών μεγάλων καταστημάτων, που κέρδιζε δεκάδες εκατομμύρια τον χρόνο, κατέληξε να γίνη έγκλημα-

τίας και στο τέλος αυτοκτόνησε. Άλλ' ευτυχώς ή κρίσις παρήλθε. Μετά το όρμητικό αυτό κύμα του συναγωνισμού μεταξύ άνδρών και γυναικών ή τάξη άπεκατεστάθη και σήμερα, χωρίς να έχουμε χάσει τα δικαιώματά μας, σταθεροποιήσαμε τις σχέσεις μας με τους άνδρες σ' ένα έπίπεδο στενής και άρμονικής συνεργασίας, όπως γίνεται και στην Ευρώπη, όπου ή γυναίκα είναι ή άληθινή σύντροφος του άνδρός.

—Αυτό το βλέπω, άπήνησα και σε σας, κυρία Κόχ. Όλος ο κόσμος ζηλεύει τον δόκτορα Κόχ που έχει τόσο καλή σύντροφο στη ζωή και στην εργασία.

—Μα δεν είμαστε το μόνο άνδρ-γυνο, είπε. Ο δόκτωρ Φάιν Κούπερ Κόλα, διάσημος άνθρωπολόγος, παίρνει πάντοτε μαζί του τη γυναίκα του στις διάφορες έξερευνητικές του άποστολές. Το ίδιο και ο δόκτωρ Τσάπιαν. Άντριο, τον όποιον ή γυναίκα του άκολούθησε μέχρι της έρήμου Γκόμπι. Το ίδιο και ή γυναίκα του δόκτορος Ρόμπερτ Πλάι, που διήγυσε με τον άνδρα της στη Βραζιλία είκοσι χιλιάδες χιλιόμετρα, άεροπορικώς! Όπως βλέπετε, δεν φοβόμαστε ν' άκολουθούμε τους άνδρες μας μέχρι την άκρη του κόσμου.

—Όστε δεν τους έγκαταλείπετε πια με προσήματα τρελλά, για να ίκανοποιήτε άνόητα καπρίτσια;

—Να σας πω, Ο άμερικανικός τύπος που κυνηγά τα συνταρακτικά σκάνδαλα, γράφει από καιρού είς καιρόν για διάφορες τέτοιες έκρηξεις γυναικείων καπρίτσιων. Άλλά μη νομίζετε ότι ένα γελιδόνι είναι να ν' άνωση του να φέρη την άνοισή. Με το να σημειώνονται τέτοια μεμονωμένα κρούσματα, δεν σημαίνει ότι όλες οι γυναίκες της Αμερικής είναι πετεινόμυαλες και καπριτσιώδες. Έγώ έξάφνα με τον άνδρα μου περνώντας τις μέρες μου μέσα στο χυμικό εργαστήριο και δεν συγκινούμεθα καθόλου από τις χαρές που προσφέρουν τα κοκταίλ. Πέστε στους συμπατριώτες σας ότι το Χόλλυγουντ δεν καταλαμβάνει όλόκληρη την Αμερική και ότι το Μπροντγουάι εί-

να ενδιαφέρον ρεπορτάζ του Φερδινάνδου Ρευνά

νε τμήμα μόνον της Νέας Υόρκης. Καί πράγματι. Κατά την πρόσφατη δίμνη παραμονή μου στις Ηνωμένες Πολιτείες διεπίστωσα ότι οι Αμερικανίδες έβαλαν τελευταίως πολύ νερό στο κρασί τους.

Η Τζάκ λυσσομανούσε μέσα στην άπέραντη αίθουσα του Μιούζικ Κοσμοπόλιταν Κλάμπ. Κι' εγώ, καθισμένος σε μια γωνιά του κοσμικού κέντρου, άκουγα τη Γκλόρια Σμιθ, μια δροσερή κοπέλα που έπαιρνε μαθήματα στο Κονσερβατοάρι, να μου διηγείται τα τελευταία της γουήκ-έντ με τον άρραβωνιαστικό της. Η έκδρομή είχε άρχισι με τους καλλιτέρες οίανους. Ύστερα όμως, έξαστος μια σφοδρά καταιγίς και το ζευγος των άρραβωνιασμένων κατέφυγε σε μια άχυρώνα, όπου διενυκτέρευσε με μια έλαφρη κουβέρτα.

—Δεν ήταν όμορφη ή περιπέτειά μας; είπε γελώντας.

Τη στιγμή εκείνη μια Ιταλίς άοιδός, μέλος της χορευτικής λέσχης, πέρασε από μπροστά μας με ύφος που μαρτυρούσε άκρατον ζεμανφουτισμό. Είδη που κρατούσα τσιγάρο άναμμένο. Καί άμέσως έσκυψε για ν' άνωση του δικού της, δείχνοντάς μας όλους τους θησαυρούς του άγαλματώδους στήθους της. Καθώς άπεμακρύνετο με το ίδιο ύφος, ή Γκλόρια Σμιθ είπε με περιφρόνηση:

—Τί έστειπώσι!

—Βρίσκετε; ρώτησα χαμογελώντας, κι' έρριξα το βλέμμα μου στα πόδια της, που φαίνονταν μέχρι το γόνατο και στην πλάτη που ήταν άκαλυπτη μέγρι τα νεφρά.

Κατάλαβε τη σκέψη μου και είπε:

—Ναι, αλλά δεν είναι το ίδιο...

Απάντηση αινιγματική, που άκόμα δεν μπορώ να της δώσω νόημα.

—

Ένα άλλο πράγμα που μ' έκα-

νε μεγάλη έντυπωση στην 'Αμερική, είνε ή εύκολία, με την όποιαν γίνονται οι γάμοι. 'Ενώ στην Εύρώπη, οι μεγάλες λέξεις δέν έχουν καμιά βαρύτητα, στην 'Αμερική ή «καμαραντερ» μεταξυ ενός νέου και μιάς νέας αλλάζει αμέσως όψη μόλις προφερθή ή μαγική λέξη «Σ' αγαπώ!». Με τη λέξη αυτή οι 'Αμερικανοί έννοούν τον σύνδεσμο του γάμου. Καί χωρίς νά χάσουν καιρό, τρέχουν νά βρούν τον παπά, όποιονδήποτε ώρα της νύχτας ή της ημέρας και άν είνε. 'Η μικρή πόλις Χάρρισον, δυο ώρες με τό αυτοκίνητο έξω από τη Νέα 'Υόρκη, είνε ειδικευμένη στους γάμους-εξπρές. Τό ίδιο και ή πόλις του Ρένο στη Νεβάντα, όπου τά διαζύγια έκδίδονται μέσα σ' ένα τέταρτο της ώρας. Μ' όλο πού ή 'Αμερικανίς ζή πολύ έλεύθερα πρό του γάμου, μετά τον γάμο γίνεται ή πιό πιστή και ή πιό άφωσιωμένη σύζυγος του κόσμου. 'Η μοιχεία είνε πράγμα σπάνιο και ή εύκολία με την όποιά έκδίδονται τά διαζύγια γλυτώνει πολλά άνδρόγυνα από τους έξευτελισμούς της αταίριαστης συμβιώσεως.

Τί ζητάει μιά 'Αμερικανίς από τον άνδρα της, μετά τον γάμο; Ούτε μπίζου, ούτε αυτοκίνητο. Τό μόνο, πού θέλει, είνε νά δη τό όνομά της γραμμένο άνάμεσα στις άλλες τριάντα χιλιάδες όνομάτων του «Σόσιαλ Ρετζίστερ», της χρυσής, δηλαδή, βίβλου της άνωτέρας κοινωνίας. Για νά γραφή όμως ένα άνδρόγυνο στά μητρώα αυτά της άμερικανικής ευγενείας, πρέπει νά έχη ελάχιστον εισόδημα 30.000 δολλαρίων τον χρόνο, καλούς τρόπους και σπíti με μεγάλο τρόπο ζωής. Πράγμα δύσκολο, βέβαια πού ως τόσο τό καθαρώνουν πολλοί.

'Αλλ' οι γυναίκες της 'Αμερικής δέν μένουν ποτέ ικανοποιημένες από τον έαυτό τους. 'Ετσι μόλις μιά 'Αμερικανίς γραφή στο «Ρετζίστερ Σόσιαλ», θ' άρχισή νά ζητά από τον άνδρα της νά γραφούν στη Λέσχη των Τετρακοσίων, όπου είνε γραμμένοι οι 400 πλουσιότεροι άνθρωποι της 'Αμερικής.

Μεταξύ των γυναικών πού είνε μέλη της Λέσχης των Τετρακοσίων, συγκαταλέγεται, πλην της ξανθής Βαρβάρας Χιούτον και ή Εύγενία Κλαίρ Σμίθ, ή όποία είνε γνωστή ως «Βασίλισσα



Χαμένα χρόνια

"Αχ! και νά γυρίζαν, νάρχονταν πίσω τά χρόνια πού έζησα πριν σ' αγαπή- (σω!

Χρόνια άμνημόνευτα σαν νάταν ξένα τά χρόνια πού έζησα δίχως έσένα.

Ποτάμι πού έτρεξε μέσ' σέ λιθάρια
Και δέν έπότισε μηδέ χορτάρια
Κ' ή γή τό ρούφηξε στ' άφωτα βάθη
Κι' ως και τ' άνάρι του για πάντα (έχάθη.

"Αχ! και νά γυρίζαν νά διπλοζήσω,
'Αγάπη αδιάκοπη νά σου χαρίσω
Και νάσαι ή πρώτη μου, έσύ ή στερ- (νή μου.

'Από τη γέννα μου κι' ως τη θανά μου!

Μιση σου χάρισα ζωή μονάχα!
Ζωές άμέτρητες ήθελα νάχα,
'Ετσι όπως πρέπει σου νά σ' αγαπή- (σω...

"Αχ! και νά γυρίζαν τά χρόνια πίσω!

Ι. Πολέμης

των άδαμάντων».

'Ο χαρακτήρ της γυναί-
κας αυτής είνε πολύ περί-
εργος, όλη δέ ή 'Αμερική
μιλάει για τά καμώματά
της. 'Ιδού ένα χαρακτηριστι-
κό ανέκδοτό της:

"Όταν βρισκόταν στο Πα-
ρίσι στα 1930, προσεκήλθη
σέ μιά έσπερίδα πού έδινε
κάποιος μαχαραγιάς. Μετα-
ξύ των καλεσμένων ήταν κι'
ένas 'Ινδός ναμπάμπ, πού
φορούσε στο τουρμπάνι του
ένα πελώριο ρουμπίνι. Μό-
λις τό είδε ή 'Αμερικανίς,
μαγεύθηκε από τις κόκκι-
νες λάμψεις του. Καί σαν
'Αμερικανίς πού ήταν, πλη-
σίασε τον ναμπάμπ και τον
ρώτησε άδισταχτα πόσα ζη-
τούσε για νά της τό που-
λήση.

— Θα σάς έδινα εύχαρί-
στως αυτό τό πετράδι, κυ-
ρία μου, της είπε αυτός, νά
πλουτίσετε τη σπάνια συλ-
λογή σας, αλλά σάς όμο-
λογώ ότι τό ρουμπίνι αυτό
είνε κατηραμένο και θ' ά-
ποβή μοιραίο για τό πρόσω-
πο πού θα τό αγοράση από
μένα. 'Επιμένετε νά τό ά-
ποκτήσετε;

— Φυσικά.

— Πολύ καλά. Σας τό που-
λώ. Μόλις όμως άρχισή νά
πραγματοποιήται ή κακή
προφητεία, θα μπορήτε νά
νά μου τό έπιστρέψετε, Σας
ύπόσχομαι από τώρα ότι θα
τό ξαναγοράσω. 'Ορίστε,
Πάρτε το!

'Η δυσπιστία της Εύγενί-
ας Κλαίρ Σμίθ προς τά μά-
για και τις κατάρες άντη-
μείφθη με τό παραπάνω.

Λίγες μέρες άργότερα, ό
συμβολαιογράφος της της
τηλεγραφούσε από την Νέα
'Υόρκη ότι είχε πωλήσει
κάτι τίτλους της, οι όποιοι
της απέφεραν κέρδος ενός
έκατομμυρίου δολλαρίων!
Κι' όλα αυτά τρεις μέρες
πρό του μεγάλου χρηματι-
στηριακού κράχ πού κατέ-
στρεψε χιλιάδες τραπεζίτων
και πλουσίων.

'Από τότε ή Εύγενία
Κλαίρ Σμίθ ούδέποτε άπο-
χωρίζεται τό ρουμπίνι της.
'Η μανία της όμως για τις
πολύτιμες πέτρες δέν πέρα-
σε. Τελευταίως άκόμα έγι-
νε κάτοχος του περίφημου
άδάμαντος Ζόνκερς, πού της
στοίχισε τρία έκατομμύρια
δολάρια!

ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ ΡΕ'ΥΝΑ

Ένόμιζε πως τον αγαπούσε

ΤΙ τά θέλετε... Μ' έκανε πάντα
ότι ήθελε. Τόν έκύτταζα σαν
Θεό μου. 'Όταν είμαστε παιδιά
άκόμη, κεί πού παίζαμε, μου έ-
λεγε:

— Πήγαινε νά σταθής κοντά στον
τοιχο, Μαρία. 'Εγώ θα είμαι ό Γου-
λιέλμος Τέλλος, και θα δής... όπως
αυτός με τό βέλος του τρυπούσε τό
μυλο πού είχε τοποθετήσει πάνω στο
κεφάλι τού παιδιού του, έτσι κι' εγώ
θα σκοπεύσω και θα τρυπήσω τό μύ-
λο πού θα έχης πάνω στο κεφάλι
σου!».

'Εγώ τον άκουγα. Στεκόμουν ά-
κίνητη κοντά στον τοίχο και φοβό-
μουνα τρομερά. Πολλές φορές τά κα-
ουτσουκένια του βέλη άστοχούσαν, με
χτυπούσαν και μ' έκαναν νά πονώ.
Δέν έλεγα όμως τίποτα.

Μεγαλώσαμε, κι' αυτός εξακολού-
θησε νά με κάνη νά πονώ, διαφορετι-
κά όμως. Δέν θα ξεχάσω ποτέ κάποιο
άπόνεμα, πού γυρίζαμε μαζί από
τό σχολείο. 'Αγαπιόμαστε από τότε.
Μου διηνείτο πως είχε παραιτηθή ά-
πό την ομάδα του τού φουτ-μπαλ, για
νά έκδικηθή κάτι συμμαθητάς του πού
δέν θέλαν νά όνομασθή αυτός άρχη-
γός.

— Ω, Ροζέ, τού είπα, δέν θα παί-
ξης λοιπόν τό Πάσχα... Κι' εγώ πού
περίμενα με τόση λαχτάρα νά παρα-
κολούθω αυτό τό μάτς...

— Δέν θα ξαναπαίξω μ' αυτά τά
παληόπαιδα! μου απήντησε αυτός ά-
πότομα.

'Εκείνη τη στιγμή μας έπλησίασαν
δυο συμμαθητά τού Ροζέ.

— 'Ακουσε, τού είπαν. 'Ο τερματο-
φύλακας μας είπε νά σε είδοποιήσου-
με ότι...

Σταματήσαμε, και οι δυο φίλοι του
είπαν στον Ροζέ ότι ό «τερματοφύλα-
κας» της ομάδας ήθελε νά τον δη-
στή. Στην άρχή, ό Ροζέ διαμαρτυρήθηκε
κι' έδήλωσε πως δέν τον ένδιέφερε
πλέον τίποτ' άπ' αυτά. 'Επέμειναν ό-
μως τόσο πολύ ώστε στο τέλος έπέ-
σθηκε.

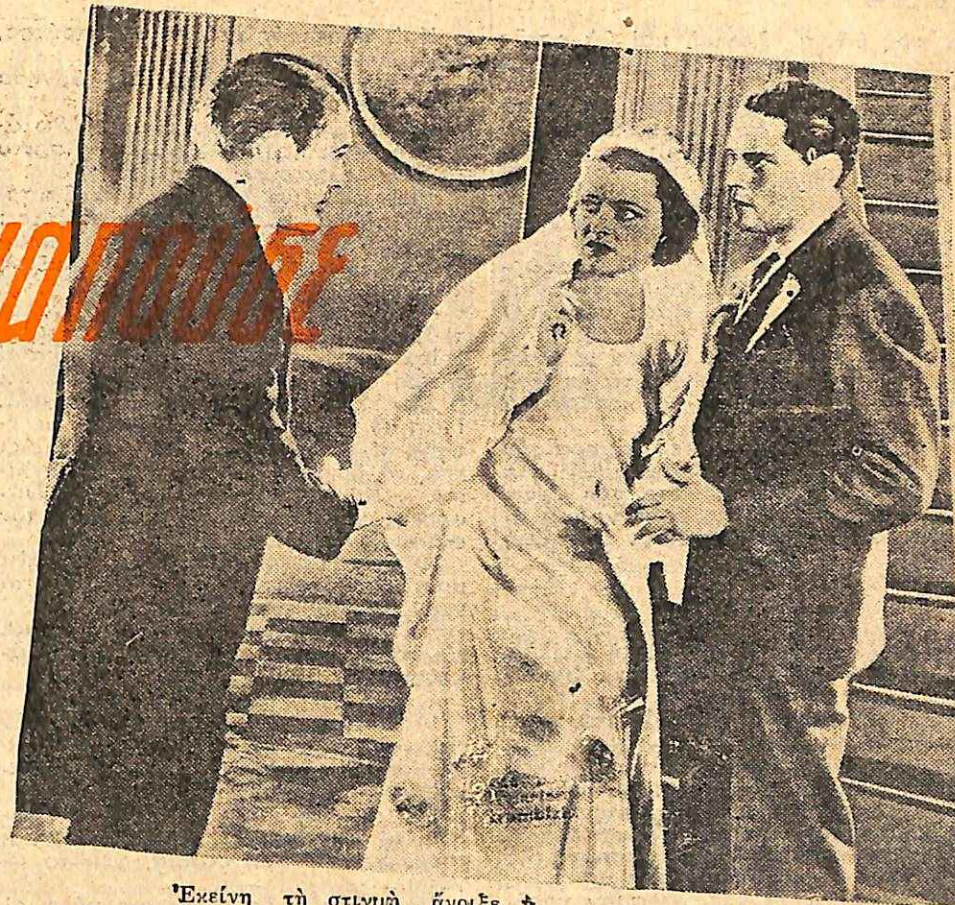
— Καλά, είπε, θα έρθω. Πάμε νά
τον βρούμε.

— Και ή Μαρία; Τί θα γίνει ή Μα-
ρία; Δέν θα την συνοδεύσης πρώτα;
έρώτησε τό ένα από τά δυο παιδιά, ό
Ζάν Παρντύ, ένας ψηλός με γαλανά
μάτια πού με κύτταξε χαμογελώντας
με άναθότητα.

— 'Ε, καλά, ή Μαρία δέν είναι καμ-
ιά μπριπέκα. Θα γυρίση μόνη της
στο σπίτι της! άνέκραξεν ό Ροζέ.

Δέν έχουν, βέβαια, μεγάλη σημα-
σία αυτά τά λόγια, έμένα όμως με
πλήνωσαν βαθειά. Καί, πιστέψτε με,
δέν ήταν ή πρώτη φορά πού με πλή-
γωνε ό Ροζέ Μαρτέν.

'Εκείνο τό απόγευμα, με τό νά με
μεταχειρισθή έτσι μπροστά στους φί-
λους του, μ' έκανε νά νοιώσω καλή θ-
νη μόνο ότι δέν μ' αγαπούσε, αλλά



'Εκείνη τη στιγμή άνοιξε ή
πόρτα και φάνηκε ό Ζάν...

κι' ότι δέν μου έδινε την παραμικρή
σημασία.

'Όταν μιά κοπέλλα δεκαπέντε χρό-
νων αγαπά ένα άνόρι της κακοφαίνε-
ται πολύ νά ταπεινώνεται έτσι μπρός
στους φίλους του.

Τόν συγχώρεσα, φυσικά. Μήπως
στά μάτια τά δικά μου δέν ήταν τό
διορμότερο, τό δυνατότερο, και τό
πιό έξυπνο παιδί όλης της πόλεως;

— ΕΙΠΕ—

Τελειώσαμε μαζί τις σπουδές μας.
'Ο Ροζέ είχε μείνει ό ίδιος πάντα:
Κομψός, σωστός γόης... 'Ο παραμι-
κρός καλός λόγος έκ μέρους του, μου
γάριζε την ευτυχία. 'Εννοείται ότι στο
βάθος δέν έδινε πενήτα για μένα.

'Αδιάφορο. Τά δεχόμουν όλα γιατί
τον αγαπούσα.

'Όταν τελείωσε τό σχολείο του, ό
πατέρας μου έπρόσφερε μιά θέσι
στον Ροζέ. Αυτός, όμως, πεπεισμένος
ότι ήταν σπουδαίος κι' ότι θα κέρδι-
ζε αμέσως πολλά χρήματα, τρεις ή
τέσσερις χιλιάδες φράγκα τον μήνα
τουλάχιστον, δέν δέχθηκε.

'Υστερ' από μερικούς μήνες όμως,
όταν είδε και άποείδε, όταν έπεισθη-
κε ότι κανένας δέν είχε διάθεσι νά
τον προσλάβη υπό τους όρους πού ζη-
τούσε αυτός, έδήχθηκε, αντί γιλιών
φράγκων τον μήνα, νά πουλή παπού-
τσια στο μαγαζί ενός φίλου τού πα-
τέρα μου.

ή πραγματικότητα, είναι συχνά συν-
αρπαστικότερη και από την
φαντασία, στίς πιό τομηρές
νυλ ήψεις της. Θα διαβάσετε έδώ μο
τέτοια άληθινή ιστορία, όπως την δη-
μοσιεύει τό γαλλικό περιοδικό «Κον-
φρεσιόν».

Κι' έπειτα από λίγον καιρό άρρα-
βωνιστήκαμε έπσημως. 'Α! Τί μα-
γευτικό καλοκαίρι έπέρασα εκείνη
τη χρονιά! Τό βράδυ, στον κήπο, κα-
θισμένη ό ένας κοντά στον άλλον, έ-
πλέκαμε όνειρα για τό μέλλον. 'Ο
Ροζέ μου περιέγραφε όλα τά ώραία
πράγματα πού θα μου αγοράζε: γου-
ναρικά, μπίζου κ.τ.λ. Προς τό παρόν,
ώστόσο, δέν είχα ούτε καν δαχτυλίδι
των άρραβώνων, γιατί, με χίλια φρά-
για τον μήνα πού έπαιονε δέν μπο-
ρούσε βέβαια νά μου αγοράση κανέ-
να μπριγιαντένιο δαχτυλίδι, ούτε με
δόσεις...

'Όταν όμως ό Ροζέ με φιλούσε, ή
νύχτα γινόταν παραμυθένια και τί-
ποτα δέν λογαριάζοταν πια για μένα
έξω από τον έρωτά μου.

'Όλα ήσαν έτοιμα για τον γάμο
μας. 'Η ήμερομηνία είχε όριστή, οι
προσκήσεις είχαν άποσταλή, τά δώ-
ρα είχαν άρχισή νά φθάνουν. Τό νυ-
φικό μου φόρεμα ήταν έτοιμο κι' αυ-
τό, δέν χρειαζόταν παρά μερικά δι-
ορθωμάτια μόνο.

'Εκείνο τό Σάββατο είχα βγει, θυ-
μάμαι, νωρίς. Είχα πάει στα μαγα-
ζιά για κάτι τελευταία ψώνια. Βιά-
στηκα νά γυρίσω στο σπίτι, γιατί ή-
θελα νά κάνω ένα ντους και νάμια
φρέσκια όταν ό Ροζέ θάρχόταν στις
όκτώ.

'Η μητέρα μου άνοιξε την πόρτα.

— Μαρία... μικρόδλα μου Μαρία...
μου είπε με πνιγμένη φωνή. 'Ελα στο
δωμάτιό μου... 'Εχω κάτι νά σου
πώ...

Την άκολούθησα στο δωμάτιό της.
'Από τά κόκκινα μάτια της όμως κι'
από την ταραχή της πού δέν κατώρ-
θωνε νά κρύψη, προαισθάνθηκα κά-
ποιο κακό.

— Μαμά, τί συμβαίνει; Πές μου γρή-
γορα! της είπα με άγωνία.

— Παιδί μου... 'Υποσχέσου μου πρώ-

τα πώς θασαι λογική και θα φανής γενναία... Έχω να σου μιλήσω για τον Ροζέ.

Τα πακέτα έπεσαν από τα χέρια μου. Ώρμησα στην αγκαλιά της. Μητερούλα μου... Το συνέβη και νένα δυστύχημα;...

Η μητέρα μου ωστόσο δεν κατάρ-
—Πές μου... Πέθανε; Είναι ζωντα-
—... Απάντησέ μου...
—Η μητέρα μου ωστόσο δεν κατάρ-
—... Απάντησέ μου...
—Κορούλα μου... Παιδί μου... Ο
Ροζέ...

Οι λυγμοί δεν την άφηναν να προ-
χωρήσει. Καί, χρειάστηκε να περάσει
κάμποση ώρα ως πού να κατορθώσει
να συμπληρώσει:

—... Ο Ροζέ άπληγαγε σήμερα την
Στέλλα Βερντιέ κι' έφυγαν μαζί για
το Παρίσι. Σ' ένα γραμμάτιο που άφισε
αυτή στους γονείς της, τους γράφει ό-
τι απέφασαν να ένωθούν τη ζωή
τους...

—

Ο Ροζέ είχε φύγει με τη Στέλλα
Βερντιέ! Είχαν αποφασίσει να ζήσουν
μαζί!

Μά ήταν φοβερό αυτό, άπίστευτο!
Η Στέλλα Βερντιέ ήταν κόρη ενός
από τους πιο πλούσιους κτηματίες του
τόπου. Ένα κορίτσι όμορφο, βέβαια,
αλλά κακοανατετραμμένο, φεισιδί-
μενο από την κορυφή ως τα νύχια,
που οι γονείς της δεν ένοοσαν να της
χαλάσουν χατήρι σε τίποτα...

Όστε και τώρα της γάλασαν χατή-
ρι, άλλωστε. Ύστερ' από λίγο, αφού
έξεκοκκάσαν τα ψιλά που είχαν πιά-
σει μαζί τους, ο Ροζέ και η Στέλλα
ένδυσαν και παντρεύθηκαν. «Εν στε-
νώ κύκλω» φυσικά. Έτσι, ο Ροζέ,
αγνί να πουλή παπούτσια, πουλούσε
τώρα κτήματα.

Και τότε άρχισε για μένα ένα σω-
στό μαρτύριο.

«Οχι πώς εζήλευα την Στέλλα. Όχι
πώς άγανακτούσα για το τόσο ταπει-
νό φέρεμά του Ροζέ. Ντρεπόμουν...
Όταν έβγαίνα έξω, όταν έπληγαν
πουθενά, είτε στα μαγαζιά, είτε σε
καμιά επίσκεψη, ένοιωθα τα βλέμ-
ματα όλων να με περιεργάζονται, κι'
άκουγα έναν κοροϊδευτικό ψίθυρο πί-
σω μου:

—Αυτή, καλέ, είναι εκείνη που την
έγκατέλειψε ο άρραβωνιαστικός της
την παραμονή του γάμου τους...
—Α! Δεν μπορείτε να φαντασθήτε τί
ταπεινωτικό είναι αυτό για μια γυ-
ναίκα, σε μια μικρή πόλη μάλιστα ο-
που όλοι είναι γνωστοί...

Ναί, ναι, όλοι με κοροϊδευσαν. Με
λυπόντουσαν, βέβαια, με κοροϊδευσαν
όμως συγχρόνως. Έπειδή είχα φερθεί
αθώα και τίμια, έπειδή είχα έγκρατα-
λειφθεί απ' τον άρραβωνιαστικό μου,
ήμουν στιγμήσιμη...

Ένα απόγευμα, στον μεγάλο δρό-
μο, ένοιωσα ξαφνικά κάποιον να μ'
άγγιζι στο υπράσος.
—Μαρία! άκουσα μια φωνή πίσω
μου.

Νόμισα πώς θα λιποθυμούσα. Για-
τί είχα άναγνωρίσει τη φωνή. Έγύ-
ρισα.

—Ροζέ!
Ναί, ήταν αυτός. Ώ, πώς ήθελα
να τον μισούσα... Δεν μπορούσα ό-
μως, παρ' όλη την προσπάθειά μου...
—Ανέβα στο άμαξι μου, μου είπε
βιαστικά. Θέλω να σου μιλήσω.

Την ίδια εκείνη στιγμή ένας νέος
ψηλός μάς έπλησασε. Άνεγνώρισα
τον Ζάν Παρντύ.

—Καλημέρα, Ροζέ, είπε ψυχρά.

Καί, πιάνοντάς με από το μπράτσο,
έξακολουθούσε:
—Καλημέρα, Μαρία... Δεν άργησα
στο ραντεβού μας, έ;

Και πριν προφθάσω να συνέλθω ά-
πό την έκπληξή μου, ο Ζάν Παρντύ
με είχε παρασύρει μακριά.

—Δεν πιστεύω να θέλεις να ξανα-
χίσεις την ίδια ιστορία, δεν είν' έτσι;
μου είπε τότε σιγά ο Ζάν. Μη λησμο-
νής άλλωστε, πώς είναι παντρεμένος
τώρα.

—Δεν ξέρω... δεν... μα τί άνακα-
τεύεσαι εσύ; έτραύλισα.

Κατά βάθος δεν ήξερα κι' η ίδια τί
στάση να τηρήσω. Καταλάβαινα ότι
ο Ζάν είχε δίκιο, ότι με είχε σώσει...
Γιατί το ένοιωθα ότι ο Ροζέ θα με έ-
πειθε ν' ανέβω μαζί του στο άμαξι

παιθε ν' ανεβώ μαζί του στο άμαξι
του, να δεχθώ κι' αυτόν τον έξευτελι-
σμό... Κι' ότι αφού θα μου έδινε διά-
φορες ψεύτικες εξηγήσεις, θα τον
συγχωρούσα πάλι...

Ο Ζάν με συνώδευσε ως το σπίτι
μου. Πριν χωρισθούμε, του έσφιξα το
χέρι και του είπα με συγκίνηση:

—Σ' εύχαριστώ, Ζάν... Σου είμαι
ευγνώμων πού μ' έμπόδισες να τον ά-
κούσω...

—

Από τότε, βλεπάζαμε με τον Ζάν
τακτικά. Έρχόταν στο σπίτι, βγαίνα-
με μαζί έξω. Χάρης σ' αυτόν είχα ξα-
νάβρει την αυτοπεποίθησή μου...

Και πώς με κυττούσε πάντα σιωπη-
λός, μ' ένα βλέμμα γεμάτο τρυφερό-
τητα, γεμάτο προστασία, γεμάτο ά-
γάπη...

Ένα βράδυ, όπου είμαστε μόνοι οι
δύο μας στο σαλόνι, έπηρε τα χέρια
μου μέσα στα δικά του, και με κύ-
ταξε στα μάτια.

Πώς χτυπούσε η καρδιά μου...
—Μαρία, μου είπε σιγά. Θέλεις να
γίνεις γυναίκα μου; Θά' δής... Δεν θα
γίνεις γυναίκα ποτέ γιατί με πήρες...
μετανοιώσης ποτέ γιατί με πήρες...
Και θα σε κάνω να ξεγάρεις τον Ροζέ.

Αποτραβήχτηκα. Έκρυπα το πρό-
σωπό μου μέσ' στις παλάμες μου.

—Βλέπεις; Και τώρ' άκούω... Κι'
αυτή τη στιγμή δεν μπορούμε να ξε-
γάσουμε τον Ροζέ... Έτσι είναι... Ά-
γάπησα σ' όλη μου τη ζωή αυτόν τον
άηθροπο... Δεν φταίω εγώ εάν και
τώρα... εάν και τώρα...

—Ξέρω, Μαρία. Η καρδιά σου του
ανήκει, δεν είν' έτσι;

—Ναί...
—Κι' εάν... Κι' εάν αυτό δεν μ' έν-
διαφέρει;... είπε σιγά ο Ζάν. Εάν
σου πώ; δέξου να γίνης γυναίκα μου,
κι' άφισέ με να ελπίζω ότι μια μέρα
θα σε κάνω να μ' άγαπήσεις... Θά δε-
χθής;...

Ναί, ναι, όλοι με κοροϊδευσαν. Με
λυπόντουσαν, βέβαια, με κοροϊδευσαν
όμως συγχρόνως. Έπειδή είχα φερθεί
αθώα και τίμια, έπειδή είχα έγκρατα-
λειφθεί απ' τον άρραβωνιαστικό μου,
ήμουν στιγμήσιμη...

Ένα απόγευμα, στον μεγάλο δρό-
μο, ένοιωσα ξαφνικά κάποιον να μ'
άγγιζι στο υπράσος.
—Μαρία! άκουσα μια φωνή πίσω
μου.

Νόμισα πώς θα λιποθυμούσα. Για-
τί είχα άναγνωρίσει τη φωνή. Έγύ-
ρισα.

—Ροζέ!
Ναί, ήταν αυτός. Ώ, πώς ήθελα
να τον μισούσα... Δεν μπορούσα ό-
μως, παρ' όλη την προσπάθειά μου...
—Ανέβα στο άμαξι μου, μου είπε
βιαστικά. Θέλω να σου μιλήσω.

Την ίδια εκείνη στιγμή ένας νέος
ψηλός μάς έπλησασε. Άνεγνώρισα
τον Ζάν Παρντύ.

—Καλημέρα, Ροζέ, είπε ψυχρά.

Καί, πιάνοντάς με από το μπράτσο,
έξακολουθούσε:
—Καλημέρα, Μαρία... Δεν άργησα
στο ραντεβού μας, έ;

Και πριν προφθάσω να συνέλθω ά-
πό την έκπληξή μου, ο Ζάν Παρντύ
με είχε παρασύρει μακριά.

—Δεν θα ήταν δίκαιο. Ζάν, για σε-
να...
—Δεν πειράζει...

—

Άρραβωνιάσθηκα με τον Ζάν. Κά-
θε μέρα άνεκάλυπτα καινούργια προ-
τερήματα στον άρραβωνιαστικό μου.
Έν τώ μεταξύ έμαθα ότι ο Ροζέ
είχε χωρίσει από τη γυναίκα του, δεν
έδωσα όμως σημασία σ' αυτό, Δ ε ν
ήθελα να τον σκέπτομαι...

Εφθασε και η ημέρα του γάμου.
Χαρούμενη έφόρεσα το νυφικό μου
φόρεμα... όταν άκουσα θόρυβο και
φωνές κάτω στο γραφείο του πατέρα
μου.

Συγχρόνως μπήκε η μητέρα μου
μέσ' στο δωμάτιο όπου βρισκόμουν.
Φαινόταν ταραγμένη.

—Τί συμβαίνει; την ρώτησα.
—Τί θέλεις να συμβαίνει... Αυτός ο
άναιδέστατος ο Ροζέ ήρθε κάτω και
λέει ότι θέλει να σου μιλήσει...

Είχα γλωσσάσει.
—Ο Ροζέ Μαρτέν είναι κάτω; ρώ-
τησα.

—Ναί... Δεν άκούς πώς τσακώνεται
με τον πατέρα σου;
—Άνοιξα την πόρτα και κατέβηκα.

—Τί θέλεις έδώ; ρώτησα τον Ροζέ.
—Θέλω να σου μιλήσω.
—Ε, λοιπόν, μιλά.

Ο Ροζέ γύρισε προς τον πατέρα
μου:
—Δεν μπορούμε να μείνουμε μό-
νοι; είπε.

—Πώς!... Τολμάς, έλεεινέ...
—Μια στιγμή, πατέρα, άφισέ μας
μόνους... είπα τότε εγώ.

Μόλις βγήκε από το δωμάτιο ο πα-
τέρας μου, ο Ροζέ ώρμησε και μ' άγ-
κάλιασε:

—Μαρία... άγάπη μου... άρχισε να
ψιθυρίζει σ' ατί μου. Ο ά παντρευ-
θής τον Ζάν Παρντύ... Α! όχι! Δεν
είναι δυνατόν! Άνήκει σε μένα!...
Μην το ξεχνάς αυτό!... Και τώρα πού
είμαι έλεύθερος πιά... έλα να φύγου-
με...

Είχα παράλυσή μέσα στην άγκα-
λιά του. Καταλάβαινα ότι ήμωνα
χαμένη...

Εκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα
και φάνηκε ο Ζάν.

—Βλέπεις! του φώναξε θριαμβευ-
τικά ο Ροζέ. Η Μαρία κι' εγώ αντι-
ληφθήκαμε ότι είναι μοιραίο να ένω-
θούμε... ότι άγαπούμαστε πάντα...

Ο Ροζέ με κύταζε θυμωμένα.
—Μαρία, είπε άργά, εάν τον άγα-
πας αληθινά, εάν είσαι πεπεισμένη ό-
τι μόνον κοντά σ' αυτόν μπορείς να
βρής την ευτυχία σου, είμαι έτοιμος
να σου δώσω πίσω τον λόγο σου.

Και τότε, ξαφνικά, σνήλθαι...
Ναί. Μέσα σε μια στιγμή γιάτρευ-
θηκα...

Κατάλαβα πόσο μεγάλη ήταν η θυ-
σία που έκανε ο Ζάν. Για την ευτυχία
μου, δεχόταν να ύποστη τους έξευτε-
λισμούς που είχα γνωρίσει κι' εγώ
άλλοτε, να είναι αυτός ο «έγκαταλε-
λειμμένος», να με χάσει... Ένδ' ο άλ-
λος, έγωίστης πάντοτε, καμάρωνε για
τον θρίαμβό του.

Ώρμησα στην αγκαλιά του άρρα-
βωνιαστικού μου.

—Άγαπημένε μου... του είπα. Δεν
κατάλαβες, λοιπόν, πώς έσένα μόνον
άγαπώ; Τον Ροζέ ποτέ δεν τον άγά-
πησα. Είχα έρωτευθί ένα όνειρο...
Και τώρα βλέπω πώς το όνειρο, εί-
σαι σέ!...

Ο Ροζέ, με χαμηλωμένο κεφάλι,
κίνησε προς την πόρτα.

Δεν τον έαναείδα από τότε. Άλλά
κι' ούτε τον συλλογίσθηκα κάη. Ζώ
τόσο ευτυχισμένη με τον άνδρα μου...

να ξεχνοῦμε πώς είχε κι'
έχει ώρασιότατη φωνή, με-
ταλλική, θερμή. Τόν επό-
μενο χρόνο— στο 1917 άν
δεν μάς άπατά η μνήμη μας
— ο Κυριακός στο θέατρο
Παλαιώννουν έπαιξε τον
ρόλο του τεύρου στην πε-
ρίφημη όπερέτα του Σα-
κελλάρη «ο Βαπτιστι-
κός». Η φωνή του όπως
είπαμε ήταν θαυμάσια, άλλ-
ως ήθοποιός ύστερούσε πο-
λύ ακόμα. Άλλωστε ήταν
και μια άδυναμία που είχε γά
σκούθη διαρκώς τους ώμους
αυτού δέ το σκύψιμο έκανε
όλους να λυποῦνται διότι ο

να ξεχνοῦμε πώς είχε κι'
έχει ώρασιότατη φωνή, με-
ταλλική, θερμή. Τόν επό-
μενο χρόνο— στο 1917 άν
δεν μάς άπατά η μνήμη μας
— ο Κυριακός στο θέατρο
Παλαιώννουν έπαιξε τον
ρόλο του τεύρου στην πε-
ρίφημη όπερέτα του Σα-
κελλάρη «ο Βαπτιστι-
κός». Η φωνή του όπως
είπαμε ήταν θαυμάσια, άλλ-
ως ήθοποιός ύστερούσε πο-
λύ ακόμα. Άλλωστε ήταν
και μια άδυναμία που είχε γά
σκούθη διαρκώς τους ώμους
αυτού δέ το σκύψιμο έκανε
όλους να λυποῦνται διότι ο

να ξεχνοῦμε πώς είχε κι'
έχει ώρασιότατη φωνή, με-
ταλλική, θερμή. Τόν επό-
μενο χρόνο— στο 1917 άν
δεν μάς άπατά η μνήμη μας
— ο Κυριακός στο θέατρο
Παλαιώννουν έπαιξε τον
ρόλο του τεύρου στην πε-
ρίφημη όπερέτα του Σα-
κελλάρη «ο Βαπτιστι-
κός». Η φωνή του όπως
είπαμε ήταν θαυμάσια, άλλ-
ως ήθοποιός ύστερούσε πο-
λύ ακόμα. Άλλωστε ήταν
και μια άδυναμία που είχε γά
σκούθη διαρκώς τους ώμους
αυτού δέ το σκύψιμο έκανε
όλους να λυποῦνται διότι ο

να ξεχνοῦμε πώς είχε κι'
έχει ώρασιότατη φωνή, με-
ταλλική, θερμή. Τόν επό-
μενο χρόνο— στο 1917 άν
δεν μάς άπατά η μνήμη μας
— ο Κυριακός στο θέατρο
Παλαιώννουν έπαιξε τον
ρόλο του τεύρου στην πε-
ρίφημη όπερέτα του Σα-
κελλάρη «ο Βαπτιστι-
κός». Η φωνή του όπως
είπαμε ήταν θαυμάσια, άλλ-
ως ήθοποιός ύστερούσε πο-
λύ ακόμα. Άλλωστε ήταν
και μια άδυναμία που είχε γά
σκούθη διαρκώς τους ώμους
αυτού δέ το σκύψιμο έκανε
όλους να λυποῦνται διότι ο

να ξεχνοῦμε πώς είχε κι'
έχει ώρασιότατη φωνή, με-
ταλλική, θερμή. Τόν επό-
μενο χρόνο— στο 1917 άν
δεν μάς άπατά η μνήμη μας
— ο Κυριακός στο θέατρο
Παλαιώννουν έπαιξε τον
ρόλο του τεύρου στην πε-
ρίφημη όπερέτα του Σα-
κελλάρη «ο Βαπτιστι-
κός». Η φωνή του όπως
είπαμε ήταν θαυμάσια, άλλ-
ως ήθοποιός ύστερούσε πο-
λύ ακόμα. Άλλωστε ήταν
και μια άδυναμία που είχε γά
σκούθη διαρκώς τους ώμους
αυτού δέ το σκύψιμο έκανε
όλους να λυποῦνται διότι ο

να ξεχνοῦμε πώς είχε κι'
έχει ώρασιότατη φωνή, με-
ταλλική, θερμή. Τόν επό-
μενο χρόνο— στο 1917 άν
δεν μάς άπατά η μνήμη μας
— ο Κυριακός στο θέατρο
Παλαιώννουν έπαιξε τον
ρόλο του τεύρου στην πε-
ρίφημη όπερέτα του Σα-
κελλάρη «ο Βαπτιστι-
κός». Η φωνή του όπως
είπαμε ήταν θαυμάσια, άλλ-
ως ήθοποιός ύστερούσε πο-
λύ ακόμα. Άλλωστε ήταν
και μια άδυναμία που είχε γά
σκούθη διαρκώς τους ώμους
αυτού δέ το σκύψιμο έκανε
όλους να λυποῦνται διότι ο

να ξεχνοῦμε πώς είχε κι'
έχει ώρασιότατη φωνή, με-
ταλλική, θερμή. Τόν επό-
μενο χρόνο— στο 1917 άν
δεν μάς άπατά η μνήμη μας
— ο Κυριακός στο θέατρο
Παλαιώννουν έπαιξε τον
ρόλο του τεύρου στην πε-
ρίφημη όπερέτα του Σα-
κελλάρη «ο Βαπτιστι-
κός». Η φωνή του όπως
είπαμε ήταν θαυμάσια, άλλ-
ως ήθοποιός ύστερούσε πο-
λύ ακόμα. Άλλωστε ήταν
και μια άδυναμία που είχε γά
σκούθη διαρκώς τους ώμους
αυτού δέ το σκύψιμο έκανε
όλους να λυποῦνται διότι ο

να ξεχνοῦμε πώς είχε κι'
έχει ώρασιότατη φωνή, με-
ταλλική, θερμή. Τόν επό-
μενο χρόνο— στο 1917 άν
δεν μάς άπατά η μνήμη μας
— ο Κυριακός στο θέατρο
Παλαιώννουν έπαιξε τον
ρόλο του τεύρου στην πε-
ρίφημη όπερέτα του Σα-
κελλάρη «ο Βαπτιστι-
κός». Η φωνή του όπως
είπαμε ήταν θαυμάσια, άλλ-
ως ήθοποιός ύστερούσε πο-
λύ ακόμα. Άλλωστε ήταν
και μια άδυναμία που είχε γά
σκούθη διαρκώς τους ώμους
αυτού δέ το σκύψιμο έκανε
όλους να λυποῦνται διότι ο

να ξεχνοῦμε πώς είχε κι'
έχει ώρασιότατη φωνή, με-
ταλλική, θερμή. Τόν επό-
μενο χρόνο— στο 1917 άν
δεν μάς άπατά η μνήμη μας
— ο Κυριακός στο θέατρο
Παλαιώννουν έπαιξε τον
ρόλο του τεύρου στην πε-
ρίφημη όπερέτα του Σα-
κελλάρη «ο Βαπτιστι-
κός». Η φωνή του όπως
είπαμε ήταν θαυμάσια, άλλ-
ως ήθοποιός ύστερούσε πο-
λύ ακόμα. Άλλωστε ήταν
και μια άδυναμία που είχε γά
σκούθη διαρκώς τους ώμους
αυτού δέ το σκύψιμο έκανε
όλους να λυποῦνται διότι ο

να ξεχνοῦμε πώς είχε κι'
έχει ώρασιότατη φωνή, με-
ταλλική, θερμή. Τόν επό-
μενο χρόνο— στο 1917 άν
δεν μάς άπατά η μνήμη μας
— ο Κυριακός στο θέατρο
Παλαιώννουν έπαιξε τον
ρόλο του τεύρου στην πε-
ρίφημη όπερέτα του Σα-
κελλάρη «ο Βαπτιστι-
κός». Η φωνή του όπως
είπαμε ήταν θαυμάσια, άλλ-
ως ήθοποιός ύστερούσε πο-
λύ ακόμα. Άλλωστε ήταν
και μια άδυναμία που είχε γά
σκούθη διαρκώς τους ώμους
αυτού δέ το σκύψιμο έκανε
όλους να λυποῦνται διότι ο

να ξεχνοῦμε πώς είχε κι'
έχει ώρασιότατη φωνή, με-
ταλλική, θερμή. Τόν επό-
μενο χρόνο— στο 1917 άν
δεν μάς άπατά η μνήμη μας
— ο Κυριακός στο θέατρο
Παλαιώννουν έπαιξε τον
ρόλο του τεύρου στην πε-
ρίφημη όπερέτα του Σα-
κελλάρη «ο Βαπτιστι-
κός». Η φωνή του όπως
είπαμε ήταν θαυμάσια, άλλ-
ως ήθοποιός ύστερούσε πο-
λύ ακόμα. Άλλωστε ήταν
και μια άδυναμία που είχε γά
σκούθη διαρκώς τους ώμους
αυτού δέ το σκύψιμο έκανε
όλους να λυποῦνται διότι ο

να ξεχνοῦμε πώς είχε κι'
έχει ώρασιότατη φωνή, με-
ταλλική, θερμή. Τόν επό-
μενο χρόνο— στο 1917 άν
δεν μάς άπατά η μνήμη μας
— ο Κυριακός στο θέατρο
Παλαιώννουν έπαιξε τον
ρόλο του τεύρου στην πε-
ρίφημη όπερέτα του Σα-
κελλάρη «ο Βαπτιστι-
κός». Η φωνή του όπως
είπαμε ήταν θαυμάσια, άλλ-
ως ήθοποιός ύστερούσε πο-
λύ ακόμα. Άλλωστε ήταν
και μια άδυναμία που είχε γά
σκούθη διαρκώς τους ώμους
αυτού δέ το σκύψιμο έκανε
όλους να λυποῦνται διότι ο

να ξεχνοῦμε πώς είχε κι'
έχει ώρασιότατη φωνή, με-
ταλλική, θερμή. Τόν επό-
μενο χρόνο— στο 1917 άν
δεν μάς άπατά η μνήμη μας
— ο Κυριακός στο θέατρο
Παλαιώννουν έπαιξε τον
ρόλο του τεύρου στην πε-
ρίφημη όπερέτα του Σα-
κελλάρη «ο Βαπτιστι-
κός». Η φωνή του όπως
είπαμε ήταν θαυμάσια, άλλ-
ως ήθοποιός ύστερούσε πο-
λύ ακόμα. Άλλωστε ήταν
και μια άδυναμία που είχε γά
σκούθη διαρκώς τους ώμους
αυτού δέ το σκύψιμο έκανε
όλους να λυποῦνται διότι ο

να ξεχνοῦμε πώς είχε κι'
έχει ώρασιότατη φωνή, με-
ταλλική, θερμή. Τόν επό-
μενο χρόνο— στο 1917 άν
δεν μάς άπατά η μνήμη μας
— ο Κυριακός στο θέατρο
Παλαιώννουν έπαιξε τον
ρόλο του τεύρου στην πε-
ρίφημη όπερέτα του Σα-
κελλάρη «ο Βαπτιστι-
κός». Η φωνή του όπως
είπαμε ήταν θαυμάσια, άλλ-
ως ήθοποιός ύστερούσε πο-
λύ ακόμα. Άλλωστε ήταν
και μια άδυναμία που είχε γά
σκούθη διαρκώς τους ώμους
αυτού δέ το σκύψιμο έκανε
όλους να λυποῦνται διότι ο

να ξεχνοῦμε πώς είχε κι'
έχει ώρασιότατη φωνή, με-
ταλλική, θερμή. Τόν επό-
μενο χρόνο— στο 1917 άν
δεν μάς άπατά η μνήμη μας
— ο Κυριακός στο θέατρο
Παλαιώννουν έπαιξε τον
ρόλο του τεύρου στην πε-
ρίφημη όπερέτα του Σα-
κελλάρη «ο Βαπτιστι-
κός». Η φωνή του όπως
είπαμε ήταν θαυμάσια, άλλ-
ως ήθοποιός ύστερούσε πο-
λύ ακόμα. Άλλωστε ήταν
και μια άδυναμία που είχε γά
σκούθη διαρκώς τους ώμους
αυτού δέ το σκύψιμο έκανε
όλους να λυποῦνται διότι ο

να ξεχνοῦμε πώς είχε κι'
έχει ώρασιότατη φωνή, με-
ταλλική, θερμή. Τόν επό-
μενο χρόνο— στο 1917 άν
δεν μάς άπατά η μνήμη μας
— ο Κυριακός στο θέατρο
Παλαιώννουν έπαιξε τον
ρόλο του τεύρου στην πε-
ρίφημη όπερέτα του Σα-
κελλάρη «ο Βαπτιστι-
κός». Η φωνή του όπως
είπαμε ήταν θαυμάσια, άλλ-
ως ήθοποιός ύστερούσε πο-
λύ ακόμα. Άλλωστε ήταν
και μια άδυναμία που είχε γά
σκούθη διαρκώς τους ώμους
αυτού δέ το σκύψιμο έκανε
όλους να λυποῦνται διότι ο

να ξεχνοῦμε πώς είχε κι'
έχει ώρασιότατη φωνή, με-
ταλλική, θερμή. Τόν επό-
μενο χρόνο— στο 1917 άν
δεν μάς άπατά η μνήμη μας
— ο Κυριακός στο θέατρο
Παλαιώννουν έπαιξε τον
ρόλο του τεύρου στην πε-
ρίφημη όπερέτα του Σα-
κελλάρη «ο Βαπτιστι-
κός». Η φωνή του όπως
είπαμε ήταν θαυμάσια, άλλ-
ως ήθοποιός ύστερούσε πο-
λύ ακόμα. Άλλωστε ήταν
και μια άδυναμία που είχε γά
σκούθη διαρκώς τους ώμους
αυτού δέ το σκύψιμο έκανε
όλους να λυποῦνται διότι ο

να ξεχνοῦμε πώς είχε κι'
έχει ώρασιότατη φωνή, με-
ταλλική, θερμή. Τόν επό-
μενο χρόνο— στο 1917 άν
δεν μάς άπατά η μνήμη μας
— ο Κυριακός στο θέατρο
Παλαιώννουν έπαιξε τον
ρόλο του τεύρου στην πε-
ρίφημη όπερέτα του Σα-
κελλάρη «ο Βαπτιστι-
κός». Η φωνή του όπως
είπαμε ήταν θαυμάσια, άλλ-
ως ήθοποιός ύστερούσε πο-
λύ ακόμα. Άλλωστε ήταν
και μια άδυναμία που είχε γά
σκούθη διαρκώς τους ώμους
αυτού δέ το σκύψιμο έκανε
όλους να λυποῦνται διότι ο

να ξεχνοῦμε πώς είχε κι'
έχει ώρασιότατη φωνή, με-
ταλλική, θερμή. Τόν επό-
μενο χρόνο— στο 1917 άν
δεν μάς άπατά η μνήμη μας
— ο Κυριακός στο θέατρο
Παλαιώννουν έπαιξε τον
ρόλο του τεύρου στην πε-
ρίφημη όπερέτα του Σα-
κελλάρη «ο Βαπτιστι-
κός». Η φωνή του όπως
είπαμε ήταν θαυμάσια, άλλ-
ως ήθοποιός ύστερούσε πο-
λύ ακόμα. Άλλωστε ήταν
και μια άδυναμία που είχε γά
σκούθη διαρκώς τους ώμους
αυτού δέ το σκύψιμο έκανε
όλους να λυποῦνται διότι ο

να ξεχνοῦμε πώς είχε κι'
έχει ώρασιότατη φωνή, με-
ταλλική, θερμή. Τόν επό-
μενο χρόνο— στο 1917 άν
δεν μάς άπατά η μνήμη μας
— ο Κυριακός στο θέατρο
Παλαιώννουν έπαιξε τον
ρόλο του τεύρου στην πε-
ρίφημη όπερέτα του Σα-
κελλάρη «ο Βαπτιστι-
κός». Η φωνή του όπως
είπαμε ήταν θαυμάσια, άλλ-
ως ήθοποιός ύστερούσε πο-
λύ ακόμα. Άλλωστε ήταν
και μια άδυναμία που είχε γά
σκούθη διαρκώς τους ώμους
αυτού δέ το σκύψιμο έκανε
όλους να λυποῦνται διότι ο

να ξεχνοῦμε πώς είχε κι'
έχει ώρασιότατη φωνή, με-
ταλλική, θερμή. Τόν επό-
μενο χρόνο— στο 1917 άν
δεν μάς άπατά η μνήμη μας
— ο Κυριακός στο θέατρο
Παλαιώννουν έπαιξε τον
ρόλο του τεύρου στην πε-
ρίφημη όπερέτα του Σα-
κελλάρη «ο Βαπτιστι-
κός». Η φωνή του όπως
είπαμε ήταν θαυμάσια, άλλ-
ως ήθοποιός ύστερούσε πο-
λύ ακόμα. Άλλωστε ήταν
και μια άδυναμία που είχε γά
σκούθη διαρκώς τους ώμους
αυτού δέ το σκύψιμο έκανε
όλους να λυποῦνται διότι ο

να ξεχνοῦμε πώς είχε κι'
έχει ώρασιότατη φωνή, με-
ταλλική, θερμή. Τόν επό-
μενο χρόνο— στο 1917 άν
δεν μάς άπατά η μνήμη μας
— ο Κυριακός στο θέατρο
Παλαιώννουν έπαιξε τον
ρόλο του τεύρου στην πε-
ρίφημη όπερέτα του Σα-
κελλάρη «ο Βαπτιστι-
κός». Η φωνή του όπως
είπαμε ήταν θαυμάσια, άλλ-
ως ήθοποιός ύστερούσε πο-
λύ ακόμα. Άλλωστε ήταν
και μια άδυναμία που είχε γ

Δραμάτα

ΔΡΑΧΑ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ἡ Δράγα Λονινέβικα, μὴ δημοφιλὴ χωρὶς, ἀπὸ τὸ Ὀδρένοβατς, κατέφυγε νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Σερβίας Ἀλεξάνδρου. Ὁ λαός, ὅμως, καὶ ὁ στρατὸς τῆς χώρας ἀντιπαθοῦν τρομερὰ τὴ βασιλικὴ οἰκογένεια, ἰδίως δὲ τὴ Δράγα. Οἱ ἀξιοματικοὶ ἔχουν σχηματίσει μὴ μυστικὴ ὀργάνωση, τὴ «Μαύρη Χεῖρα» καὶ ἀποφασίζουν νὰ σκοτώσουν τὸ βασιλικὸ ζεύγος. Ἐνα βράδυ, εἰσχωροῦν στὸ παλάτι καὶ ξεχύνονται μέσα στὰ διαμερίσματα πρὸς ἀποκάλυψιν τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς Δράγας, οἱ ὁποῖοι, ἀφωπνισθέντες, μένουν κλειδωμένοι στὸ δωμάτιό τους, τρέμοντες ἀπὸ τὴν ἀγῶνιαν.

7ον

Ἡ Δράγα πῆρε τὸ χεῖρ τοῦ ἀνδρός της μέσα στὸ δικό της καὶ τὸν τράβηξε πρὸς τὸ βάθος τοῦ σκοτεινοῦ δωματίου, ὅπου ἦταν μὴ μικρὴ πόρτα. Ἡ πόρτα αὐτὴ ὡδηγοῦσε πρὸς τὴ γκαρνταρόμπα. Ἐμείναν ἐκεῖ, κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τὴ βασιλικὴ στολή.

Σὲ λίγο, ἀκούσθηκε ἕνας τρομερὸς θόρυβος στὸ ἀραβικὸ σαλόνι. Οἱ συνωμότες ἐσπάζαν τὴς πόρτες καὶ τὰ ἐπιπλά. Ὑστερα, ἀκούσθηκε μὴ τρομερὴ ἐκρηκτικὴ σὰν ν' ἀνετινάχθῃ τὸ σαλόνι στὸν ἀέρα. Ὁ Σάσα, κατατρομαγμένος, ἐκρύψε τὸ πηλιδὸ τοῦ πρόσωπο μέσα στὰ κρεμασμένα ρούχα.

Ἐν τῷ μεταξύ, οἱ συνωμότες, ἀφοῦ ἐσπασαν τὴν πόρτα τοῦ γειτονικοῦ δωματίου, χύμηναν ἐπάνω στὸ κρεβάτι μὲ τυφλὴ μανία. Ἡ Δράγα καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἀκούγαν ὅλη αὐτὴ τὴ φασαρία, στὴν ὁποίαν ἀνεμυγνύοντο καὶ κρότοι πυκνῶν πυροβολισμῶν.

Ἐπηκολούθησε βραχύλεπτη ἀνάπαυλα. Ἀφοῦ εἶδαν ὅτι τὸ κρεβάτι ἦταν ἄδειο, οἱ συνωμότες τῆς Μαύρης Χεῖρας κατελήφθησαν ἀπὸ πανικό. Κάποιος εἶπε ὅτι ἔπρεπε ν' ἀνατινάξουν τὸ παλάτι στὸν ἀέρα.

Στὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς αὐτῆς, ἡ Δράγα ἀνατρίχιασε. Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Βόγιαν Μάσιν, τοῦ πρώην κουνιάδου της. Κι' αὐτός, λοιπόν;

— Ἀπὸ! ἀκούσθηκε πάλι νὰ λέγῃ ὁ Βόγιαν. Ἄν δὲν τινάζουμε τὸ παλάτι στὸν ἀέρα, εἴμαστε χαμένοι!

— Ἀπὸ! Μόλις ἄκουσε τὸ ὄνομα αὐτὸ ὁ Ἀλέξανδρος, ἔγινε ἀκόμα πιὸ κίτρινος.

νὰ τὸν ἐμφυλῶν.

— Ὁ Λάζαρος κι' ὁ Νόμοβιχ θὰ ἔτρεξαν στὶς στρατώνες, γιὰ νὰ ζητήσουν βοήθεια... Σὲ λίγο, θὰ ἔλθῃ ὁ Σλαβιάνιν μὲ στρατό... Ἄς ἔχουμε ὑπομονή...

— Κανένας δὲν θὰ ἔλθῃ, κανένας, ψιθύρισε πάλι ὁ Σάσα. Θὰ βάλουν στὸ παλάτι φωτιά καὶ θὰ καύουν ζωντανούς...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούσθηκαν πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους κρότοι βημάτων. Ἐνα κύμα ἐλπίδος πλημμύρισε τὰ στήθη τῆς Δράγας.

— Ἀκούσε! Ἀνέβηκαν στὴ στέγη. Ἐγκατέλειψαν τὴς ἀναζητήσεις των!

Πλησίασε στὸ παράθυρο καὶ κούταξε ἀνάμεσα ἀπὸ τὴς γρίλλες, πρὸς τὰ ἐπάνω. Ὁ Σάσα τὴν ἀκολούθησε, ξυπόλητος ἀκόμα, ὅπως εἶχε σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ, οἱ δύο σύζυγοι κατελήφθησαν ἀπὸ καινούργια τρομάρα. Στὸ διπλὰν δωματίο κάποιος ἔβηξε. Οἱ συνωμότες δὲν εἶχαν φύγει!

Πράγματι. Ἐνῶ ὁ Ἀπὸ καὶ οἱ ἄλλοι εἶχαν φύγει, ὁ Βόγιαν μ' ἕναν ἄλλον εἶχαν μείνει μέσα στὸ δωμάτιο κρυμμένοι κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θ' ἀκούγαν κάποιον κρότο, πού θὰ τοὺς ἔθετε ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους.

Ἐξάφνα, ἐκεῖ πού κούταξε τριγύρω του, ὁ Βόγιαν εἶδε τὴ χαμαμάδα τῆς μυστικῆς πόρτας, πού ὡδηγοῦσε πρὸς τὴ γκαρνταρόμπα. Τὸ αἶμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι του. Ἐκεῖ μέσα θὰ ἦταν ἀσφαλῶς ἡ Δράγα... Ἡ γυναῖκα πού μισοῦσε ὅσο καὶ ἕνα ἄλλον στὸν κόσμο, ἡ γυναῖκα πού κατέστρεψε τὸν ἀδελφὸ του, ἡ γυναῖκα πού εἶχε ἐμπνεύσει καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον ἀκόμα ἕνα τρομερὸ, ἀγιάτρευτο ἐρωτικὸ πάθος...

Θὰ μπορούσε ὁ Βόγιαν νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ τρέξῃ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ. Ἀλλὰ τὸ θάρρος τὸν ἐγκατέλειψε. Μ' ὅλο πού εἶχε ὀρκισθῇ νὰ σκοτώσῃ μὲ τὰ χεῖρα του τὴ γυναῖκα αὐτὴ μὲ τὴ διαβολικὴ ἐμπνευσία, δὲν εἶχε τώρα τὴ δύναμι νὰ τὸ κάνῃ. Τὴν ἀγαποῦσε. Τώρα κατάλαβε πόσο μεγάλῃ ἦταν ἡ ἀγάπη του... Καί, ὡς ἐξ ἐνστικτοῦ, γιὰ νὰ προειδοποιήσῃ ἴσως τὴ Δράγα ὅτι τὸ δωμάτιο δὲν ἦταν ἄδειο, ξερόβηξε...

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ Ἀπὸ καὶ οἱ ἄλλοι ἐπέστρεψαν. Ὁ Βόγιαν καὶ ὁ σύντροφός του βγήκαν ἀπὸ τὴν κρύπτη τους.

— Ἀφαντο! φώναξε ὁ Ἀπὸ. Πουθεὶνὰ δὲν τοὺς βρήκαμε. Κι' ἄρχισε νὰ ξεμερώνῃ... Πῶς θὰ βγοῦμε ἀπ' ἐδῶ μέσα;

Τὸ μάτι του ἔπεσε στὴ χαμαμάδα τῆς πόρτας. Ἐαφνιάσθηκε. Πῶς δὲν τὴν εἶχε διακρίνει πρὶν; Μὴ ἄγρια χαρὰ ζωγραφίσθηκε στὸ πρόσωπό του.

— Κυττάξτε! εἶπε. Μὴ μυστικὴ πόρτα! Προχώρησε, Βόγιαν, νὰ δῆς... Ἄν δὲν ἀνοίγῃ, θὰ τινάζουμε τὸν τοῖχο μὲ δυναμίτιδα!

Ὁ Βόγιαν προσπάθησε νὰ κερδίσῃ χρόνον.

— Δὲν εἶναι πόρτα, εἶπε.

Ἐκανε πῶς ἐσπρωχνε, ἀλλὰ τίποτε.

— Λές ψέματα! οὐρλιάζε ὁ Ἀπὸ.

Τάνκο, πλησίασε στὴν πόρτα καὶ πῆς στὸν Βασιλέα νὰ φερθῇ σὰν ἄνδρας!

Ὁ ὑπάσπιστής ὤχριασε. Πλησίασε, ὅμως, στὴν μυστικὴ πόρτα καὶ κόλλησε τὸ αὐτί του.

— Μεγαλειότατε, ψιθύρισε, εἶμαι ὁ Βλαδιμίρ, ὁ ὑπηρετὴς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

Θέλησε νὰ πῇ «ὁ πιστὸς ὑπηρετὴς»,

ἀλλὰ τὸ ἐπίθετο εἶχε μείνει στὸν λάρυγγά του.

Καμμία ἀπάντησις ἀπὸ μέσα. Ὁ Βόγιαν τράβηξε τὸν Δραγοῦτιν ἀπὸ τὸ μαῖνι.

— Τὰ βλέπεις; εἶπε. Δὲν εἶναι κανεῖς... Πᾶμε νὰ φύγουμε, ὅσο εἶναι ἀκόμη καιρός...

Ὁ Τάνκο ἄρχισε νὰ χτυπᾷ στὴν πόρτα μὲ τὴς γροθιές.

— Μεγαλειότατε, ἀνοίξτε!

— Πῆς του, εἶπε ὁ Ἀπὸ, νὰ βγῇ μὲ τὸ καλὸ. Διαφορετικά, θὰ σπάσουμε τὴν πόρτα καὶ θὰ τὸν σύρουμε ἔξω διὰ τῆς βίας...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούσθηκε ὁ κρότος κλειδοῦ. Καὶ μόλις ἡ πόρτα ἀνοίξε, ὁ Βλαδιμίρ Τάνκο, ὁ ὑπάσπιστής του Βασιλέως, σήκωσε τὸ σπαθί του, ἑτοιμος νὰ χτυπήσῃ...

Δὲν πρόλαβε. Τὴν ἴδια στιγμὴ, χύμηνε πάνω του ὁ Βόγιαν Μάσιν, τοῦ ἀφῆρεσε τὸ σπαθί καὶ τοῦπε:

— Ἀνανδρε!

Ταυτοχρόνως, τὸν ἔσπαξε ἀπὸ τὸν λαιμὸ καὶ τὸν γκρέμισε χάμω.

Ἐπηκολούθησε τρομερὴ ταραχὴ. Οἱ συνωμότες ξέσπασαν σὲ βερίαις καὶ οὐρλιαχτὰ καὶ τὸ σπαθί τοῦ Νόμοβιχ γλύθηκε μέχρι λαθῆς στὴν πλάτη τοῦ Βόγιαν... Ὁ ταλαίπωρος νέος... Τὰ μάτια του ἔκλεισαν ἀμέσως καὶ δὲν πρόλαβε νὰ δῇ τὴν πόρτα πού ἀνοίξε... Δὲν πρόλαβε νὰ δῇ, ἔστω καὶ γιὰ τελευταία φορὰ τὴ Δράγα, τὴ Δράγα πού ποτὲ δὲν τῆς εἶχε δεῖξει ὅτι τὴν ἀγαποῦσε...

— 22 —

Στὴ θέα τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους, οἱ συνωμότες ἔμειναν γιὰ μὴ στιγμὴ ἐμβρόντητοι. Σὰν νὰ μὴν τοὺς περίμεναν. Συνήλθαν, ὅμως, ἀμέσως καὶ σήκωσαν τὰ σπαθιά τους γιὰ νὰ χτυπήσουν.

— Σταθῆτε! φώναξε ἡ Δράγα, πὸ ἄσπρη ἀπὸ τὸ νυχτικὸ της. Εἶναι ὁ Βασιλεὺς σας!

Τότε ἡ μανιὰ ξέσπασε σὰν θύελλα. Βρίζοντας καὶ βλαστημάτων, οἱ συνωμότες ἔπασαν ἐπάνω στὴ Δράγα καὶ στὸν Ἀλέξανδρο καὶ τοὺς ἐλιάνισαν κυριολεκτικῶς.

Ὑστερα, ὁ Ἀπὸ βγήκε στὸ μπαλκόνι — εἶχε πιά ξημερώσει — καὶ δεικνύοντας τὸ ματωμένο σπαθί του, φώναξε:

— Λὰς τῆς Σερβίας! Οἱ τύραννοι σκοτώθηκαν! Ζήτω ὁ Πέτρος Καραγιώργεβιτς!

Αὐτὸ ἦταν τὸ τραγικὸ τέλος τῆς δυναστείας τῶν Ὀδρένοβιτς, ἕνα τέλος πού ἀσφαλῶς τὸ ἐπετάχυνε μὴ μοιραία γυναῖκα: Ἡ Δράγα Λονινέβικα.

ΤΕΛΟΣ

Οἱ δικτάτορες τῆς μόδας

Ἡ καταπληκτικὴ σταδιοδρομία τῆς

Ζὰν Λανβέν



Ποῖα ἀπὸ τὴς ἀναγνώστρες μας δὲν ἔχει ἀκούσει τὸ ὄνομα τῆς Ζὰν Λανβέν, τῆς μεγάλῃς παρισινῆς ραπτρίας, πού, μετὰ τὸν Πατὸ καὶ ἐλαχίστους ἄλλους συναδέλφους της, λανσάρει τὴν μόδα κάθε χρόνον ἀπὸ τὸ Παρίσι;

Καμμία ὑποθέτουμε...

Καμμία ὅμως δὲν θὰ ξέρῃ ἀσφαλῶς καὶ πόσον παράδοξος καὶ περιπετειώδης ὑπῆρξεν ἡ σταδιοδρομία τῆς μοντέρνας αὐτῆς ἱεροφάντιδος τῆς μόδας.

Σήμερα, βέβαια, ἡ Λανβέν εἶναι βαθύπλουτη καὶ δοξασιμένη. Ὑπῆρξεν ὅμως ἐποχὴ ὅπου ἐγνώρισε πολλὰς στερήσεις. Τὸ στάδιό της τὸ ἄρχισε ὡς μοδιστροῦλα. Κι' αὐτὸ τὰ λέει ὅλα...

Μοναχοῦλα της, χωρὶς καμμία ἐργατίδα, χωρὶς τὴν βοήθεια κανενός, κατασκεύαζε καπέλλα σὲ μὴ φτωχικὴ καμαροῦλα. Τὰ καπέλλα ὅμως αὐτὰ εἶχαν ἕνα «κασέ» τόσο ξεχωριστό, μὴ τόσο ἐντονὴ πρωτοτυπία, ὥστε ἡ ἀσημὴ καπελοῦ δὲν ἄργησε ν' ἀποκτήσῃ πολυπληθὴ

πελατσία.

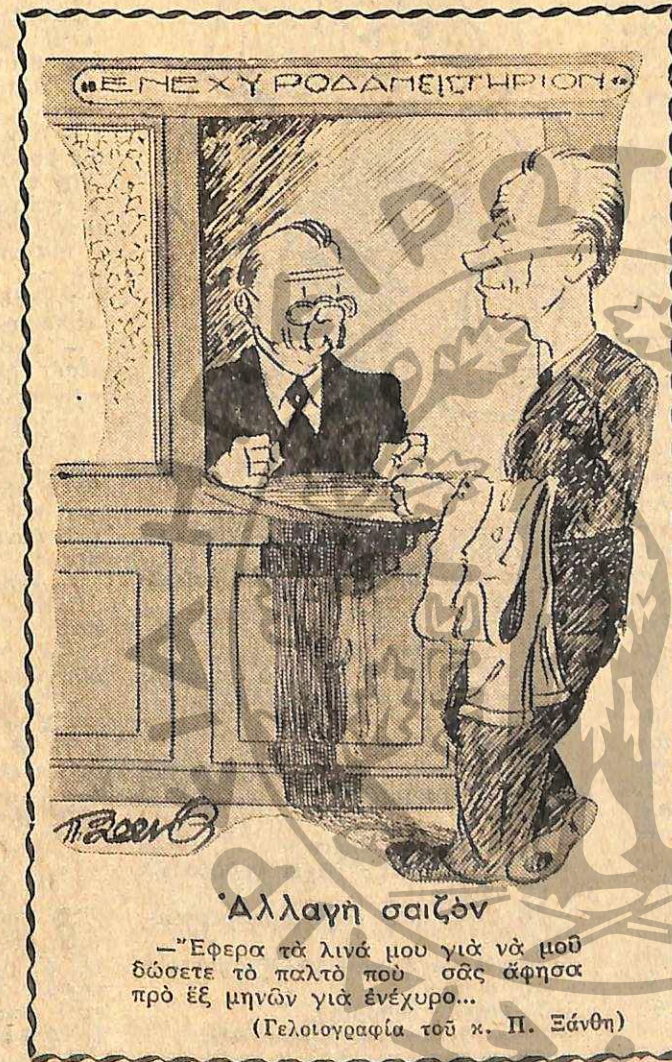
Ἀπὸ τὰ καπέλλα προχώρησε στὰ φορέματα. Καὶ ξέρετε πῶς τὸ ἀποφάσισε αὐτό; Ἀπλοῦστατα. Ἡ Λανβέν εἶχε ἕνα κοριτσάκι, καὶ τὸ ἐντυνε φυσικὰ μὴν της. Πού νὰ βρῇ χρήματα γιὰ νὰ ξεδεύσῃ σὲ μοδίστρες... Τὰ φορεματάκια ὅμως πού τοῦ ἔγραφε ἦσαν τόσο κομψὰ, τόσο καλλιτεχνικά, τόσο γουστόζα, ὥστε μερικὲς πελάτισσές της τὴν παρεκάλεσαν νὰ ράψῃ φορεματάκια καὶ στὰ δικά τους κορίτσια! Ἔτσι, ἡ κοροῦλα της, ὑπῆρξε τὸ πρῶτο μαννεκέν τῆς Ζὰν Λανβέν.

Στὰ 1890, ἡ ταπεινὴ μοδιστροῦλα κατάρθωσε νὰ ἐγκατασταθῇ σ' ἕνα δωμάτιο κάποιος μεγαλοπροσπὸς πολυκατοικίας—πού... τῆς ἀνήκει σήμερα ὀλόκληρη!

Σήμερα, τὸ ὄνομα τῆς Ζὰν Λανβέν εἶναι παγκοίνως γνωστό. Δὲν ὑπάρχει μεγαλοπόλις, ἡ λουτρόπολις τῆς μόδας, ὅπου νὰ μὴν ὑπάρχῃ κι' ἀπὸ ἕνα ὑποκατάστημά της. Ὅταν πρόκειται νὰ παρουσιάσῃ τὰ νέα μοντέλα της, καταπλέον «απελάττει» ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Αἱ σύζυγοι τῶν Ἀμερικανῶν Κροίσων ἔρχονται στὸ Παρίσι μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν Λανβέν.

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα ὅμως, ἡ κυρία Λανβέν εἶναι μὴ μεγάλη καλλιτέχνης. Μόνη της ἐμπνέεται τὴς λεπτομέρειες τῶν νέων φορεμάτων, τὴς λεπτομέρειες αὐτὰς πού ἀποτελοῦν τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας της καὶ πού δίνουν τὸν τόνο τῆς μόδας...

Ἡ Λανβέν, πρὶν «ἐκτελέσῃ» ἕνα νέο φόρεμα, τὸ «βλέπει» μὲ τὴ φαντασία της... Λέει τὴς λεπτομέρειες τοῦ στοὺς «σχεδιαστάς» της, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νὰ τὸ ἀποτυπώσουν στὸ χαρτί. Κατόπιν, σύμφωνα μὲ τὴς ὁδηγίες της, ὀφειλόμενες εἰς ἐναλλασσόμενες ἐμπνεύσεις της, ἐπιφέρουν συνεχῶς μεταβολὰς, ἕως ὅτου τὸ μοντέλο δὲν τὸ δημιουργεῖ ὁ σχεδιαστής, ὅπως κοινῶς πιστεύεται, ἀλλὰ ἡ φαντασία τῆς Λανβέν καὶ μόνον.



Ἀλλαγὴ σαιζὸν

— Ἐφερα τὰ λινὰ μου γιὰ νὰ μοῦ δώσετε τὸ παλτὸ πού σας ἄφησα πρὸ ἑξ μηνῶν γιὰ ἐνέχυρο...

(Γελοιογραφία τοῦ κ. Π. Εἰάνθη)

Μενέλαος

Ένα εϋδυμογραφικό ανάγνωσμα

ΕΒΑΔΙΖΕ ήσυχα και καλά στο δρόμο του ο Μενέλαος, όταν βρέθηκε μπροστά του ο περιέργος τύπος με τον λοφοειδή μύτο και τον καμηλοπαρδαλοειδή λαιμό. Ο τύπος κύτταξε τον ήρωά μας μ' έναν τρόπο πολύ περίεργο, κι αυτό έγινε αφορμή να τον προσέξει ο Μενέλαος και να του αποτεινεί το λόγο.

—Τί γίνεσαι, άγαπητέ; τόν ρώτησε με οικειότητα προσπαθώντας να του άποσπάσει κάποιο μυστικό.

Ο τύπος έπηρε άμέσως ύφος έξαιρετικά μυστηριώδες. Έσκυψε προς τόν Μενέλαο και τόν έπιασε από τόν γαϊβάκι.

—Σιωπή, ψιθύρισε. Όχι, έδω...

—Πώς;

—Πάψε, λέω! Άκολουθεί με!

—Ω, διάβολε! Τό πράγμα γινόταν πολύ ένδιαφέρον! Για στάσου! Τί γινόταν, δηλαδή; Ποιος ήταν αυτός ο τύπος; Μήπως ήταν κανένας δολοφόνος πού ήθελε να συγκαλύψει κανένα έγκλημά του; Τό παρουσιαστικό του τόν έδειχνε για άνθρωπο τού σκοινιού και τού παλουκιού. Κι αυτό τό μυστηριώδες ύφος και τά σοϋ-σοϋ-μοϋ, μοϋ-μοϋ — μοϋ, έπεβεβαίωναν τό πράγμα!

—Νά τόν συλλάβω, σκέφθηκε ο Πανταχουπαρών. Πρέπει να τόν συλλάβω!

Έτοιμάστηκε να βγάλει τή σφυρίχτρα του και να καλέσει σέ συναγερμό, αλλά ταυτοχρόνως μιά σκέψη πέρασε σάν άστραπή από τό αεροδυναμικό μυαλό του.

—Και οι άλλοι; Οι άλλοι δολοφόνοι;

Ο Μενέλαος δέν μπορούσε να παρδεχθί ότι ο δολοφόνος ήταν μόνος του. Υπέθετε ότι ήταν μέλος κάποιας μυστηριώδους συμμορίας, ή όποία είχε διαπράξει και διέπραττε τά ειδεχθέστερα κακούργηματα. Δολοφονίες, έμρησμοϋς, διαρρήξεις, κλοπές, άπάτες και με δυό λόγια, όλα τά ένκλήματα πού μπορούσε να φαντασθί κανείς διεπράττοντο από τήν έλεεινή σπείρα, τής όποιος ένα από τά πιό σημανόντα μέλη είχε πέσει τόσο άδοξα στά χέρια του φοβερωτέρου δικάτου τής άδικίας!

Θά ήταν ηλιθιότης, σκέφθηκε έν συνεχεία ο Μενέλαος, να πιάσω μόνον αυτόν έδω! Τό πολύ-πολύ αυτός θά καταδικαζόταν σε ισόβια, κι έν τώ μεταξύ οι άλλοι συμμορίτες θά βρισκαν καιό να έξαφανισθούν. "Ε, ένι λοιπόν! Τέτοιον παρά δέν θά τούς έδινε ο Μενέλαος! "Α, πά, πά, πά... νατήρια θά κάνουμε τώρα; Τί; Σας παρακαλώ πολύ... και τέτοια; "Όχι! Νά λείπουν αυτά! "Η δουλειά έγινε δουλειά και τό ντερέσσο, ντερέσσο! Λυποϋμαι, πολύ αλλά θά σ' συλλάβω όλους!..

Τό πήρε άπόφασι, λοιπόν, ο Παν-

ταχουπαρών. Θά τούς έπιανε όλους! Για να τό πετύχει, όμως, αυτό έπρεπε να μην άγριέψει τόν καμηλοπαρδαλοειδή συμμορίτη, άλλ' αντίθετως να τόν καλοπιάσει και να τόν καταφέρη έτσι να τόν οδηγήση μέχρι τό καταφύγιο τής σπείρας. Γι' αυτόν άκριβώς τό λόγο, ο Μενέλαος, άφησε τή σφυρίχτρα στή θέση της, χαμογέλασε και είπε στόν άγνωστο:

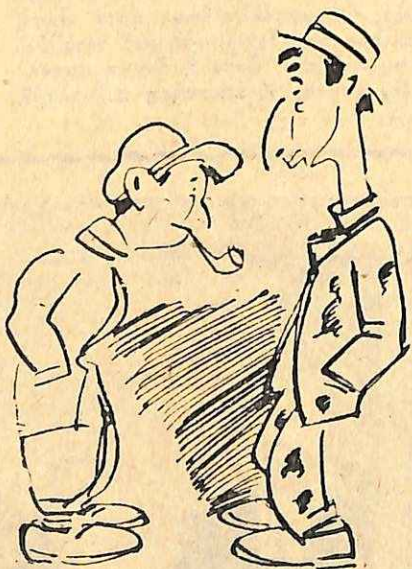
—Σε ακολουθώ, άγαπητέ! Μπορείς, όμως, να μοϋ πής πού θά πάμε;

—Σιωπή!

—Ε;

—Σιωπή, λέω!

—Ωχούούού!... Τί σόι άνθρωπος ή-



—Θά μοϋ πής πρώτα πού θά πάμε, είπε ο Μενέλαος.

ταν αυτός; Ο Μενέλαος άρχισε να στενοχωριέται.

—Γιά στάσου, θρέ άδερφέ; του είπε. Έγώ...

—Σιωπή!

—Ε, γεια σου, τότε!

Έκανε να φύγει αλλά ο συμμορίτης τόν άδραξε από τό σακκάκι.

—Πού πές;

—Νά φύγω.

—Άστειεύεσαι; Σ' αφήνω έγώ τώρα; Θά πάμε μαζί!

—Πού;

—Τί σε νοιάζει έσένα;

—Τί με νοιάζει; Έχει γουστο να μη με νοιάζει!

—Τότε, λοιπόν, άκροτομπρομπουκάλα!

Ο Μενέλαος άρχισε να μην πιστεύη σ' αυτά του.

—Τί είπες; ψιθύρισε.

—Είπα άκροτομπρομπουκάλα.

—Δηλαδή;

—Ντουφεκοταβάνόδουρτσα!

Τώρα, μάλιστα! Ο φουκαρδς, ο Πανταχουπαρών, άντελήφθη ότι ή θέση του είχε άρχισι να γίνεται τραγική. Ήταν βέβαιον, πώς ο συμμορίτης του μιλούσε με συνήματα για να μην τούς πάρη χαμπάρι ο κόσμος πού άνεβοκατέβαινε στο δρόμο. Και τώρα τί διάολο θά του άπαντούσε; Πού στήν όργη θά μπορούσε να μάθι αυτά τά συνθηματικά λόγια για ν' άποστομώσει τόν κακοποιό; Κύττα φίλε μου, κάτι πράγματα πού γίνονται στόν κόσμο!

Έν τώ μεταξύ ο έγκληματίας δέν έννοούσε να τόν αφήσει ήσυχο.

—Άκροτομπρομπουκάλα! Ντουφεκοταβάνόδουρτσα!

Έλα, Χριστέ και Παναγιά! Ο Πανταχουπαρών αισθάνθηκε να τρέχει στήν πλάτη του κρύος ιδρώς. Τέτοιο κακό έπ' ουδενί λόγω τό περίμενε. Για μιά στιγμή σκέφθηκε να τραθήξει από τήν τσέπη του τό πιστόλι του φελλού και να ρίξει επάνω στόν κακούργο για έκφοβισμό. Κι' αυτήν, όμως, τήν σκέψη τήν έματαιώσε μιά άλλη. Η έξης:

—Αν, ο μη γένοιτο, ο συμμορίτης δέ φοβόταν; Πού ξέρει κανείς, καμιά φορά, τί γίνεται!.. Μιά στις χίλιες ήταν ένδεχόμενο να μη φοβηθί και τότε άντε τρέχα γύρευε!

Ματαιώσε, λοιπόν, τήν άποφασιστική του χειρονομία, ο Μενέλαος, και προσπάθησε για τελευταία φορά να καλοπιάσει τόν δολοφόνο.

—Άκουσε, χρυσέ μου άνθρωπε, του είπε. Πρώτα-πρώτα να μη μοϋ λές «σιωπή».

—Σιωπή!

—Δεύτερον, συνέχισε ο Πανταχουπαρών άποφασισμένος να πη ό,τι ήθελε άδιαφορώντας για τίς διαταγές του κακούργου, δεύτερον, να μη μοϋ ξαναπής άκροτομπου. Πώς τό είπες;

—Άκροτομπρομπουκάλα!

—Και τρίτον, να μοϋ πής πού θά πάμε.

—Σιωπή! Άκολουθήσε με. Θά σε οδηγήσω εκεί πού θέλεις να πές!

—Πού, δηλαδή;

—Σιωπή!

Τί να κάνη ο δυστυχής ο Μενέλαος; Θέλοντας και μη ακολουθώσε τόν καμηλοπαρδαλοειδή συμμορίτη προς τό άγνωστον...

Ο Γούδς Γούδσον, ήταν ένας από τούς ντέτεκτιβ πού, ο Μενέλαος, είχε σε μεγάλη έκτίμηση. Χωρίς τήν παραμικρή βοήθεια τής άστυνομίας είχε κατορθώσει να συντηρή τήν όρνάνωση τών «Πηλί» άγγέλων «τρώμου» και να έλευθερώση από

Πανταχουπαρών

ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΒ

του συνεργάτου μας κ. Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

τά νύχια της τήν πολιτεία Πτιφούρ.

Τό κόλπο του Γούδς ήταν πολύ άπλό. Έπηρε δυό κοινούς γκαζοτενεκές, τούς έγέμισε νερό και τούς έτοποθέτησε στο πεζοδρόμιο. Έπειτα έπηρε μιά μεζούρα κι' έμέτρησε άκριβώς τήν άπόσταση μεταξύ τών τενεκέδων κι' ένός άδειου κουτιού σαρδελλών πού είχε πεταχτή στο ρείθρο του πεζοδρομίου. Σ' αυτό πού έβριθε πρόσθεσε τά χρόνια του, διήρεσε στα πέντε και από τό ηηλίκιον άφήρεσε δυό μονάδες. Έτσι κατάρθωσε να βρή άμέσως τόν αριθμό του πατώματος, στο όποιο είχε τό στρατηγείο της ή όργάνωσης τών «Πηλί» άγγέλων τού τρώμου.

Τού έμνε τώρα να μάθι τόν αριθμό του κτιρίου. Αυτό ήταν κάπως δυσκολώτερο, αλλά για τόν Γούδς ήταν άπλό παιχνιδάκι. Χωρίς να χάσει καιρό ο δαιμόνιος αυτός άνθρωπος, έπηρε μιά πράσινη κουβαρίστρα «Κοάτς» και τήν έβριζε σ' ένα πηγάδι θάθους 12 μέτρων. Άκολουθώσε ύπελόγησε τήν αντίσταση μιάς άτμομηχανής 30 ίππων κινουμένης επί σιδηροτροχιών έξ άργίλλου, και πρόσθεσε σ' αυτήν τό νοίκι του. Κατ' αυτόν τόν τρόπον ο Γούδς έβριθε τόν αριθμό 2.587.458.240. Έπειδή, όμως, δέν ύπήρχε όδός με τέτοιον αριθμό, ο Γούδς, κατάλαβε πώς είχε κάνει κάποιο λάθος.

Έπανελάβε, λοιπόν, τό πείραμα με περισσότερη προσοχή και χρησιμοποιώντας, καλού-κακού, δυό κίτρινες κουβαρίστρες. Τό αποτέλεσμα ήταν να βρη τόν αριθμό 589.426.724. 273.000. Τήν τρίτη φορά έφθασε τά όκτάκις έκατομμύρια και τήν τετάρτη τά έβδομηκονταεπτάκις. Τό πράγμα έγινε γνωστό και σιγά-σιγά έφτασε σ' αυτά του άρχηγού τής όργάνωσης τών «Πηλί» άγγέλων τού τρώμου, ο όποιος αισθάνθηκε τύψεις γι' αυτή τήν ιστορία, και έπροτίμησε να παραδοθί στήν άστυνομία για να ήσυχάση ο ταλαίπωρος Γούδς. Έτσι, ο έξυπνος ντέτεκτιβ, κατάρθωσε να συντηρή όριστικώς και τελεσιδικώς τήν κακοποιό σπείρα, και να έλευθερώση, όπως σάς είπα, από τά νύχια της τήν πολιτεία Πτιφούρ...

Η καταπληκτική αυτή περιπέτεια του Γούδς Γούδσον είχε κάνει μεγάλη έντύπωση στόν Μενέλαο. Και τόσο τόν έπηρεάσε ώστε από τήν άλλη ήμέρα πού διάβασε τό μυθιστόρημα «Τά δοχεία του θανάτου», δέν παρέλειψε να παίρνη μαζί του δυό-τρεις κουβαρίστρες διαφόρων χρωμάτων και μιά μεζούρα.

Αυτήν, λοιπόν, τήν μεζούρα σκέφθηκε να χρησιμοποιήση ο Μενέλαος, για να διαλευκάνη τήν ύπόθεση

των συνενόχων του καμηλοπαρδαλοειδούς τύπου. Έν τώ μεταξύ, όμως, συνέθεσαν και διάφορα άλλα πράγματα πού σπεύδω να σάς άφηγηθώ: "Όταν ο Μενέλαος άπεφάσισε να ακολουθήση τόν συμμορίτη, είδε πώς ήταν άναγκαίο να τόν άφήση να τόν οδηγήση όπου ήθελε. Κατέθηκεν προς τό Μεταξουργείο κι' από κει προχώρησαν προς τό «Κορίτσι τής γειτονιάς. Έκει μπροστά σ' ένα διώ-



Ο Μενέλαος έβγαλε τή μεζούρα και στρώθηκε στο μέτωμα...

μοφο σπίτι, ο καμηλοπαρδαλοειδής σταμάτησε.

—Άκροτομπρομπουκάλα! είπε στόν Μενέλαο.

—Πάλι τά ίδια;

—Σιωπή!

—"Ω, διάβολε!

—Σιωπή!

—Μά...

—Σιωπή!

Τί να κάνη ο Πανταχουπαρών; Σιωπή. Σιωπή.

—Άκου δώ, του είπε ξαφνικά ο κακούργος. Έμένα δε με ξέρεις καλά. Έτσι δέν είναι;

—Πώς να σε ξέρω άφού...

—Σιωπή! Λοιπόν πού λές, ξέρεις ποιος είμαι έγώ;

—Όχι.

—Σιωπή! Έγώ είμαι ο άρχων τής

Ερήμου.

—Ε;

—Σιωπή! Όφείλεις να με ύπακούσης. Σε διορίζω ύπασπιστήν μου!

—Μά...

—Σιωπή! Έγινες ύπασπιστής μου! Και τώρα περίμενε έδω Έγώ θά μ'ω στο σπίτι αυτό πού μοϋ πήραν οι έχθροί μου.

—Ποιοι έχθροί;

—Σιωπή! Περίμενε και θά δής!

Και χωρίς να προσθέσι τίποτε άλλο, ο καμηλοπαρδαλοειδής κακοποιός, άνοιξε με προσοχή τήν έξώ-παρτα και είσεχώρησε στο σπίτι, αφήνοντας άπ' έξω τόν ύπασπιστή του, τό φουκαρά τόν Μενέλαο Πανταχουπαρόντα...

Περί του ότι ή ύπόθεση έμφανιζόταν τρομερά μπερδεμένη δέν ύπήρχε άμφιβολία. Ο Μενέλαος είχε άρχισι να χάνη τά νερά του. Τί διάολο συνέβαινε, επί τέλους; Τί σόι άρχων τής έρήμου ήταν ο καμηλοπαρδαλοειδής άνθρωπος; Ήταν, άραγε, συμμορίτης ή άρχηγός συμμορίας;

Καμιά άπάντηση δέν μόρρεσε να δώση σ' αυτά τά ερωτήματα ο Πανταχουπαρών. Κι' ήταν έτοιμος να άπελπισθί όταν του ήρθε μιά σωτηρία έμπνευση: ή μεζούρα!

Μά, φυσικά! Μπορούσε κάλλιστα να έπαναλάβη τό θαυματουργό κόλπο του Γούδς Γούδσον, πού ασφαλώς θά τόν οδηγούσε σε κάποιαν άκρη. Θά μετρούσε τίς διαστάσεις του πεζοδρομίου και θά διαίρουσε διά του 24. Αυτό ήταν!

Κι' άμ' έπος, άμ' έργον. Ο Μενέλαος έβγαλε τή μεζούρα και στρώθηκε στο μέτρημα. Αυτή δε ή άπασχολήσις του δέν έκανε να μην προσέξει ότι ο καμηλοπαρδαλοειδής άνθρωπος είχε βγί στο παράθυρο και τόν παρακολουθούσε με προσοχή. Προσηλωμένος στο καθήκον του, ο Μενέλαος συνέχισε με ζέσι τήν εργασία του...

Η φωνή άκούστηκε έντελώς άπρόσπτα.

—Βοήθεια! Βοήθεια!

Ήταν ο Μενέλαος, πού είχε δεχθί ούρανοκατέβατο έναν γκαζοτενεκέ νερό! Άμέσως σχεδόν πετάχτηκαν από τό σπίτι ένας άνδρας και μιά γυναίκα και έσπευσαν τρέχοντας κοντά στόν ήρωά μας.

—Τί κάνατε; τόν ρώτησαν.

—Δε βλέπετε;

—Ποιάς σάς κατάβρεξε; Μήπως...

Ός έκ συνθήματος οι δυό άνθρωποι γύρισαν προς τό παράθυρο του σπιτιού, στο όποιο βρισκόταν ο καμηλοπαρδαλοειδής τύπος και κυτ-

(Τό τέλος στή σελίδα 60)

'Η Πωλέτ Γκοντάρ δέν θέλει νά Χωρίση. 'Ο Τσάπλιν ὅμως;...

Σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη ὁ ἀσύρματος μετέδω-
σε τὴν εἶδηση: «'Ο Τσάρλι Τσάπλιν καὶ ἡ Πω-
λέτ Γκοντάρ χωρίζουν»!

Κι' ἀμέσως ἀμέτρητες στρατιές δημοσιο-
γράφων καὶ φωτορεπόρτερς κατέκλυσαν τὴν
βίλλα τῆς περίφημης στάρ για νὰ ἐξακριβώ-
σουν τὴν συνταρακτικὴ εἶδηση καὶ νὰ μάθουν
τοὺς λόγους μέ...κανε λεπτομέρεια. Γιατί, ὅ-
πως ξέρετε οἱ Ἀμερικανοὶ δημοσιο-
γράφοι δὲν διακρίνονται καθόλου ὅ-
τε γιὰ τὴν διακριτικότητά τους, οὔτε
γιὰ τὴν ἐχεμύθειά τους.

Θὰ προτιμοῦσαν βέβαια νὰ ἀπευ-
θυνθοῦν στὸν Τσάρλι Τσάπλιν. Μὰ αὐ-
τὸς, ὡς γνωστόν, σὲ
κάτι τέτοιες περι-
στάσεις — δὲν εἶναι
δὰ ἡ πρώτη
φορά πού ζη-
τᾷ διαζύγιο—
ἐξαφανίζεται!

σὲ μακρινὲς θαλάσσιες ἐκδρομὲς με τὸ ἱ-
διόκτητο γιῶτ του. Ἡ Πωλέτ Γκοντάρ τοὺς δέ-
χθηκε μὲ πολλὴ ἀξιοέπεια.

— Περισσότερο ἀπ' ἄλλοι τὸν κόσμο ἀ-
γαπᾷ πάντα τὸν Τσάρλι, τοὺς εἶπε. Καὶ φυσί-
κά δὲν θὰ ἤμουν ἐγώ πού θὰ ζητοῦσα διαζύ-
γιο. Ἄν ὅμως ἐκεῖν' ἠθελήσῃ τὴν ἐλευθερί-
α του, θὰ συμμορφωθῶ ἐπὶ τὴν ἐπιθυμία του, ὅ-
πως συμμορφώθηκα πάντα μὲ κάθε του ἐπι-
θυμία!..

Ὅπως βλέπετε, Ἡ Πωλέτ Γκοντάρ δὲν ὀ-
μοιάζει καθόλου μὲ τὰς συναδέλφους της.

Παραβλέπει ὅτι τὴν ἐπιτυχία της δὲν τὴν ὀ-
φείλει μόνον στὴ βοήθεια τοῦ Τσάρλι Τσάπλιν,
ἀλλὰ καὶ στὸ δικό της ταλέντο, καὶ αἰσθάνεται
γιὰ τὸ μεγάλο της σύνο ἀπέραντη εὐγνωμο-
σύνη καὶ σεβασμὸ. Θυλάται ὅτι σ' αὐτὸν ὀφεί-
λει πού ἀπὸ μικρὸ καλῶς κορίτσι τὴν ἔκα-
με μεγάλη καὶ φημισμένη καλλιτέχνη. Ἀλ-
λὰ πρὸ παντός — ὅπως λέει ἡ ἴδια — τοῦ ὀφεί-
λει ἀπείρες στιγμὲς εὐτυχίας πού τῆς χάρισε μὲ
τὸν ἔρωτά του. Ἡ Πωλέτ Γκοντάρ δὲν λογα-
ριάζει καθόλου τοὺς πόνους πού κατέβαλλε ἡ
ἴδια, καὶ τίς νύχτες πὺ πέρασε ἀγρυπνὴ με-
λετώντας τοὺς ρόλους πού τῆς ἀνέθετε ὁ σύ-
ζυγός της, γιὰ νὰ τὰ παίξῃ ὅσο μπορούσε
καλλίτερα καὶ νὰ συνάλλῃ καὶ αὐτὴ ὅσο τῆς
ἦταν δυνατόν στὴ δόξά του. Καὶ μολονότι σή-
μερα ἐργάζεται ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν ἄλλου ρεζισέρ
τοῦ Ντάβιντ Σέλζνικ, ὁ τὸν ὁποῖο γυρίζει τὸ
καινούργιο της φιλμ Ἡ ἀνέραστη καρδιά»,
δὲν παύει νὰ θυμιάται εὐτυχισμένες μέρες,
ὅταν γυρίζει πλάι στὸ Τσάρλι.

Ἐνῶ ἄλλες στάρ, πὺ κατέκτησαν μιὰ ἐξ-
αιρετικὴ θέση χάρις σὴ βοήθεια ἐνὸς ἰσχυροῦ
συζύγου, δὲν ἐδίστασαν ἔπειτα νὰ τὸν ἐγκα-
ταλείψουν, γιὰ ν' ἀπαύσουν μόνες κι' ἀνε-
ξάρτητες τὴ δόξα καὶ τὰ ἑκατομμύρια τῶν
δολλαρίων!

Ἡ Πωλέτ Γκοντάρ γεννήθηκε στὸ Λόγκ-
Ἀϊλαντ πού εἶναι μιὰ πραγματικὴ κινηματο-
γραφικὴ ἀποικία. Ἐκεῖ τὴν συνήνησε μιὰ μέ-
ρα ὁ Τσάρλι Τσάπλιν, κι' ἐγοητεύθηκε ἀπ' τὴν
ἀγνὴ ὀμορφιά της. Κι' ὅπως συνήθιζε ὁ μεγά-
λος αὐτὸς καλλιτέχνης, πού φημίζεται γιὰ τίς
ἀπότομες καὶ ριζοσπαστικὲς ἀποφάσεις του, ἐ-
πλησίασε ἀμέσως τὴν Πωλέτ, τῆς ἐμίλησε σχε-
δὸν παστρικά, τὴν κατέκτησε μὲ τὴν ἀπαρά-
μιλλη καὶ μελαγχολικὴ γοητεία του καὶ τὴν
ἔκαμε ἀμέσως ὄχι μόνον πρωταγωνίστρια στὸ
φιλμ πού ἐγύριζε τότε — τοὺς «Μοντέρνους
Καιρούς» — ἀλλὰ καὶ πρωταγωνί-
στρια στὴ δική του ζωὴ: τὴν παν-
τρεύτηκε.

Κι' ἀπὸ τότε, τὸν Ὀκτώβριο δη-
λαδὴ τοῦ 1932, ὁ Τσάπλιν κι' ἡ Πω-
λέτ ἐνεφανίζοντο παντοῦ μαζί καὶ
ἀποτελοῦσαν ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐρω-
τευμένα κινηματογραφικὰ ἀντράγωνα.

Ὑπὸ τὰς ὀδηγίας τοῦ συζύγου της ἡ Πωλέτ
ἔγινε μιὰ στάρ πρώτου μεγέθους, χωρίς ὅμως
νὰ παύσῃ — κι' αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν μεγαλύτερη
ἰσὺς ἀξία της — νὰ εἶναι μιὰ ἀπλή καὶ γοητευ-
τικὴ νοικοκυρά.

Δὲν ἔκανε ποτὲ βῆμα χωρίς νὰ ζητήσῃ τὴν
ἀδεια τοῦ ἀνδρός της. Κι' ὅταν αὐτὸς ἔλειπε,
ἀπασχολημένος στὴν ἐτοιμασία κανενὸς και-
νούργιου φιλμ, ἡ Πωλέτ ἔσπευδε νὰ ζητήσῃ τὴ
συμβουλὴ τῆς μητέρας της, ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν
ἀποχωρίστηκε οὔτε μετὰ τὸν γάμο της, γιὰτί
ἡ κυρία Ἀλτα Γκοντάρ ἦλθε καὶ κάθησε μαζί
της στὸ Πάλμ Μπήτς, ὅπου εἶναι ἡ βίλλα τοῦ
Τσάρλι.

Ἡ ἐπίσημη τελετὴ τῶν γάμων τοῦ Τσάρλι
Τσάπλιν καὶ τῆς Πωλέτ Γκοντάρ προεκάλεσε
μεγάλια ζητήματα καὶ ἐκί-
νησε ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέ-
ρον μεταξύ τῶν φίλων τοῦ
κινηματογράφου. Γιατί ὁ
Τσάπλιν ἦταν ἤδη παντρε-
μένος δυὸ φορές, καὶ ὁ αὐ-
στηρότατος ἀγγλικὸς νό-
μος — ὁ Τσάπλιν εἶναι Ἀγ-
γλος ὑπῆκοος — δὲν παρα-
δέχεται ὡς ἰσχυρά τὰ ἀμε-

Κάρις στὴν βοήθεια τοῦ
Τσάπλιν ἡ Πωλέτ ἀντικατέ-
στησε τὰ κοινὰ
γορεμάτα της μὲ
ἐξαιρέσεις τουσέλε-
τες καὶ τὰ ψεύτι-
μα κομήματα της
μὲ πραγματικὰ δι-
αμάντια.

ρικανικὰ διαζύγια. Ὁ
Ἀγγλος πρωθυεὺς
τῆς Καλιφορνίας Γκρά-
χαμ Χουάιτ ἠρνήθη νὰ
εὐλογήσῃ τὸ μυστήριον.

Μόλις τὸ 1936 ὁ
Τσάπλιν κατῴρθωσε
νὰ τακτοποιήσῃ τὸ ζή-
τημα αὐτό, ἀφοῦ ἐτα-
ξίδεψε μὲ τὴν Πωλέτ
στὴν ἀγγλικὴ ἀποικία τῆς
Σιγκαπούρης, ὅ-
που προσέβη εἰς τὰς
ἀπαιτούμενες διατυπώ-
σεις καὶ ἔλαβε τὴν
ἀδεια γάμου ἀπὸ τὸ
ἀγγλικὸν δικαστήριον.

Ὁ ἀσύρματος μετεβίβασε τὴν 19 Μαρτίου
1936: «Ὁ Τσάρλι Τσάπλιν καὶ ἡ Πωλέτ Γκον-
τάρ ἐτέλεσαν σήμερον τοὺς γάμους τῶν ἐν Σιγ-
γαπούρῃ». Ὁρισμένοι ὅμως καλῶς πληροφορη-
μένοι κύκλοι ἰσχυρίσθησαν ὅτι οἱ νεόνυμφοι —
ἐξαιρετικὰ ρωμαντικοὶ καὶ οἱ δύο — παντρεῖ-
τηκαν πάνω στὸ γιῶτ «Πανάκεια» ἀπὸ τὸν κυ-
βερνήτην Ντεϊβ Ἀντερσον.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ, ὁ Ἑλίας Μπέρ-
γκερ, ἓνας φημισμένος ἀδμαντοπώλης τοῦ
Χόλλυγουντ, στὸν ὁποῖο ὁ Τσάρλι παρήγγειλε
ἓνα βαρύτιμο πλατινένιο βραχιόλι μὲ διαμάν-
τια, εἶπε ὅτι ἄκουσε τὸν μεγάλο κωμικὸ νὰ λέ-
γῃ στὴν Πωλέτ τὴν ὥρα πού τῆς τὸ προσέφερε:
— «Ὅταν παντρευθήκαμε δὲν ἦταν δυνατόν
νὰ σοῦ ἀγοράσω οὔτε ἓνα ἀπλό δαχτυλίδι!»

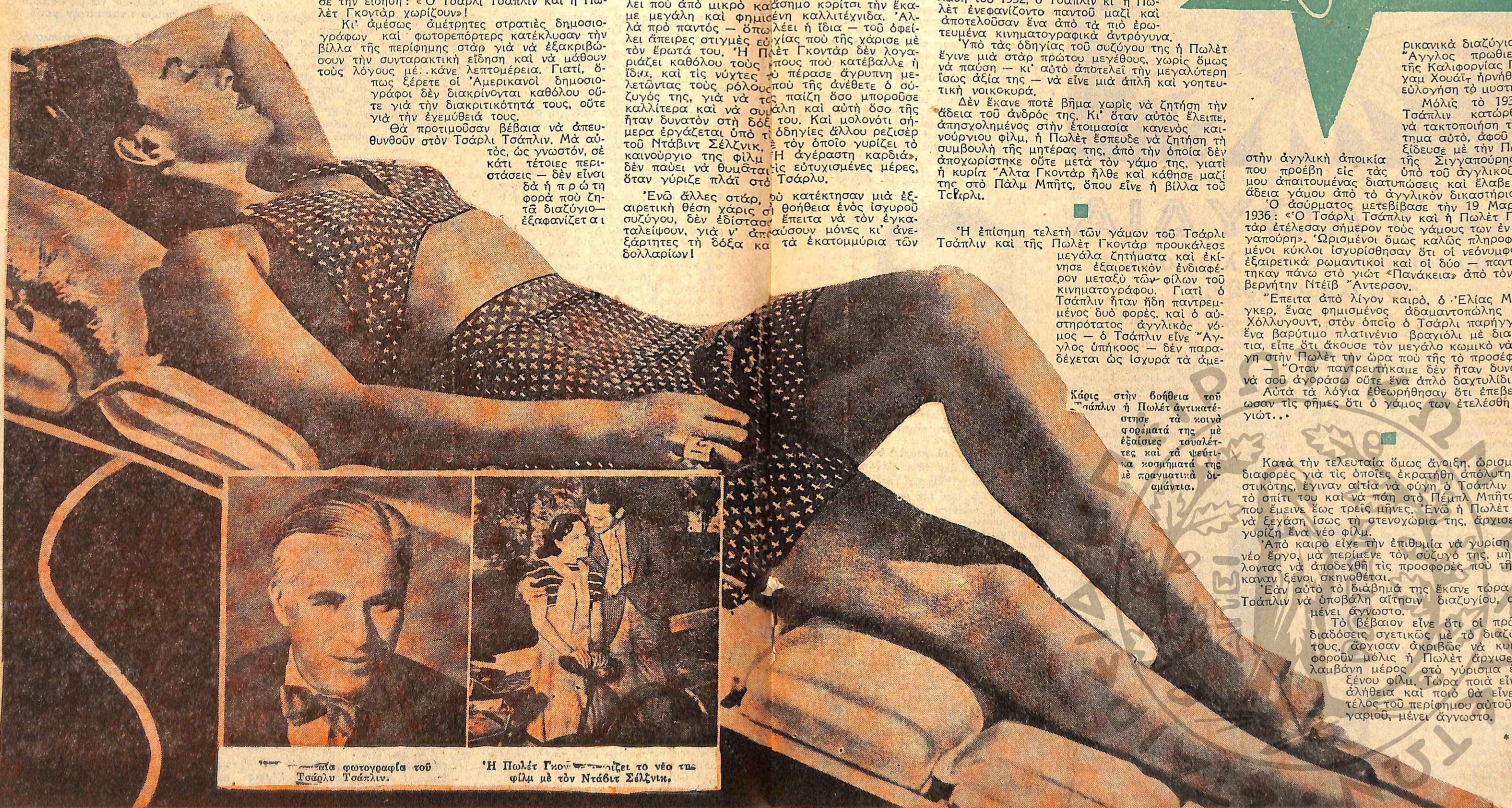
Αὐτὰ τὰ λόγια ἐθεωρήθησαν ὅτι ἐπεβεβαί-
ωσαν τίς φήμες ὅτι ὁ γάμος τῶν ἐτετέλεσθη στὸ
γιῶτ...

Κατὰ τὴν τελευταία ὁμως ἀνοιξή, ὀρισμένες
διαφορὲς γιὰ τίς ὁποῖες ἐκράτηθη ἀπόλυτη μυ-
στικότητα, ἔγιναν αἰτία νὰ φύγῃ ὁ Τσάπλιν ἀπὸ
τὸ σπίτι του καὶ νὰ πᾶι στὸ Πέμπλ Μπήτς, ὅ-
που ἔμεινε ἕως τρεῖς μῆνες. Ἐνῶ ἡ Πωλέτ γιὰ
νὰ ξεχάσῃ ἰσὺς τὴ στενοχώρια της, ἄρχισε νὰ
γυρίζῃ ἓνα νέο φιλμ.

Ἀπὸ καιρὸ εἶχε τὴν ἐπιθυμία νὰ γυρίσῃ ἓνα
νέο ἔργο, μὰ περίμενε τὸν σύζυγό της, μὴ θέ-
λοντας νὰ ἀποδεχθῇ τίς προσφορὰς πού τῆς ἔ-
καναν ξένοι σκηνοθέται.

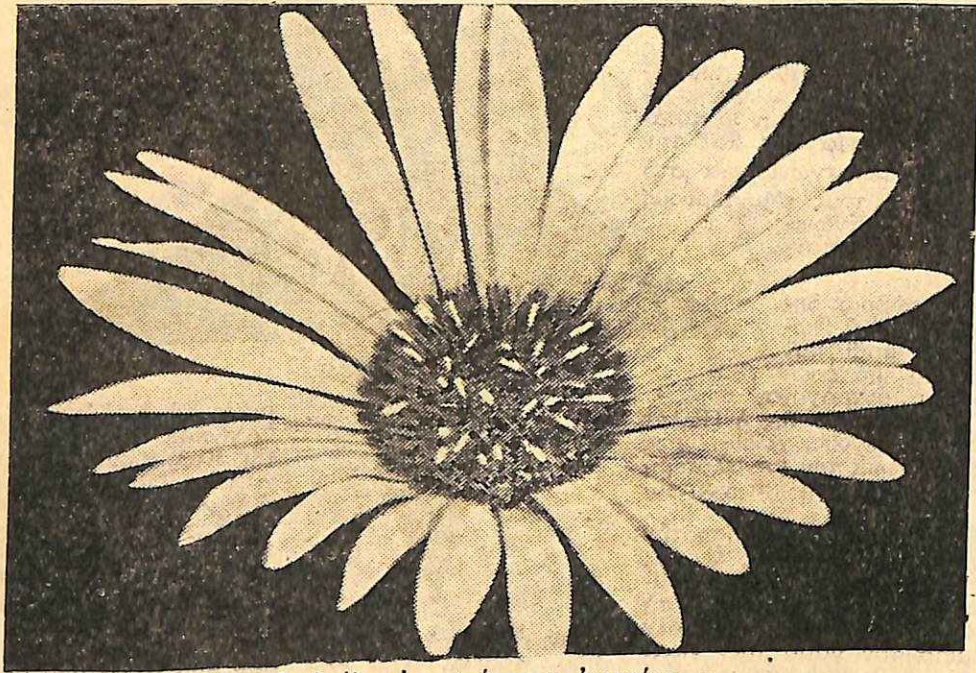
Ἐάν αὐτὸ τὸ διάβημα τῆς ἔκανε τώρα τὸν
Τσάπλιν νὰ ὑποβάλῃ αἴτησιν διαζυγίου, αὐτὸ
μένει ἀγνωστο.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι οἱ πρῶτες
διαδόσεις σχετικῶς μὲ τὸ διαζύγιο
τους, ἀρχίσαν ἀκριβῶς νὰ κυκλο-
φοροῦν μόλις ἡ Πωλέτ ἄρχισε νὰ
λαμβάνῃ μέρος στὸ γύρισμα ἐνὸς
ξένου φιλμ. Τώρα ποῖα εἶναι ἡ
ἀλήθεια καὶ ποῖο θὰ εἶναι τὸ
τέλος τοῦ περίφημου αὐτοῦ ζευ-
γαρίου, μένει ἀγνωστο.



Ἡ Πωλέτ Γκοντάρ φωτογραφία τοῦ
Τσάρλι Τσάπλιν.

Ἡ Πωλέτ Γκοντάρ γυρίζει τὸ νέο της
φιλμ μὲ τὸν Ντάβιντ Σέλζνικ.



Ένα λουλούδι είς κατάρτασιν ἐργηγόρσεως.

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

πού κοιμούνται καὶ λουλούδια
πού ἀγρυπνοῦν...

Εἶναι γνωστὸν ὅτι πολλὰ ἄνθη «κλείνουν» τὰ πέταλά τους τὸ βράδυ, καὶ τὰ ἀνοίγουν τὸ πρωῒ. Τί ἄλλο εἶναι αὐτὸ παρά ἓνα εἶδος ὕπνου. Ἡ Τουλίπη μάλιστα, κλείνει τὰ πέταλά της καὶ ὅταν συννεφιάζει ἀκόμη, σὰ νὰ φοβᾶται τὴ βροχή. Ὅσο γιὰ τὴν Ἰαπωνέζικη ἀνεμώνη, αὐτὴ δὲν ἀρκεῖται νὰ κλείνῃ μόνον τὰ πέταλά της τὴ νύχτα, ἀλλὰ γέρνει καὶ τὸν μίσχο της πρὸς τὴ γῆ, ἀνθρώπος κουρασμένος πού γέρνει τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ κοιμηθῇ.

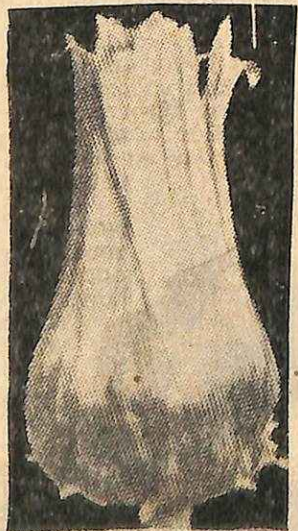
Τὰ καθαρῶς ζωϊκά ὅμως αὐτὰ φαινόμενα δὲν τὰ παρουσιάζουν μόνον τὰ ἄνθη. Ὑπάρχουν καὶ φύλλα ἀκόμη πού ἐκδηλώνουν τὴν ἴδια διάθεση νὰ ξεκουρασθοῦν. Τὰ φύλλα τοῦ τριφυλλιοῦ, π.χ., ἢ τοῦ φασολιοῦ πού παραμένουν σὲ στάση ὀριζόντια κατὰ τὴν ἡμέρα, μαζεύονται γύρω ἀπὸ τὸ «κοτσάνι» τους κατὰ τὴν νύχτα.

Ὅπως ὑπάρχουν ὅμως ἄνθρωποι πού κοιμούνται τὴν ἡμέρα καὶ ἀγρυπνοῦν τὴν νύχτα, ἔτσι ὑπάρχουν καὶ λουλούδια πού δὲν ἀνοίγουν τὰ πέταλά τους παρὰ μὲ τὴ δύση τοῦ ἡλίου, καὶ πού μόλις ἀρχίζει νὰ χαράζει σπεύδουν νὰ τὰ κλείσουν.

Τέτοιου εἶδους «ἐξενύχτηδες» λουλούδια, εἶναι τὰ ἄνθη τοῦ καπνοῦ, καθὼς καὶ πολλῶν κακτοειδῶν.

Τὰ φυτὰ ὅμως οἱ κοιμούνται κατὰ τὸν παραδοξότερο τρόπο εἶναι ἡ «Βικτόρια Ρέτζια» καὶ ἡ «Μιμόδα».

Ἀξίζει νὰ τὰ ἐξετάσουμε ἓνα ἓνα.



Τὸ ἴσον λουλούδι ἐνφ κοιμᾶται

Ἡ «Βικτόρια Ρέτζια» εἶναι ἓνα φυτὸ πού ζῇ μέσα στὸ νερὸ. Τὰ ἄνθη της—πού ἔχουν διάμετρο 45 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου καὶ ζυγίζουν 1 κιλό καὶ 725 γραμμάρια—κάνουν τὴν ἐμφάνισή τους ἀπὸ τὸν Ἰούλιο ἕως τὸν Νοέμβριο. Τὰ φύλλα τους ἐπιπλέουν σὰν τὰ νούφαρα. Στὸ Ἀμβούργο μάλιστα ἐγίνε ἓνα πείραμα διὰ τοῦ ὁποίου ἀπεδείχθη ὅτι ἓνα φύλλο τῆς «Βικτόριας Ρέτζιας» μπορεῖ θανάσιμα νὰ βαστάξῃ ἓνα παιδί ἡλικίας ἑξῆς ἔως ἑπτὰ ἐτῶν ἐπάνω στὸ νερὸ!

Ἡ «Βικτόρια Ρέτζια» λοιπόν, ἔχει τὴν ιδιότητα, ὅταν «κοιμάται» τὸ βράδυ, νὰ... ἐγῇ πυρετός. Μὲ ἄλλα λόγια ἀποκτὰ μιὰ θερμοκρασία ὑπερβαίνουσα τοὺς 40ο ἐνφ τὸ νερὸ ὀλόγυρά της δὲν ἔχει θερμοκρασία μεγαλυτέρα τῶν 20ο!

Ἡ Μιμόδα κατάγεται ἀπὸ τὴν Ἰνδία, ὅπου εἶναι κοινότητα καλύπτουσα τεραστίους χώρους μὲ τὴν πρᾶσινάδα της.

Ἡ μιμόδα εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητο φυτὸ. Γι' αὐτὸ, ἄλλωστε καὶ οἱ Γάλλοι τὴν λένε «σανζιτίβ» δηλαδὴ εὐαίσθητη. Ὁ ὁπλιότης εἶναι ἐπίσης χαρακτηριστικὸς αὐτοῦ.

Ἀφοῦ τὰ πέταλά τῶν ἁνθῶν της κλείνουν ἐντελῶς, ἀρχίζει νὰ γέρνῃ ὀλόκληρη πρὸς τὴν γῆν. Αὐτὸ διαρκεῖ ἕως τὴν 8ην ἐσπερινήν. Ἀπὸ τὴν 9 ὥς τὴν 10 ἀρχίζει νὰ ὀρθώνεται πάλιν, τὰ λουλούδια της ἀνοίγουν αἰνῶ-αἰνῶ καὶ μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, ἔχει «ἐξυπνήσει» ἐντελῶς!

«Καινούργιοι ἄνθρωποι»

Ἀλέκου Μ. Λιδωρίκη

Εἶναι τόσο σπάνιο τὸ ἑλληνικὸ βιβλίο σήμερα, πού κάθε νέα ἐπανεμφάνισή του, (νεκρανάστασή του καλλίτερα) δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ συνκινήσῃ τὸν ἄνθρωπο πού πραγματικὰ ποιεῖ γιὰ τὴν πτωχεία τῆς πνευματικῆς μας παραγωγῆς.

Ἐννοοῦμε βέβαια, τὸ καλὸ ἑλληνικὸ βιβλίο, γιατί τὸ κακὸ καὶ τὸ ὀποιοδήποτε ἐντυπὸ δὲν θὰ μᾶς λείψῃ, δυστυχῶς ποτέ. Ἀπεναντίας θὰ ἀφθονῇ καὶ δυστυχέστατα θὰ ἀγοράζεται...

Ἐστὼ καὶ ἀπὸ μιὰ νοσηρὰ περιέργεια ὅπως συνέβη μὲ κάποια συλλογὴ ἀστειότητων πού εἶδε τελευταῖα τὸ φῶς...

Τὴν συγκίνηση πού ἐννοοῦμε παραπάνω μᾶς ἔδωκε ὁ κομπὸς τόμος πού ἐκυκλοφόρησε αὐτὲς τὲς μέρες διὰ τοῦ «Πυρσού» ὁ παλῆς καὶ ἐκλεκτὸς συνεργάτης μας κ. Ἀλέκος Μ. Λιδωρί-



κ.ς, ὑπὸ τὸν τίτλον «Καινούργιοι ἄνθρωποι».

Πρόκειται γιὰ μιὰ σειρά δεκατεσσάρων διηγημάτων ἀπὸ τὰ καλλίτερα τοῦ δόκιμου αὐτοῦ «Ἑλληνος πεζογράφου, πού ἔχουν ὅλα τὴν σφραγίδα τοῦ ξεχωριστοῦ ταλέντου του. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον διακρίνει τὸν κ. Λιδωρίκη ὡς διηγηματογράφου εἶναι ὁ βαθύτατος ἄνθρωπος, ἡ γερὴ ψυχολογικὴ βάσις του καὶ τὸ ἄψογον ὄραμα.

Στὰ τρία αὐτὰ προσόντα του ἐγγνώρισε καὶ εὐρύτερα τὸ κοινὸν μας τὸν κ. Λιδωρίκη, ὡς θεατρικὸν συγγραφέα ἐργῶν ἐπιτυχίας. Θὰ τὸν ξαναπολαύσῃ δὲ σὲ λίγο πάλι στὸ νέο του ἔργο «Αἰθουσα ἀναμονῆς» μιὰ τετράπρακτο κομεντί, πού πρόκειται ν' ἀνεβάσῃ ὁ θίασος Κοτοπούλη.

Ὁ νέος τόμος τοῦ κ. Λιδωρίκη, κομψότατα τυπωμένος ἀπὸ τὸν «Πυρσὸ» κοσμείται ἀπὸ ἓνα ἐξαιρετικὸν γούστον ἐξώφυλλο ἐνδὸς ἀληθινῶς καλλιτέχοντος τοῦ κ. Μάριου Ἀγγελουπόλου. Τὸ ἐξώφυλλο αὐτὸ μᾶς ἐρχεται σὰν ἓνας ἀποχαιρετισμὸς τοῦ ἐκλεκτοῦ καλλιτέχοντος, πού βρίσκεται ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες τώρα στὸ Λονδίνο γιὰ μελέτες.

Μὲ τὸν νέον τόμον τοῦ κ. Λιδωρίκη ἡ ἑλληνικὴ πεζογραφία πῆρε ἓναν ἀκόμη τόνον πολιτισμοῦ.

B. ZAMPI.

Κανένας πιά...

Τοῦ Κλώντ Ζεβέλ

ΑΝΑΜΕΣΑ στὰ γράμματα πού ἔδωσε ἐκεῖνο τὸ πρωῒ ὁ ταχυδρόμος τὴν κυρία Περισιέν ἦταν καὶ ἓνα «ἐπεῖγον» σημεῖωμα ἀπὸ τὴν ἀστυνομικὴ διεύθυνση. Ἀπευθυνόταν βέβαια, στὸν κ. Περισιέν, τὸ σημεῖωμα... Τί τὰ θέλετε ὁμως... Οἱ γυναῖκες εἶνε τόσο περίεργες... καὶ γι' αὐτὸ τὸ ξεφράγισε πρῶτα-πρῶτα ἡ κυρία Περισιέν.

Τὸ σημεῖωμα δὲν περιεῖχε παρὰ λίγα λόγια μόνο. Ὁ κ. Περισιέν εἰδοποιεῖτο ὅτι κάποια κυρία ὀνομαζομένη Ἐβελίνα Μαῖς εἶχε μεταφερθῇ τὴν προηγούμενὴ νύκτα, κατόπιν αὐτοκινήτιστικου δυστυχήματος στὸ νοσοκομεῖο Μπωζόν, καὶ ὅτι ἡ κατάσταση της ἦταν σοβαρὴ.

Οἱ λέξεις «Ἐβελίνα Μαῖς», καὶ «σοβαρὴ» ἦσαν ὑπογραμμισμένες στὸ σημεῖωμα.

Διάβλεψε τί νὰ ἐσήμαινε ἄραγε, ἡ μυστηριώδης αὕτη εἰδοποίησις; Καὶ τί σχέση μπορούσε νὰ ὑπῆρχε μεταξὺ τοῦ κ. Περισιέν καὶ τῆς ἀγνώστου αὐτῆς κυρίας Ἐβελίνας Μαῖς;

Γιατὶ κάποια σχέση, βέβαια, θὰ ὑπῆρχε — συλλογιζόταν μὲ νευρικότητα ἡ κυρία Περισιέν. Ἀλλοιῶτα δὲν θὰ τὸν εἰδοποιούσαν...

Ἀλλὰ πάλι, μιὰ γυναῖκα πού θὰ συνδεόταν τυχόν ἀσθηματικὰ μαζί του, δὲν θὰ ἤξερε ὅτι ὁ κ. Περισιέν ἔλειπε τὴν Ἀμερικὴ ὅπου θὰ ἔμενε μάλιστα ἀρκετὸν καιρὸ ἀκόμη:

«Αἱ! Ἐπρεπε νὰ μᾶθῃ, ἡ κυρία Περισιέν... Ἐπρεπε νὰ λύσῃ ὅπως-ὅποτε αὐτὸ τὸ μυστήριον.

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἀφήνοντας ἄθικτα τὰ ἄλλα γράμματα πού της εἶχε φέρεῖ ὁ ταχυδρόμος, ἐντύθηκε διαστεικτὰ καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ νοσοκομεῖον Μπωζόν.

Ἐκεῖ ὅμως, τὴν περίμενε μιὰ μικρὴ ἀπογοήτευσις. Ἡ Ἐβελίνα Μαῖς εἶχε πράγματι μεταφερθῇ τὴν προτεραίαν στὸ νοσοκομεῖο. Τὴν διεύθυνση τοῦ κ. Περισιέν τὴν εἶχαν ὀρθῶς γράμμεν ὅτι ἓνα σημεῖωμα πού εἶχε τὴν τσάντα της. Τὴν εἶχαν ἔχειρίσει ὁμως πρὸ ὀλίγου, καὶ δὲν εἶχε ἀκόμη συνέλθει. Λόγῳ τῆς καταστάσεώς της δὲν θὰ μπορούσαν νὰ της ἐπιτρέψουν νὰ δεχθῇ ἐπισκέψεις προτοῦ περάσουν 24 ὥρες.

Ἐτοί ἡ κυρία Περισιέν ἀναγκάσθηκε, νὰ πάῃ στὸ νοσοκομεῖο καὶ τὴν ἄλλῃ μέρα.

Τὴν ὠδήγησαν ἀμέσως στὸ δωμάτιο τῆς ἀγνώστου.

Μόλις ἀντίκρουσε τὴν χλωμὴ αὐτῇ γυναῖκα στὸ κρεβάτι τοῦ νοσοκομείου ἡ κυρία Περισιέν ἐνοιωσε ἓνα σφίξιμο στὴν καρδιά της. Ἐξέχασε ἀμέσως τὴν ζήλεια της. Τὴν λυπήθηκε. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της ἔδειχναν πόσο εἶχε ὑποφέρει... Κι' ἔπειτα, δὲν ἦταν πρῶτος νεότητος ἡ Ἐβελίνα Μαῖς: μέσ' ἀπὸ τοὺς ἐπιδέσμους μὲ τοὺς ὁποίους

ἦταν τυλιγμένο τὸ κεφάλι της ξεπετάγονταν τούφφες ἀπὸ γκριζὰ μαλλιά.

—Δεσποίνης... Μία ἐπίσκεψις γιὰ σὰς εἶπε ἡ νοσοκόμα.

Ἡ ἄρρωστη ἀνοίξε τὰ μάτια, κι' ἔρριξε ἓνα βλέμμα γεμάτο ἀπορία στὴν ἐπισκέπτριά της.

Ἡ κυρία Περισιέν ἔσκυψε πάνω της:

—Μὴν ἐκπληττεσθε... εἶπε μὲ γλυκύτητα. Εἶμαι ἡ κυρία Περισιέν... Ὁ ἄνδρας μου λείπει ταξίδι... Τὸν εἰδοποίησαν γιὰ τὸ ἀτύχημά σας... καὶ ἦλθα ἐγώ...

Ἐνα βρογχιτὸ βγήκε ἀπὸ τὰ στήθη της Ἐβελίνας Μαῖς. Μὲ φωνὴ ἀσθενική, μόλις ἀκουγομένη, ἐψιθύρισε:

—Θεέ μου... Μὴ φαντασθῇτε τίποτα κακὸ... Θὰ σὰς ἐξηγήσω... Ἐλάτε αὐριο ὅμως... Σήμερα, δὲν ἔχω τὴ δύναμη...

—ΠΕ—

—Ἄν ξέρατε πόσο φοβόμουν ὅλη τὴ νύχτα μὴ τυχόν πάθαινα τίποτα καὶ δὲν μαθαίνατε τώρα τὴν ἀλήθειαν... εἶπε μὲ ἀσθενικὴ φωνή, τὴν ἐπομένη, ἡ Ἐβελίνα Μαῖς στὴν κυρία Περισιέν πού εἶχε καθήσει στὴν ἀκρὴ τοῦ κρεβατιοῦ της. Νὰ τί συνέβη... Εἶνε ἀνόητος, βέβαια, ἀλλὰ... Ἀκούστε νὰ δῆτε... Τὴν περασμένη πρωτοχρονιά μοῦ χάρισαν ἓνα μικρὸ σημεῖωμα τῆς τσέπης. Ἐνα ῥάβδου, λοιπόν, πού ἔτυχε νὰ εἶμαι μόνη στὸ δωμάτιό μου, τὸ ἀνοίξα... τὸ μᾶτι μου ἔπεσε στὴν πρῶτὴ σελίδα ὅπου σύμφωνα μὲ τὴς τυπωμένες ὁδηγίες ἔπρεπε νὰ γραφῇ τὸ ὄνομα... καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ κατόχου... καθὼς καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου πού θὰ ἔπρεπε νὰ εἰδοποιηθῇ εἰς περιπτώσιν δυστυχήματος...

Ἡ Ἐβελίνα Μαῖς σταμάτησε λαχανιασμένη. Ἀφοῦ συνήλθε κάπως καὶ ἀνέλαθε νέες δυνάμεις, συνέχισε:

—Ναί. Πρέπει νὰ τὰ μάθετε ὅλα... Στὴν ἀρχή, παίζοντας, συμπλήρωσα τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσή μου... Ὅταν ἐφθασα στὸ πρόσωπό πού ἔπρεπε νὰ εἰδοποιηθῇ εἰς περιπτώσιν δυστυχήματος ἔφαξα νὰ βρῶ ποῖον θὰ σημεῖωνα. Φίλους, δὲν ἔχω σήμερα... Ἐναν ἓναν τοὺς ἐπέρασσε ἀπ' τὸ μυαλό μου καὶ τοὺς ἀπέρριψα ὅλους! Τοὺς μὲν, θαρροῦσα πὼς τοὺς ἀκούγα νὰ λένε: «Ὁχι, τί ἀγχαρεῖα εἶνε πάλι τοῦτη!» Οἱ ἄλλοι πάλι, πὼς νὰ σὰς πῶ, προτιμοῦσα νὰ μὴ μὲ δοῦν σ' αὐτὰ τὰ χόλια. «Ὅλοι τοὺς, στὸ βάθος, ἀδίαφοροῦσαν γιὰ μένα. Δὲν εἶχα κανέναν... κανέναν... Ἄ, ναί, ἐκεῖνο τὸ ῥάβδου κατὰλαβὰ πόσο ἤμουνα πρᾶγματικὰ μόνη.

Καὶ τότε, μέσ' ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ



παρελθόντος, παρουσιάσθηκε μιὰ εἰκόνα μπροστά μου... Δὲν πρέπει νὰ θυμώνετε τώρα γι' αὐτὸ... Ἐχουν περάσει εἰκοσι χρόνια ἀπὸ τότε... ὁ ἄνδρας σας ἦταν εἰκοσιπέντε χρόνων... ὅπως κι' ἐγώ... Πὼς τὸν ἀγάπησα... Ἄ, ναί, αὐτὸς ὑπῆρξε ὁ μόνος ἄνθρωπος πού ἀγάπησα. Δὲν μπορούσε, φυσικά, νὰ παντρευθῇ μιὰ γυναῖκα σὰν καὶ μένα... Εἶχε ὅμως τόσο εὐγενικὴ ψυχὴ... Δυὸ χρόνια εἶχε βαστάξει ὁ σύνδεσμός μας... ὕστερα μὲ ἄφησε γιὰ νὰ παντρευθῇ ἑσάς... Καὶ τότε... συλλογίσθηκα... πὼς μόνον αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο θὰ ἤθελα νὰ ξαναῖδῶ λίγες στιγμὲς πρὶν πεθάνω... Γι' αὐτὸ, ἐσημείωσα τὸ ὄνομά του... Καὶ νὰ τώρα, πού τὸ δυστύχημα ἐγίνε... Τὸν εἰδοποίησαν, λείπει ὅμως... Τί νὰ γίνῃ, ἦταν τῆς μοῖρας μου... Ἐσεῖς, τουλάχιστον, μὲ συγχωρεῖτε...

—Θὰ ἐρχώμαι κάθε ἀπόγευμα, νὰ σὰς βλέπω εἰπεν ἡ κυρία Περισιέν. Κι' ἐκράτησε τὴν ὑπόσχεσή της.

—ΠΕ—

Μιὰ μέρα, ἡ νοσοκόμος τὴν εἰδοποίησε ὅτι δὲν ἀπέμενε καμμία ἐλπίς πλέον νὰ σωθῇ ἡ καυμένη ἡ Ἐβελίνα. Ὁ θάνατός της ἦταν ζήτημα ἡμερῶν, ὥρων ἴσως.

Τὴν ἐπομένη, ἡ κυρία Περισιέν ἐφθασε τὴν συνηθισμένη της ὥρα.

Δὲν ἦταν ὅμως μόνη.

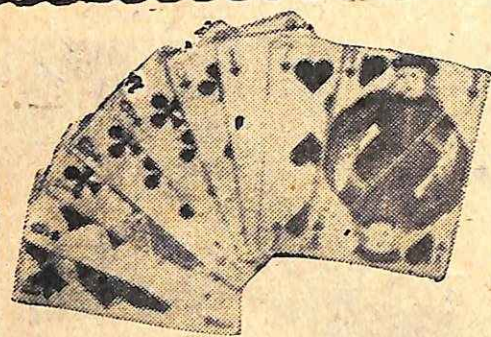
Τὴν συνόδευε ἓνας νέος ἕως δεκαοκτὼ χρόνων.

—Σκέφθηκα πὼς θὰ σὰς ἦταν εὐχάριστο νὰ τὸν δῆτε... εἶπε σιγὰ στὴν ἐτοιμοθάνατη. Λένε πὼς μοιάζει καταπληκτικὰ στὸν ἄνδρα μου...

—Ἀλήθεια! ἐψιθύρισε ἡ Ἐβελίνα, μὲ μιὰ λάμψη στὰ μάτια.

—Πετράκη, εἶπε τότε ἡ κυρία Περισιέν γυρίζοντας πρὸς τὸν γιό της. Πήγαινε νὰ σὲ φιλήσῃ ἡ κυρία... Εἶνε μιὰ παλιὰ ἀδελφικὴ φίλη τοῦ πατέρα σου...

ΚΛΩΝΤ ΖΕΒΕΛ



Για να περνάτε ευχάριστα ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΜΕ

Ο χειμώνας άρχίζει μ' όλα του τα δυσάρεστα. Και πρώτα απ' όλα, σας αναγκάζει να κλείνετε νωρίς το σπίτι σας, αν δεν έχετε να πάτε σε κανέναν κινηματογράφο, ή σε καμιά φιλική συναναστροφή. Πώς όμως να περάσετε ευχάριστα τα βράδια σας σπίτι, έως ότου έλθει η ώρα του ύπνου; Με το διάβασμα θα πείτε. Όλοι όμως, δεν ευχαριστηθούν μ' αυτό. Θα σας βοηθήσουμε εμείς στην περίπτωση αυτή, φθάνει να έχετε σπίτι σας μια τράπουλα: ρίχνετε πασιέντζες.

Σας δίνουμε παρακάτω μερικους τρόπους από τους πλέον ενδιαφέροντες.

1ον) Η καλλίτερη

(Γίνεται με μίαν δεσμίδα πλήρη)

Λαμβάνετε από την δεσμίδα των τραπουλόχαρτων έναν άσσο, ένα δύο, ένα τρία, ένα τέσσερα και τα θάζετε στη σειρά οριζόντια στο τραπέζι. "Επειτα κάτω ενός εκάστου εξ αυτών σε σειρά πάλιν οριζόντια, θάζετε χαρτί με διπλάσιο πόντο του ανωτέρου, ήτοι κάτω του άσσου θάζετε δύο, κάτω του δύο, το άσσο, κάτω του τρία, το ξέ και κάτω του τέσσερα το όκτώ. Τούτου γενομένου ανακατώνετε και κόβετε την λοιπήν δεσμίδα. Την παίρνετε κατόπιν στο χέρι κι' αρχίζετε να ξεφυλ-

λίσετε ένα προς ένα τα χαρτιά, και ευθύς μόλις παρουσιασθή χαρτί του οποίου ο πόντος είνε ίσος με το άθροισμα δύο χαρτιών εκ των προκειμένων όκτώ κατά κάθετον σειράν, τοποθετείτε το χαρτί αυτό πάνω στο χαρτί που είνε από κάτω δηλ. της δευτέρας σειράς. "Ετσι ο άσσος έχει κάτω του δύο έπομένως το άθροισμα των δύο πόντων είνε τρία ώστε άμα το τρία παρουσιασθῇ θά το θάλετε πάνω στο δύο. "Ετσι το άθροισμα του δύο και τέσσερα της δευτέρας καθέτου σειράς είνε έξι, έπομένως πάνω στο τέσσερα θά θάλετε το έξι, όταν παρουσιασθῇ, στην τρίτη καθέτην σειράν πάλιν, στο έξι θά θάλετε το έννέα, και στην τετάρτη επί του όκτώ θά θάλετε την ντάμα.

Κάθε χαρτί μετράται με τους πόντους που έχει: ο άσσος ένα, το δύο, το τρία, τρία κλπ. "Ο φάντες μετράται ένδεκα, ή ντάμα δώδεκα, ή ρήγας δεκατρία. Το χρώμα των χαρτιών δεν λαμβάνεται υπ' όψιν.

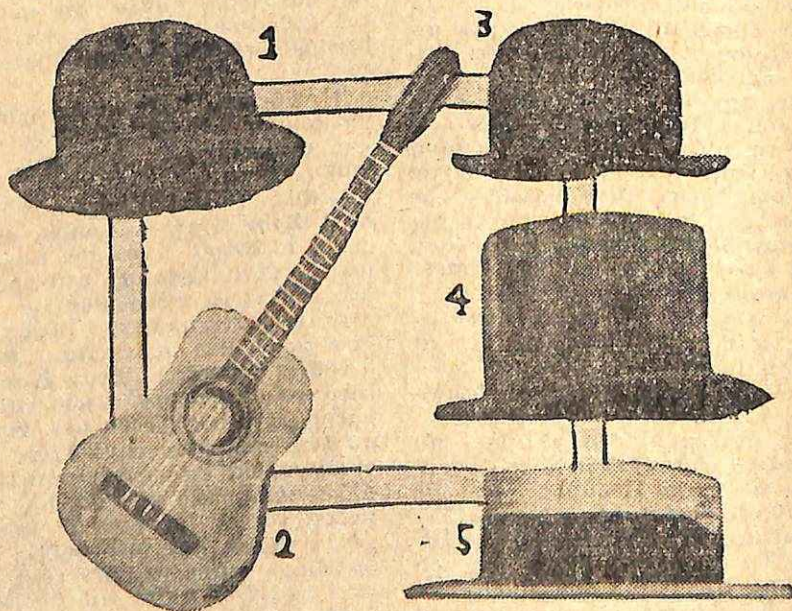
"Εξακολουθείτε έτσι να τοποθετείτε τα χαρτιά σας, καθ' όσον ξεφυλίσετε αυτά και παρουσιάζονται εκείνα των οποίων ο πόντος είνε ίσος με το άθροισμα των πόντων των δύο καθέτως κειμένων. "Ετσι πάνω στο τρία τώρα της πρώτης καθέτου γραμμής θά θάλετε το τέσσερα, πάνω στο έξι της δευτέρας θά θάλετε το όκτώ πάνω στο έννέα της τρίτης θά θάλετε την ντάμα, και στη ντάμα της τετάρτης γραμμής θά θάλε-

τε το τρία. Γιατί όταν το άθροισμα των δύο χαρτιών γίνεται ανώτερο του δεκατρία, όπως έδω, στην τετάρτη σειρά, όπου ντάμα και τέσσερα κάμνουν δεκαέξι, τότε αφαιρείτε από το άθροισμα τα δεκατρία, και όσα σάς μείνουν, εκείνου του αριθμού το χαρτί θά τοποθετήσετε πάνω στο προηγούμενο. "Ετσι, έδω, πάνω στην ντάμα θά τοποθετήσετε το τρία, πάνω στο τρία κατόπιν το έπτά, πάνω στο έπτά τον φάντε και πάνω στον φάντε το δύο. Κατά τον ίδιο τρόπο κάνετε και στ' άλλα. "Αμα έξαντλήσετε όλα τα χαρτιά της δεσμίδος, παίρνετε πάλι αυτά από κάτω κατά την αυτήν τάξη και αρχίζετε να τα ξεφυλλίζετε κατά τον ίδιο τρόπο τοποθετώντες τα παρουσιάζόμενα στην θέση τους το καθένα. "Αφού τα ξεφυλλίσετε πάλιν όλα, έπιτρέπεται να πάρετε και τρίτη φορά την δεσμίδα, άλλ' αν και τώρα δεν έπιτύχετε να τοποθετήσετε όλα τα χαρτιά, ή πασιέντζα θεωρείται άποτυχούσα.

"Όταν έπιτύχη ή πασιέντζα επί των τεσσάρων της κατωτέρας σειράς θά είνε τελευταίο χαρτί ο ρήγας. Γιατί όταν το άθροισμα των δύο, καθέτων χαρτιών είνε δεκατρία δεν μπορεί πιά να μπη άλλο χαρτί επάνω

Και ένα παιχνίδι για τους

Κατά την διάρκειαν μιās έσπερίδος στην όποιαν παρευρέθησαν πολλές προσωπικότητες του διεθνούς κινηματογράφου, χάθηκαν μερικά πράγματα τα όποια βρέθηκαν μετά το τέλος της έσπερίδος και παραδόσαν στην άστυνομία για να τα παραδώση στους κατόχους των. "Ο άστυνόμος όμως της υπηρεσίας δεν ήτανε τόσο φίλος του κινηματογράφου και βρέθηκε σε άμηχανία, προκειμένου να βρῇ σε ποιόν άνηκε κάθε τι από τα χαμένα αντικείμενα. Θά μπορούητε να τον βοηθήσετε εσείς; "Αν δεν το κατορθώσετε, στρέψτε τότε στη σελ. 55 και θά βρῇτε την λύση του αίνιγματος.



τις ώρες σας τον χειμώνα

ΤΡΑΠΟΥΛΟΧΑΡΤΑ



στην σειρά αυτή. "Όταν δὲ ή πασιέντζα έπιτύχη, ίδου κατά ποίαν τάξιν θά είνε τεθειμένα τα χαρτιά των 4 σειρών.

1	2	3	4
2	4	6	8
3	6	9	ντάμα
4	8	ντάμα	3
5	10	2	7
6	ντάμα	5	φάντες
7	1	8	2
8	3	φάντες	6
9	5	1	10
10	7	4	1
φάντες	9	7	5
ντάμα	φάντες	10	9
ρήγας	ρήγας	ρήγας	ρήγας

2ον) Οι άμαζόνες

(Γίνεται με τα 32 χαρτιά του πικέτου.)

"Αφαιρείτε από την δεσμίδα τους 4 ρηγάδες, που δεν χρειάζονται. "Ανακατώνετε και κόβετε τα υπόλοιπα χαρτιά, απ' αυτά δὲ τέσσερα τοποθετείτε στο τραπέζι σε όριζόντια γραμμή. "Εάν μεταξὺ των τεσσάρων τύχη άσσος, τον τοποθετείτε άνωθεν του πρώτου χαρτιού προς τ' άριστερά. "Εξακολουθείτε να το-

ποθετείτε επάνω στα 4 χαρτιά άνά ένα τα χαρτιά της δεσμίδος που κρατείτε, άμα δὲ παρουσιάζονται οι άσσοι, τους τοποθετείτε κοντά στον πρώτο τον ένα κατόπιν του άλλου σε όριζόντια σειρά. Πάνω στους άσσους αυτούς θά τοποθετήσετε: καθόσον παρουσιάζονται, το έπτά, όκτώ, έννέα, δέκα, φάντε και ντάμα του αυτού χρώματος, γιατί αυτό ζητούμε, να σχηματισθούν σειρές που ν' αρχίζουν από τον άσσον και να τελειώνουν στην ντάμα. "Αλλά τα χαρτιά τότε μόνον τοποθετούνται επάνω στην σχηματιζόμενη σειρά όταν βρεθούν στο πακέτο που είνε κάτω από τον άσσο του ίδιου χρώματος στο όποιο ανήκουν.

"Όταν μοιράσετε όλα τα χαρτιά, με τον τρόπο που είπαμε, στα 4 πακέτα, τα πέρνετε πάλι αρχίζοντας από το πρώτο προς τα άριστερά, και προσέχοντας να μη αλλάξετε τη τάξη των χαρτιών. "Αρχίζετε δὲ πάλι και ξεφυλλίζετε αυτά άνά έν τοποθετώντας όπως πρώτα κάτω από τις σειρές, στις όποιες μεταφέρετε τα χαρτιά τα όποια κατά το ξεφύλλισμα βρήκαν θέση. "Ετσι εξακολουθείτε πολλές φορές μέχρις ότου κατορθώθῃ να τοποθετηθούν όλα τα χαρτιά στη θέση του αυτού χρώματος, όποτε ή πασιέντζα έπιτυγχάνει.

Κατά το ξεφύλλισμα χρειάζεται προσοχή ώστε όταν ένα χαρτί τοποθετηται στην σειρά του, το έπόμενο που θά ξεφυλλίσετε να μη το βάλετε στη θέση του, άλλα στην άμέσως έπομένη.

"Επίσης όταν έν χαρτί μπαίνει στη σειρά του, αν συμβῇ το επάνω-πά-

νω χαρτί του πακέτου που βρίσκεται κάτω από την ίδια σειρά, να βρῇκη θέση σ' αυτή, το τοποθετείτε άμέσως.

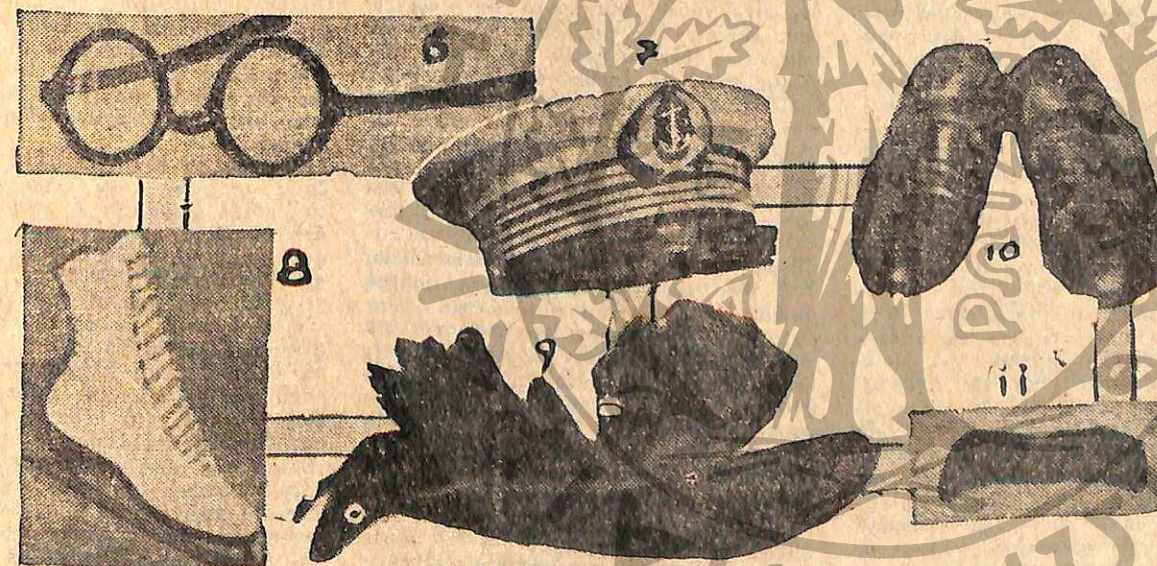
"Όταν μία από τις σειρές τελειώσει με την ντάμα, την αφαιρείτε από το μέσο και δεν μοιράζετε πιά τα χαρτιά παρα σε τρία πακέτα. Το ίδιο γίνεται όταν συμπληρωθῇ και δεύτερη σειρά και καθέξης μέχρις ότου τελειώσει ή πασιέντζα, που τότε έπιτυγχάνει όταν κατορθωθῇ να σχηματισθούν και οι τέσσερες σειρές. "Αλλ' εάν δυο φορές κατά συνέχεια συμβῇ να μοιράσετε τα χαρτιά χωρίς να τοποθετήσετε κανέν σε καμιά σειρά, ή πασιέντζα άπέτυχε.

Τα δεκατρία

(Γίνεται με μιά πλήρη δεσμίδα.)

"Αφού ανακατέψης και κόψης τα χαρτιά, τοποθετείς πάνω στο τραπέζι όριζόντιως δύο σειρές από 5 χαρτιά τη κάθε μία. "Επειτα παρατηρείς αν μεταξύ των 10 χαρτιών υπάρχουν άνά δύο χαρτιά, των οποίων οι πόντοι αποτελούν τον αριθμό 13, και αφαιρείς όλα τα ζεύγη αυτά. Τα άναπληρώνεις δὲ με άλλα από τα χαρτιά της δέσμης. Στο μέτρημα των πόντων ο φάντες λογαριάζεται ως ένδεκα, ή ντάμα δώδεκα και 2 ρηγάδες 13. "Αν κατορθώσης έτσι, αφαιρώντας άνά ζεύγη όσα άποτελούν τον αριθμόν δεκατρία, να έξαντλήσης όλα τα χαρτιά, ή πασιέντζα έπέτυχε.

φίλους του κινηματογράφου



ΤΡΕΛΛΟΙ

Από Έρωτα

508

Ένα συναρπαστικό ρεπορτάζ του κ. Θ. Δράκου

Πώς έχασε το λογικό του ο «Μέγας Ναπολέων»

ΥΠΑΡΧΟΥΝ τρέλλες και τρέλλες σ' αυτό τον κόσμο. Μά ο «Μέγας Ναπολέων» είχε την μεγαλειότητα απ' όλες, την πιο καταστρεπτική. Έκδηλωνόταν με μια φοβερή επίδειξη εργατικότητας: την σχιζομανία. Έσχιζε, τι ήταν δυνατό να κομματιάσει. Και μπορούσε να κάνει αυτή τη δουλειά μερόνυχτα δίχως να κουραστεί καθόλου. Όταν δεν ήταν δυνατό να σχίσει κάτι κυριευόταν από μια φοβερή κρίση. Ούρλιαζε, κτυπούσε τα δόντια του και έσχιζε τα κρέατά του. Κι' επειδή οι νοσοκόμοι δεν είχαν μόνο αυτό τον τρελλό να περιποιηθούν και να του κάνουν διαρκώς μπάνια, του περνούσαν τον ζουρλομανδύα και μ' αυτόν άκομη τον κοιμίζαν. Έτσι ησύχαζε ο «Μέγας Ναπολέων». Ποιος ήταν αυτός και ποιά ήταν η ιστορία του; Είναι αλήθεια εκπληκτική. Ο «Μέγας Ναπολέων» όταν είχε τα λογικά του όννομαζόνταν Πέτρος Φ... και ήταν ένας από τους παληούς μα και τόσο καλούς αξιωματικούς μας. Κι' ωστόσο ενώ ήταν μορφωμένος και πειθαρχικός σ' ένα πράγμα δεν μπορούσε να επιβάλει την πειθαρχία, στην καρδιά του. Έτσι την έπαθε. Κι' η τύχη του τον έριξε για πάντα σε μια νευρολογική κλινική. Αφορμή; Ένας έρωας. Μά ένας έρωας που δεν είχε το ταίρι του. Ένας έρωας αληθινή παραφροσύνη. Ίδου πως έχει αυτή η τραγική ιστορία.

Ο Πέτρος Φ... μόλις βγήκε από τη Σχολή των Ευέλπιδων, έτοιμοι να τον πάρουν λόγο της δυνάμεως της Θεσσαλονίκης. Κι' εκεί έζησε πράγματι περίφημα μια άμεση ζωή. Τό πρωί στο σύνταγμα του και το βράδυ στα κοσμικά κέντρα της Μακεδονικής πρωτεύουσας. Κι' εκεί σ' ένα από αυτά γνώρισε την Μπέμπε Ρ... συνεδέθη μαζί της και σε λίγο καιρό την έκανε γυναίκα του. Μά τότε συνέβη κάτι που κι' ο ίδιος δεν το φανταζόταν. Ο «μεγάλος» έρωας του άρχισε να τον κάνει, φοβερά ζηλιάρη. Έτσι άρχισε να βασανίζει την γυναίκα του και να της ψήνη το ψωμί στα χείλη. Η νέα τον αγαπούσε πάρα πολύ και στην αρχή έκανε υπομονή και υπέφερε τα μαρτύριά του. Δεν διαμαρτύρονταν για τα έπεισμά του. Διηγουμένης και προσπαθούσε να μη του δίνει αφορμή να κυριευτεί από την φοβερή ζήλεια του. Μά η ζήλεια του Πέτρου Φ... δεν είχε όρια. Έτσι σιγά-σιγά μάλωσε με όλους τους φίλους του, γιατί όπως νόμιζε «αφροτάραν» την γυναίκα του. Μετά έκοψε την καλημέρα των γνωστών του και απηγορεύσε στους συγγενείς του να πατούν το πόδι τους στο σπίτι του. Μά η ζήλεια του δεν σταμάτησε εκεί πέρα. Είχε μια έμπιστη υπηρέτρια την οποία χρησιμοποιούσε για κατάσκοπο της γυ-

ναϊκής. Όταν δέ έφευγε από το σπίτι κλείδωνε την σύζυγό του στο δωμάτιό της. Κι' αυτή παρέμενε φυλακισμένη μέχρι την ώρα που ο Πέτρος θα γύριζε πάλι στο σπίτι τους. Άλλα και τότε δεν σταματούσαν τα βασανιστήρια. Μόλις την έβλεπε άρχιζε τις ανακρίσεις. Ήθελε να του πη πως πέρασε τη μέρα της και τί είχε κάνει. Η δυστυχισμένη γυναίκα που τον αγαπούσε έκανε τα πικρά γλυκά και δεν του γάλαγε το κέφι. Μά η εξέτασις δεν σταματούσε ούτε την ώρα του ύπνου. Κάθε φορά που η γυναίκα του είχε άπνοια από τον φοβερό έννευρισμό που την υπέβαλε, μόλις φαινόταν αφηρημένη ο άντρας της άγρίωνε και της φώναζε εξάλλος:

— Θά μού πεις ποιόν οκέφτεσαι ή θά σε πνίξω!...

Άρχιζε τότε πάλι το βάσανο της ανακρίσεως κι' έτσι ξημέρωνε δίχως κανείς τους να κλείσει μάτι.

Η γυναίκα του φυσικά ως τότε δεν είχε πη σε κανέναν τίποτε. Μά όταν πιά ο «κόμπος» έφτασε στο χτένι τα ωμόλογα στη μέση μια φίλη της και σε λίγο, όπως συμβαίνει συνήθως, σ' όλα τα σάλονια της Θεσσαλονίκης μιλούσαν για την ζήλεια του Πέτρου Φ...

Και τότε μια παρέα από φαρσέρ άρχισε να του παίζει ένα άσχημο παιχνίδι. Κάθε μέρα του έστελνε ένα άνωθυμο γράμμα και του έλεγε ένα σωρό ψεύτικες άπιστίες της γυναίκας του. Εκείνος ξεσπούσε την μανία του σ' αυτήν κι' η γυναίκα σιγά-σιγά άρχισε να μαλακώνει. Τέλος πέθανε φυσική. Ο Πέτρος Φ... δεν τολμούσε να φαντασθεί ότι είχε χάσει για πάντα την γυναίκα του. Πήγαινε να τρελλαθεί. Μ' αυτό του. Πήγαινε να δέν το έπαθε από την στενοχώρια του, το έπαθε από τον θυμό του. Ένα τελευταίο άνωθυμο γράμμα των φαρσέρ τον πληροφορούσε να τ' άσχημο παιχνίδι που του είχαν παίξει και του έπαιζαν συγγνώμη. Αύτος όμως ο ψυχικός κλονισμός ήταν πολύ δυνατός για τον έρωτευμένο σύζυγο. Κατάλαβε επί τέλους ότι είχε στείλει άδικώς την γυναίκα του στον άλλο κόσμο. Και τότε κυριεύθηκε από μια φοβερή μανία. Να σχίσει όλα τα άνωθυμα γράμματα που είχε φυλαγμένα στα συρτάρια του γραφείου του. Κι' άρχισε πράγματι με λύσσα να κάνει αυτή την δουλειά. Μά όταν τέλειωσε το σχίσμό τους δεν... σταμάτησε! Άρχισε να σχίζει τα βιβλία του, τα έγγραφα, τις εφημερίδες τα χαρτιά. Η υπηρέτριά του στην αρχή δεν άνησυχούσε. Μά όταν πέρασε όλη η μέρα, ήρθε η νύχτα, ξημέρωσε κι' ο κύριός της δεν είχε σταματήσει ούτε ένα λεπτό αυτή τη δουλειά παρεξενείν είδοποίησε έναν φίλο του γιατρό. Κι' εκείνος δεν άργησε να διαπιστώσει την τραγική αλήθεια. Ο Πέτρος Φ... είχε κυριευθεί από αυτή την περίεργη τρέλλα, την

σχιζομανία. Τον φέραν φυσικά σε μια νευρολογική κλινική των Αθηνών. Και σήμερα αυτός ο άνθρωπος για ν' αποκτήσει ένα χαρτί και να μπορέσει να το σχίση δίνει και αυτήν ακόμη τη ζωή του!

Όπως δέ θα θυμάστε με την λογική που άποικούν καμιά φορά οι τρελλοί άμα θέλουν να εξαπατήσουν τους φύλακας των και να πραγματοποιήσουν την τρέλλα τους ήμερεψε μια όλοκληρη μέρα μέχρι να τους ξεγέλαση να τον λύσουν. Σκοπός του δέ ήταν να καταφέρει να βουτήξει τα καινούργια ρούχα του δασκάλου και να τα μεταβάλει σε χιλιάδες μικρά κομματάκια πάνω στα κεραμίδια της κλινικής.

Η γυναίκα με τον χαμένο έρωτα

Συγκινητική είναι κι' η ιστορία που μου διηγήθηκε ο διαπρεπής ψυχίατρος κ. Β...

Ένα πρωί του φέραν να εξετάσει μια πεντάμορφη γυναίκα. Η κυρία αυτή είχε πάθει μια φοβερή μελαγχολία. Δεν άνεγνώριζε κανέναν από τους δικούς της, ήταν τελείως άρρητημένη σαν να είχε χάσει το μνημονικό της και διαρκώς είχε μια θλιμμένη έκφραση.

Ο κ. Β... που έκείνο τον καιρό έκανε πειράματα μουσικοθεραπείας, δηλαδή δοκίμαζε να θεραπεύσει τις ψυχικές παθήσεις με την άναλογία μουσική, θέλησε να πειραματισθεί και σ' αυτή την νέα. Ώριστεμένες μέρες της έβδομάδος έδινε συναντήσεις με μάλιστα άρκετες φορές τον εκλεκτό καλλιτέχνη κ. Καματζά και άλλους. Συγχρόνως όμως είχε φροντίσει να μάθει και την ζωή της...

Ότι η κυρία αυτή είχε πριν παντρευθεί μ' α σοβαρά αίσθηματική κερπήτεια, κι' ότι την είχαν παντρεύσει παρά την θέλησή της και μ' έναν άνθρωπο που δεν συμπαθούσε.

Ο γιατρός δεν είπε τίποτε. Άρχισε όμως από την άλλη μέρα να εφαρμόζει την μουσικοθεραπεία σ' αυτή την άρρωστη δίνοντας εντολή να εκτελούν γι' αυτήν τις πιο παθητικές ρομάντσες, τις πιο νοσταλγικές μελωδίες, όλα τα φλογερά έρωτικά τραγούδια. Στην αρχή η νέα τ' άκουγε με το ίδιο άνεκφραστο βλέμμα. Έπειτα όμως σιγά-σιγά μετά από έβδομάδες το βλέμμα της άρχισε να γάνη την τρομακτική σκληρότητά του. Και ξαφνικά, μια μέρα συνέβη το θαύμα. Δάκρυα ανέβλυσαν στην άκρη των ματιών της νέας γυναίκας. Τό πρόσωπό της έπαψε να έχει την παγερό έκφραση του, το χρώμα του ζωήρεψε. Κι' η άρρωστη έξασπε σ' έναν άτέλειωτο θρήνο. Αυτό ήταν. Είχε σωθεί. Τό τραγούδι αυτό που τό είχε άκούσει πολλές φορές με τον άγαπημένο της, την ξύπνησε από τον λήθαργό της.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Γαλλική λογοτεχνία

Τò άρχοντικό άμάξι...

ΕΝ θάμουν, που λέτε, πάνω από δέκα χρόνων την εποχή εκείνη, άγαπητέ μου κύριε... Τώρα είμαι έβδομητά πέντε, μ' άλλα λόγια μεταφερόμαστε δυο χρονάκια πριν απ' τον πόλεμο, τον πόλεμο του 70 φυσικά.

Για την βιτόρια των Λαρσεβέκ δλοι είχαν να κάνουν. Μά έπρεπε να τη βλέπατε όπως ήταν τότε... Η κυρία Λαρσεβέκ θάταν δεκαοχτώ χρόνων. Έμένα, φυσικά, μου φαινόταν μεγάλη κυρία, και την σεβόμουν... Μερικοί κύριοι σοβαροί, με φαβορίτες, που είχαν πάει στο Παρίσι—τόν καιρό εκείνο δεν πήγαιναν στο Παρίσι για φύλλου πήδημα—λέγανε, λοιπόν, πως η κυρία Λαρσεβέκ έμοιαζε με την Αυτοκράτειρα Εύγενία.

Ε, τί τὰ θέλετε, ήτανε όμορφη, Πραγματικά όμορφη. Τότε ήμουνα δέκα χρόνων εγώ, δεν μπορούσα να πάρω χαμπάρι... Έπειτα όμως έμαθα ότι όλοι οι άνδρες ήταν έρωτευμένοι μαζί της— από μακριά, έννοείται. Η κοινωνική θέση του άντρας της, θέλετε, δεν επέτρεπε στους Λαρσεβέκ νάρχωνται σε συνάφεια και σε σχέσεις με τον κοσμάκη...

Κατοικούσαν σ' αυτό το ώραίο σπίτι που βλέπετε εκεί, στην γωνιά του δρόμου...

Θά έκπλαγείτε ίσως όταν σάς πω ότι οι μικρές πόλεις, την εποχή εκείνη, δεν είχαν τόση ζωή όπως οι σημερινές. Ίσως να κάνω λάθος, θαρρώ όμως πως έδούλευαν περισσότερο και γλεντούσαν λιγώτερο τότε, οι άνδρες. Τά περιττά έξοδα δεν τά ήξεραν, στα χρόνια εκείνα. Κι' άρχιζε καθέννας πώς να έξοικονομεί τ' άπαρκή της. Είχαμε θέβαια και μερικούς χασομέρηδες κι' αυτοί όμως ζούσαν μετρημένα. Για να μην σάς πολυλογώ, τέλος, οι Λαρσεβέκ ήταν οι μόνοι στον τόπο που είχαν καρότσα... Και τί καρότσα! Μιά βιτόρια!

Έτυχε να δώ, άργότερα, εικόνες που παριστάνουν την Αυτοκράτειρα Εύγενία μέσα στη μεγαλοπρεπή της καρότσα, περιστοιχισμένη από ξεσπαθωμένους καθάλλαρηδες. Έμεις, που δεν είχαμε άντικρύσει αυτό τό θέαμα, θαρρούσαμε πως δεν θά μπορούσε να υπάρξει τίποτα πολυτελέστερο από την εμφάνιση της κυρίας Λαρσεβέκ μέσα στην καρότσα της, όταν περνούσε.

Σπαθοφόροι, θέβαια, δεν ήσαν ολόγυρά της. Είμαστε όλοι έμεις όμως... Και την καμαρώναμε, μικροί-μεγάλοι, καθώς ήταν εξαπλωμένη με νωχέλεια στο μεγαλοπρεπές της άμάξι.

Α, την Κυριακή, όταν έρθανε μαζί με τον άνδρα της στην έκκλησία για ν' άκούσουν την πρώτη λει-

τουργία!...

Όλη η νεολαία της πόλεως— αλλά και πολλοί μεσόκοποι— ήταν συγκεντρωμένοι έξω από την έκκλησία και την περίμεναν. Για να την χαιρετήσουν μόνο, φυσικά...

Αυτή ένωχλείτο λιγάκι απ' τις έκδηλώσεις αυτές των θαυμαστών της στις όποιες θέβαια δεν είχε κανένα έπίσημο δικαίωμα άφου ο άνδρας της δεν ήταν ούτε βουλευτής, ούτε δήμαρχος.

Τί τὰ θέλετε όμως... Όλοι τους έννοίωσαν μια μεγάλη Ικανοποίηση... Δεν υπήρχε νέος ή και νεαρός άκόμη που να μην πίστευε ότι η κυρία Λαρσεβέκ τον είχε κυτάξει κάπως ιδιαιτέρως... Κι' αυτό τον γέμιζε υπερηφάνεια και ευτυχία.

Υπήρχαν «θαυμαστά» βλέπετε τότε. Ίσως γιατί υπήρχαν και ώραιες κυρίες, που περνούσαν ξαπλωμένες νωχελώς μέσα στα μεγαλόπρεπα άμάξια τους. Κι' έβασίλευε μεγάλη άθωότης σ' όλ' αυτά. Τώρα δεν υπάρχουν ούτε «θαυμαστά», ούτε άμάξια, ούτε άθωότης...

Δεν με νοιάζετε, θέβαια... Για να με νοιάζετε, θά έπρεπε να είχατε ζήσει στην άμόσφαιρα της εποχής εκείνης. Η εμφάνιση, μέσα στο άμάξι της, μιας όμορφης και κομψής γυναίκας, ήταν κάτι που έκανε τις καρδιές μας να χτυπούν δυνατά... Άνηκε κάπως σε όλους μας αυτή η γυναίκα, ήταν σαν τις αχτίδες του ήλιου που έθέρμαιναν και έχάραιζαν ευτυχία στις ψυχές όλων μας...

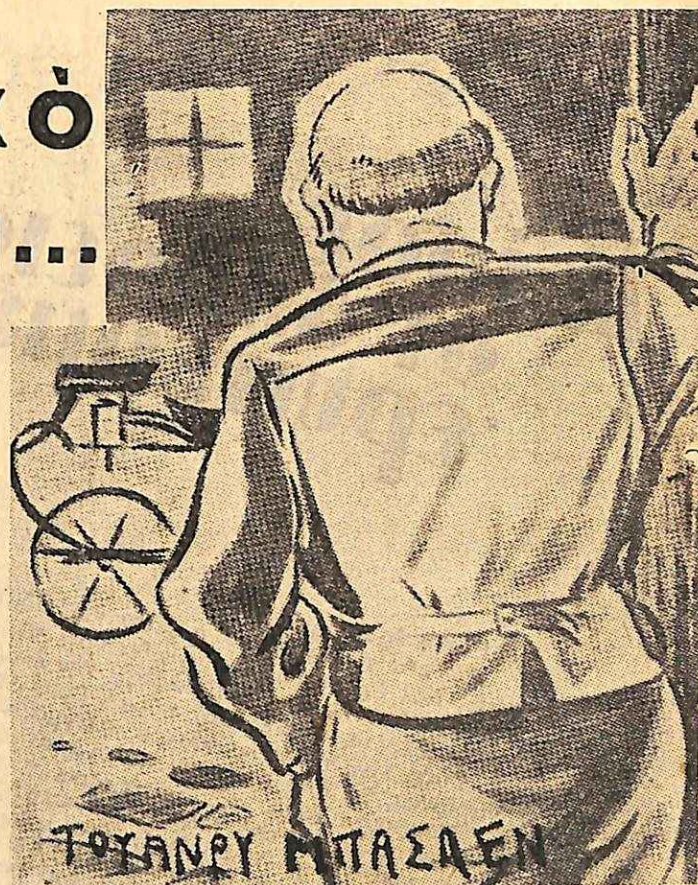
Κι' όλ' αυτά, σάς επαναλαμβάνω, ήταν τόσο άθωα, τόσο άθωα... Και τόσο θαθεία όμως, και γέμιζαν τόσο την ζωή μας...

Άργότερα, όταν πέρασαν τα χρόνια, πέθανε ο άνδρας της κυρίας Λαρσεβέκ... και η βιτόρια, με τον καιρό, έγινε μόνιπο...

Πώς ραγίζωταν η καρδιά μου όταν την έβλεπα να περνά, με άσποια μαλλιά, στο ξεθωριασμένο άπ' την πολυκαιρία άμάξι της, με τις ρόδες που τρίζαν, με τον γέρο κακοντυμένο άμαξά, και με τό άδυστυχισμένο άλογο...

Είχαν άσπρίσει και τα μαλλιά της... όπως και τα δικά μου. Κι' όμως για μένα, ήταν πάντα η ίδια... Η όπτασία των παιδικών μου χρόνων...

Έχετε παρατηρήσει, αλήθεια, ένα πράγμα; Ότι δεν γερνόμε πο-



τέ... Θέλω να πώ, δηλαδή, ότι δεν νοιώθουμε ποτέ, στο βάθος της ψυχής μας, ότι εγεράσαμε, ότι έφυγαν για πάντα τα νεανικά μας χρόνια, ότι είμαστε σαν τους γέρους όπως τ ο υ ς β λ έ π α μ ε έ μ ε ι ς τ ό ν καιρό που είμαστε νέοι. Λέμε, κατά συνθήκη, πως γεράσαμε, ό καθέννας όμως δεν τό νοιώθει πραγματικά αυτό για τον εαυτό του— ούτε και για τους συνομηλίκους του... τους θάπει κι' αυτούς σαν συντρόφους στα παιδικά του χρόνια, στα μαθητικά θρανία, στη νεανική ζωή.

Με την κυρία Λαρσεβέκ είχαμε γίνει φίλοι, τον τελευταίο καιρό. Επήγαινα και την έπισκεπτόμουν. Καθόμαστε κοντά στο τζάκι και τὰ λέγαμε.

Αγαπητέ φίλε, μου είπε μια μέρα, θέλω κάτι να σάς άφήσω για να με θυμάστε.

Δεν θά δεχθώ τίποτα, άγαπητή κυρία, άπνητσή. Έν τούτοις, εάν θέλετε να μου δώσετε μια μεγάλη χαρά, άφήστε μου το άμάξι σας. Συγχωρέστε με εάν τρέμη λίγο ή φωνή μου...

Παράξενη προτίμηση! Είπε αυτή χαμογελώντας. Άφου έπιμένετε όμως...

Πέθανε πέρυσι. Και... Με συγχωρείτε, άγαπητέ μου κύριε... Έγώ δεν... Α, είνε πολύ σκληρό!.. Τό άμάξι τό... Με συγχωρείτε, αλλά... Όχι... Δεν είνε τίποτα. Νά... λίγη συγκίνηση μόνο... Οι άναμνήσεις, βλέπετε... Τό άμάξι τό έφύλαξα με προσοχή μέσα στο γκαράζ... Πήγαινα τακτικά εκεί... Κλείνω τὰ μάρτια στο μισοσκόταδο... και ξαναβλέπω μια άρραία κυρία να κατεβαίνει μπρός στην έκκλησία ενώ οι καμπάνες χτυπούν τρελλά... σαν για να χαιρετήσουν μια βασίλισσα ή μια αυτοκράτειρα...

ΑΝΡΥ ΜΠΑΣΣΑΕΝ

ώδης επισκέπτης του τάφου του Μώμπ ήταν ο κόμης ντε Τιελλαί.

Την επομένη, μόλις ο κόμης έπε- στρεψε στον πύργο του του Φνε- στρέλ, έλαβε ένα τηλεγράφημα από τον κ. Μπαριλιέ που τον παρακα- λούσε να τον επισκεφθή στο γρα- φείο του.

Εμάντευσε ότι η πρόσκλησις αυ- τη θα είχε κάποια σχέση με τον Μώμπ.

Κατί θα είχαν άνακαλύψει, θέ- βαια...

Το ίδιο απόγευμα έπληγε στο Τούρ. Ο άνακριτης, μόλις τον είδε να μπαίνει στο γραφείο του, έσηκώθη- κε και του έσφιξε τα χέρια.

Το ύφος του, εν τούτοις, ήταν έ- ξαιρετικά σοβαρό.

—Γνωρίζεις θέβαια, αγαπητέ μου Τιελλαί, τού έπλε από το έδειξε μια πολυθρόνα για να καθίση, ότι έ- χω αναλάβει να διαλευκάνω το μυ- στήριο της δέθεν αυτοκτονίας του τραπέζιτου Μώμπ.

—Το γνωρίζω.

—Τον άνθρωπον αυτόν τον ήξερες;

—Πολύ λίγο.

—Α! —Ωστε τον ήξερες λίγο...

—Ναί. Τον συνήντησα μια φορά μόνο. Ήθελα να πουλήσω ένα τμή- μα του Φνεστρέλ, και ο Μώμπ δια-πραγματευόταν την αγορά του. Έ- φαγε στον πύργο. Κι' έμεινα με μα- ζι όλη την ημέρα.

—Ωστε από τη ζωή του, από τις σχέσεις του, από τις συνήθειές του δεν ξέρεις παρά ελάχιστα πράγ- ματα;

—Ακριβώς. Δεν ξέρω γι' αυτόν παρά ό,τι ξέρει όλος ο κόσμος.

—Κι' από την ημέρα εκείνη;

—Δεν τον ξαναείδα.

—Α!

Ο κ. Μπαριλιέ έσήκωσε το κε- φάλι.

Και άργα, χωρίς να διαφαίνεται καμμία απειλή στον τόνο της φωνής του, είπε:

—Γιατί διστάζεις να μου πής την αλήθεια;

—Μα σε θεβαιώνω, αγαπητέ μου Μπαριλιέ...

—Μη θεβαιώνης τίποτα. Θα το με- τανοούσες αργότερα.

Εμεινε λίγες στιγμές σιωπηλός. Κατόπιν, κυττάζοντας στά μάτια τον κόμητα, έξακολουθούσε:

—Απάντησέ μου καλύτερα σ' αυτό το έρώτημα: Τί έγύρευες, το βράδυ της ημέρας όπου έκήδευαν τον Μώμπ στον τάφο του;

—Στον τάφο του;

—Ναί. Σε παρακολούθησαν, σε εί- δαν...

Είπε περιττόν, συνεπώς, να άρνηθής... Δεν θυμάσαι, λοιπόν, ότι με έπεσκέφθηκες ήδη κάποτε και μου άνοιξες την καρδιά σου;... Πρό- δώδεκα έτών, όταν είχες έλθει για να θρογοφωνήσης εδώ ότι η Σαρ- λότα Λαμάρς ήταν άθωα για τη δολοφονία του Ιατρού Ρεννεβίλ;

—Ναί. Θυμάμαι...

—Ο τραπέζιτης Μώμπ ήταν άδελ- φός σου;

—Ναί, άπήτησεν ο κόμης τρομερά ώχρος.

—Ποιο μυστήριο, λοιπόν, κρύβεται πίσω από την αυτοκτονία του;

—Ετοιμαζόταν να κάμη νέες άτι- μίες. Κι' έτσι άναγκάσθηκα να τον σκοτώσω!

Και διηγήθηκε στον άνακριτή την

φοβερή σκηνή που είχε λάβει χώραν στο παρεκκλήσιο.

Ο κ. Μπαριλιέ τον άκουσε με προ- σοχή. Δεν τον διέκοψε ούτε μια φορά.

Κι' όταν έτελείωσε, τού είπε:

—Πρόκειται, όπως βλέπω, περί έ- νος οικογενειακού δράματος. Δεν νέφτει κανένας λόγος στη δικαιο- σύνη. Το πραγματικό όνομα του τρα- πέζιτου Μώμπ θα παραμείνη πάν- τοτε άγνωστο. Στο ύπόσχομαι αυτό.

Τις ακόλουθες μέρες, ο Τιελλαί κατώρθωσε να ήρεμήση. Για να ξα- ναύρη λίγη εύτυχία, άλλωστε, δεν είχε παρά να παρατηρή την χαρά που ήταν ζωγραφισμένη στα πρόσω- πα που τον περιστοιχίζαν.

Ο Ούρβανος και η Λουίζα ήταν πλέον άχώριστοι.

Οι δυο νέοι περνούσαν τις ημέρες τους τότε στο σπίτι του Μπερτελέν, τότε στον πύργο του Φνεστρέλ.

Όταν ήρχοντο στο Φνεστρέλ, τούς συνόδευε η Σαρλόττα. Στο δρόμο, όμως, τώρα δεν την έπειραζαν ό- πως άλλοτε. Άπεναντίας μάλιστα.

Όλοι της έδειχναν συμπαθεία, όλοι της έβγαζαν το καπέλλο με σεβα- σμό.

Κι' έμενε μαζί με την Κλοτίλδη στην βεράντα του πύργου, παρακο- λουθώντας με το βλέμμα από μα- κρυσά τους δυο νέους.

Από την βεράντα του πύργου, η Σαρλόττα έέλεπε και την τοποθε- σία όπου θρισκόταν άλλοτε το σπίτι της, το όποιον είχε εξαφανίσει, θέ- ζοντάς του φωτιά, το εγκληματικό χέρι του γιατρού Μαρινιάν.

Και το σπίτι μόν, φυσικά, δεν το έβλεπε. Έέλεπε όμως τούς τοίχους του άσβεστάδικου.

Α, το άσβεστάδικο! Σ' αυτό ό- φειλονταν όλες της οι δυστυχίες. Εί- χε παίξει στην ζωή της τον ρόλο που παίζει η μοίρα στις άρχαίες τραγω- δίες.

Εξαφνα, ένα τραγουδι άντηχεί πέρα, στο δρόμο.

Η Σαρλόττα σηκώνει το κεφάλι και άντικρύζει τον Μπερτελέν.

(Το τέλος στο προσεχές)

ΕΠΙΜΟΝΗ



— Δεν με θυμάστε; Μα δεν είμαι έ- κείνος που σας μίλησα χθές βράδυ στο ζαχαροπλαστείο και δε με θυμόσασταν;

Εξυπνα 50%.

Στο κουρείον, ο φαλακρός πελά- τής:

—Δεν ξέρω τί να κάνω για να ξα- ναποκτήσω τα μαλλιά μου...

—Θα σας πω έγώ, κύριε, τού άπαν- τώ ο κουρέας Μεταχειρισθήτε κι' έσεις την ειδική λουσόν μας και θ' άποκτή- σετε και σεις μαλλιά σαν τού Σαμ- ψών.

—Ήταν πελάτης σας ο κύριος αυ- τός;

—Πώς! Άπό τούς καλλίτερους!...

Εκείνος (με παράπονο): Μόλις είναι τρεις μέρες που είμαστε παν- τρεμμένοι και δεν μ' αγαπάς κιόλας!

Εκείνη (με έγκαρτέρηση): Έ- χεις δίκιο. Θα μπορούσα να κάνω ύ- πομονή καμμία βδομάδα...

—Γκαρσόν! Η σαλάτα αυτή είναι πραγματικώς για δυο άτομα;

—Μάλιστα, κύριε...

—Περίεργο... Κι' όμως υπάρχει μέσα μόνον ένα σαλιγκαράκι...

Η κυρία πιάνει την ύπρετριά της, την ώρα που καθαρίζει τα δόντια της με τη βούρτσά της.

—Πώς! Τολμάς να καθαρίζης τα δόντια σου με τη βούρτσα μου;

Και η ύπρετριούλα άθωότατα:

—Ω! Δεν σάς συχαίνουμαι διόλου, κυρία!...

Ο δικαστής (στον κατηγο- ρούμενο). Ένα παιδί οικογενείας, σαν και σένα, να είναι αυτή τη στιγ- μη έδω!...

Ο νεαρός: Κι' έγώ αυτό λέγω, κύριε πρόεδρε. Δεν μ' αφήνετε να φύγω;

Ο κύριος που περίμενε ώρες έξω ά- πό τον τηλεφωνικό θάλαμο στον άλλο που είναι μέσα:

—Μά επί τέλους, κύριε, θα τηλε- φωνήσετε ή όχι; Είστε πόση ώρα μέσα και όμως δεν είπατε άκόμη λέξη.

—Παρντόν, κύριε, μιλάω με την γυ- ναίκα μου, και άκόμη δεν τελείωσε εκείνη...

Ιστορία άγγλικού φλέγματος:

Η μίς Ντόλλυ διαβάει το μυθιστό- ρημα της, ενώ ο πατέρας της πιό πέ- ρα, τούς «Τάιμς» του.

Ξαφνικά η μίς Ντόλλυ:

—Πατέρα! ο άνθρωπος που θα παντρευτώ πρέπει να είναι ένας ήρωας.

Ο πατέρας την κυττάζει λίγο και λέει άμέσως:

—Γιές!

—Αυτή τη φορά το έργο που θ' ά- νεβάσω θα έχη και ένα φάντασμα.

—Θαυμάσια. Αυτή την φορά τού- λάχιστον, οι κριτικοί δεν θα μπορέ- σουν να σε κατηγορήσουν ότι δεν έ- χεις π ν ε θ μ α...

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

Μπαμπίτα Σάουρεν



Νίνα Σίνκλαιρ



Γκαμπύ Άντρε

Ζακελίν Λεμαρσάκ



Μάντυ Μείντ



Άνιτα Ντανά

Τ αστερία ολοέ- να και πλη- θαίνουν. Κα- θμερινώς νέα ά- νακαλύπτονται, νέα έρχονται εις φώς.

Πρόκειται για τ'

άστερία της όδόνης ως θα άντίληφθητε. Άγνωστες ως χθές κοπέλλες, ξεπετά- γονται ξαφνικά από την άφάνεια, και με τη λάμψη τους μς θαμπώνουν, μς γο- ητεύουν, έπισκιάζουν όλες τις άλλες.

Σ' ένα τελευταίο φίλμ, την «Είσοδο Καλλιτεχνών» λαμβάνουν μέρος άρκετά καινούργια άστερία. Όνομάζονται: Γκα- μπύ Άντρε, Μάντυ Μείντ, Νίνα Σί- νκλαιρ, Ζακελίνα Λεμαρσάκ, Μπαμπίτα Σάουρεν, Άνιτα Ντανά...

Μερικές άπ' αυτές, οι τυχερότερες, δεν δυσκολεύθηκαν καθόλου για να πά- ρουν ένα ρολάκι.

Άλλες όμως έκαναν θυσίες, έγνώρι- σαν άπογοιτεύσεις, πικρίες...

—Είμαι δεκαοχτώ χρόνων είπα μια άπ' αυτές, η Μάντυ Μείντ σ' έναν δημοσιογράφο που την επισκέφθηκε— και είχα τέτοια επιθυμία να λάμψω στο στερώμα της όδόνης, ώστε έθυσιασα τα πάντα σ' αυτόν τον σκοπό, όλα όσα άπο- τελούσαν την εύτυχία μου ως τό- ρα...

Την θεσούλα μου, ως δακτυ- λογράφου που δεν μου χάριζε μόν την δόξα, μου έξασφάλισε όμως μια άνετη ζωή, τούς γονείς μου...

...άναγκάσθηκα να εγκαταλείψω γιατί δεν θέλαμε να γίνω «θεα- τρίνα»... Έχω έφτά μήνες να τους δω, κι' αυτό μου στοιχίζει πολύ.

Η Νίνα Σίνκλαιρ έπα- λαιψε κι' αυτή πολύ έως ότου φθάση εκεί που έφθασε.

—Είναι τώρα τέσσερα χρόνια—

που περιμένο, προσπαθώ, χτυπώ στις πόρτες... Άλήθεια πόσο δύσκολη εί- ναι η ζωή, μας... Ξαφνικά όμως, άπάντησα μια μέρα τόν σκηνοθέτη Άντρε Ζανσον... Αυτός με προσέξε, και μου έξασφάλισε ένα ρολάκι στην «Είσο- δο Καλλιτεχνών». Είμαι εύτυχισμένη τώρα.

Η Γκαμπύ Άντρε που είναι έξαιρετικά όμορφη ήρθε από την επαρχία της, το Περγινιάν, με την «αερή φλόγα» στα στήθη της. Ένιλησε σ' έναν διαγω- γισμό φωτογενείας και άπηρεξε η μίς Φωτό το 1937.

Για την Ζακελίνα Λεμαρσάκ και την Άνιτα Ντανά η τύχη έ- φάνηκε πολύ εύνοική. Έγνώρισαν στους κοσμικούς κύκλους τόν σκηνοθέτη Μάρι Άλλεγκρε, ο όποιος τις έλάνασε.

Η Μπαμπίτα Σάουρεν, που έρχεται από την Φινλανδία, είναι ήδη δοκιμασμένη ηθοποιός...

Μιά ήχων από τὸ παρελθόν

Κ ΑΛΩΣ τὰ δεχτήκατε! Εἶπε εὐθυμία ὁ ταχυδρόμος σταματώντας κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς ἡλικιωμένης δεσποινίδος Κλεμάνς Λαμπανιέ. "Εχετε ἕνα γράμμα!

— Γράμμα;! ἔκανε μὲ ἀπορία ἡ δεσποινὶς Κλεμάνς.
Τόσο σπάνια ἐλάμβανε γράμματα... "Ολες οἱ παλιές της γνωριμίες τὴν εἶχαν λησμονήσει, καθὼς ζούσε ἀποτραβηγμένη στὸ ἐξοχικὸ τῆς σπιτάκι.

"Αφῆσε τὸ ἐργόχειρό της στὴ καρέκλα κι' ἔσκυψε στὸ παράθυρο.

— Πρέπει νὰ πληρώσετε δυὸ φράγκα, εἶπε ὁ ταχυδρόμος δίνοντας τὸ φάκελο. Τὸ γραμματόσημο εἶνε λειψό!

— Περιέργο πρᾶγμα! ψιθύρισε ἡ γεροντοκόρη. "Εβαλαν γραμματόσημο πενήντα λεπτῶν! Καὶ τί γραμματόσημο!

— Τώρα δὲν ὑπάρχουν τέτοια στὴ κυκλοφορία.

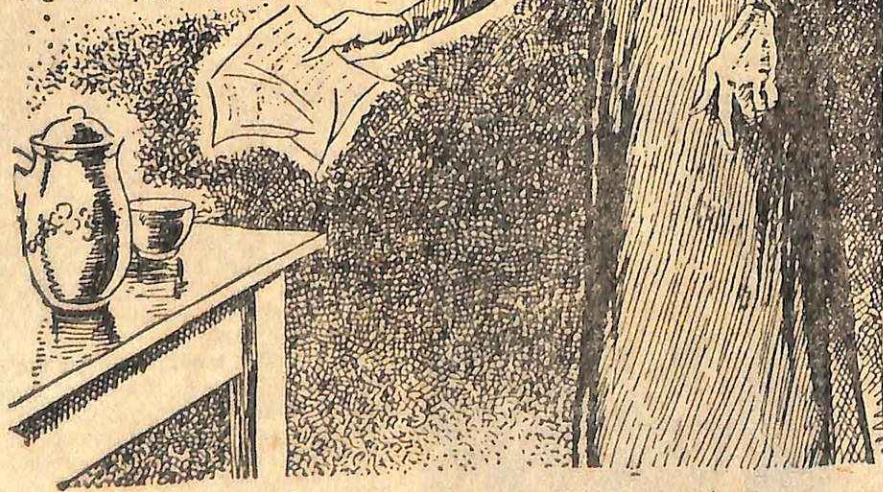
— Φυσικά. "Απὸ τὰ νεᾶτα μου ἔχω νὰ δῶ τέτοιο γραμματόσημο...

— "Ἦταν ὁ καιρὸς ποὺ δέναν τὰ σκυλιά μὲ τὰ λουκάνικα, τότε, δεσποινίς...

"Ἡ δεσποινὶς Λαμπανιέ ἀναστέναξε. Τὸ παλιὸ αὐτὸ γραμματόσημο πόσα δὲν τῆς θύμιζε. Τὴν ἐξανάφερε χρόνια πίσω, ὅταν ἦταν ἀκόμη νέα. Γιατὶ τώρα ἦταν πάνω ἀπὸ 70 χρονῶν, ἡ καυμένη. Κι' ὅμως στὰ νεῖαν τὰς τῆς ἦταν διμορφία, θὰ μπορούσε νὰ εἶχε εὐτυχίσει, νὰ δημιουργήσει μιὰ οἰκογένεια, νὰ εἶχε τώρα παιδιά, ἐγγόνια.

"Αλλοίμονο ὅμως! ἕνας μεγάλος ἔρωας κατέστρεψε τὴ ζωὴ της. "Ενας ἔρωας ρωμαντικός, πλατωνικός — ὅπως ἦταν οἱ μεγάλοι ἔρωτες στὰ μακρινὰ ἐκείνα χρόνια... Εἶχεν ἐρωτεύθῃ μ' ὄλο τὸ πάθος τῆς ἀγνῆς καρδιάς της ἕνα διμορφὸ παλληκάρι, τὸν "Αρμάν Φερναί, ποὺ ἐρχόταν ταχτικά σπῆτι τῆς — γι' αὐτὴν, ὅπως ἐνόμιζε. Εἶχε γίνει οἰκογενειακὸς τους φίλος, καθὼς κι' ὁ ἀδελφός του ὁ "Αμεδαίος—καλὸ παιδί κι' αὐτὸς βέβαια, ἀλλὰ ἄσχημος, τόσο ἄσχημος, ποὺ ὅλοι τὸν πεύραζαν.

Μιά μέρα ὅμως ὁ "Αρμάν ἐξαφανίσθηκε. Τὴν ἐλησμόνησε... Δὲν ἀκουγε πιά νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτόν, οὔτε καὶ γιὰ τὸν ἀδελφὸ του.



Πύρινα δάκρυα ἀνέβλυσαν στὰ μάτια τῆς γεροντοκόρης...

Ἐνα συγκινητικὸ διήγημα τοῦ ΑΝΡΥ ΝΤΕ ΦΟΡΤ

"Ω, ὑπέφερε πολὺ τότε... Κι' ἔτσι, δὲν εἶχε παντρευθῇ...

— Θὰ μοῦ δώσετε λοιπόν, τὰ δυὸ φράγκα; ρώτησε ὁ ταχυδρόμος.

— Βέβαια!, ἀπάντησε ἡ γεροντοκόρη ψάχνοντας τὸ τσαντάκι της. Τί ἀφηρημένος ὅμως ποὺ θάταν ὁ ἀποστολὴς, γιὰ νὰ ξεχάσει νὰ βάλῃ τὸ σωστὸ γραμματόσημο!

— Δὲν πρόκειται περὶ ἀφηρημάδας, δεσποινίς Κλεμάνς. Τὸ γράμμα αὐτὸ τῶρριξαν στὸ ταχυδρομεῖο πρὸ τριάντα χρόνων!

— Πῶς;! Πρὸ τριάντα χρόνων!...

— Ναί. Κυττάτε τὴ σφραγίδα!...

Φαίνεται πὼς θάπεσε σὲ καμμία χαρμάδα, θὰ ξεχάσθηκε... Ποιὸς ξέρει ὅμως τί θὰ σὰς γράψουν, πρὶν ἀπὸ τριάντα χρόνια, ἔ...!

"Ἡ δεσποινὶς Λαμπανιέ δὲν μιλοῦσε. Μὲ χέρια τρεμάμενα ἔδωσε τὰ δυὸ φράγκα στὸν ταχυδρόμο καὶ ἐπῆρε τὸ γράμμα.

— Εἰς —

"Ὅταν ἔμεινε μόνη, τὸ ἀνοίξε. ἔβαλε τὰ γυαλιά της καὶ ἀρχισε νὰ διαβάει:

«Δεσποινίς Κλεμάνς,

Σὰς ζητῶ συγγνώμην ποὺ σὰς γράφω. "Εφρόντισα ὅμως — καὶ σ' αὐτὸ θὰ μὲ βοηθήσῃ ἕνας φίλος μου συμβολαιογράφος — τὸ γράμμα αὐτὸ νὰ μὴ σὰς παραδοθῇ παρὰ μὲν ὅταν 1938, ἐάν βρῖσκεσθε ἐν ζωῇ κι' ἂν δὲν εἴσθε παντρεμένη.

Σήμερα ποὺ σὰς γράφω εἶνε πρᾶγμα 21 Ὀκτωβρίου 1908. Κι' ἂν ἀπεφάσισα νὰ μὴ μάθετε τὸ μυστικὸ μου παρὰ ὕστερα ἀπὸ 30 χρόνια, εἶνε γιὰ νάχη ἐπέλθῃ ἐν τῷ μεταξῷ, ὅπως λένε οἱ δικηγόροι, παραγραφή.

"Εδίστασα πολὺ πρὶν ἀποφασίσω νὰ σὰς γράψω. Κι' ὅμως ὀφείλω νὰ σὰς ὁμολογήσω ὅτι σκέφθηκα πολλές φορές νὰ τὸ κάνω αὐτό, ὅλα τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια ποὺ δὲν σὰς εἶδα. Φοβήθηκα ὅμως πὼς θὰ σὰς γινόντουσαν βαρετός... Πρὸς τί νὰ σὰς φανερώσω τὸ μυστικὸ τῆς ψυχῆς μου ἀφοῦ εἶχα χαθῇ πιά ἀπὸ τὴ ζωὴ σας;

Κι' ἔπρεπε νὰ φθάσω στὸ σημεῖο ὅπου βρίσκομαι τώρα, νὰ μάθω διηλαθὴ ἀπὸ τοὺς γιατροὺς ὅτι δὲν μοῦ μένουν παρὰ ἐλάχιστοι μῆνες ζωῆς, γιὰ νὰ τολμῶ νὰ σὰς ἀνοίξω τὴν ψυχὴ μου... Γιὰ νὰ τολμῶ νὰ σὰς πῶ πὼς σεῖς ὑπῆρξατε τὸ μοναδικὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς μου...

Πρὶν πεθάνω θέλω νὰ σὰς πῶ τὴν λέξη ποὺ δὲν σὰς εἶπα ἐν ὄσῳ ζοῦσα... Θέλω νὰ σὰς πῶ ὅτι σὰς ἀγαπῶ, ὅτι σὰς ἀγάπησα βαθειά, ἀληθινά... ὅτι μονάχα ἐσὺ ἀγάπησα στὴν ζωὴ μου...

"Ἀν ζητε, ὕστερ' ἀπὸ 30 χρόνια—ὅταν φθάσῃ αὐτὸ τὸ γράμμα στὸν προορισμὸ του — ὅπως σὰς εὐχομαι ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου, ἐάν εἴσθε μόνη κι' ἔρημη, χωρὶς οἰκογένεια — ὅπως φοβοῦμαι... — ἄς ἐρθουν τὰ λόγια αὐτὰ νὰ ρίξουν λίγη θαλπωρὴ στὸ σούρουπο τῆς ζωῆς σας. — Α. Φερναί»

Πύρινα δάκρυα ἀνέβλυσαν στὰ μάτια τῆς γεροντοκόρης. Ξανάβλεπε μὲ τὴν φαντασία της τὸν "Αρμάν, τὸν ἀγαπημένο της, μὲ τὴν ὥραία κορμοστασιά του, ὅταν τὴν ἀποχαίρετο ὅσο γιὰ τελευτήσαντα φορὰ, τὸν ἐξανάβλεπε ἐτοιμοθάνατο, νὰ τῆς γράφῃ τὴν ὁμολογίαν τοῦ μεγάλου ἐρωτῆς του...

Πῶς τοῦς εἶχε χωρίσει, ἀλήθεια, ἡ ἀδυσώπητη μοῖρα!...

...

Καὶ φιλοῦσε μὲ πάθος τὸ κιτρινωμένο χαρτί, χωρὶς νὰ μαντεύῃ πὼς ἡ ὑπογραφή αὐτὴ «Α. Φερναί» ἐν ἑσσημαίνε «Αρμάνδος Φερναί, ἀλλὰ... "Αμεδαίος! "Ὅτι τῆς τὸ εἶχε γράφῃ ὁ ἄλλος, ὁ ἄσχημος ἐκεῖνος, στὸν ὁποῖον δὲν εἶχε δώσει ποτὲ προσοχή—καὶ πού, ἐν τούτοις, μόνον αὐτὸς τὴν ἀγάπησε κρυφὰ καὶ ἀληθινά!...

ΑΝΡΥ ΝΤΕ ΦΟΡΤ

Τὸ μυστικὸ τοῦ μεγάλου μπαούλου

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Δυὸ ἀγγλίδες, ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς Σίμπκινσον, φθάνουν ἐκ Λονδίνου στὸν σταθμὸ τοῦ Βορρά μὲ ἀναρίθμητα μπαγιάξ. Στὴν αἰθούσα τοῦ τηλεφώνου, καθὼς οἱ ὑπάλληλοι θέλουν ν' ἀνοίξουν τὴν ἀποσκευὴν, ἡ μὲς Σίμπκινσον δυσφορεῖ καὶ ἀρνείται νὰ δώσῃ τὸ κλειδί ἐνὸς μεγάλου μπαούλου.

Κατόπιν τῆς ἀρνήσεως τῆς ἀγγλίδος, ὁ τελωνειακὸς σπάζει τὴν κλειδαριὰ καὶ ἀνοίγει τὸ μπαούλο. "Αμέσως, ὅμως, ὁπισθοχωρεῖ. Μέσα στὸ μπαούλο δρισκόταν τὸ πτώμα μιᾶς μυροφορεμένης γυναικός.

Τὴ σκηνὴ αὐτὴ τὴν παρακολουθεῖ καὶ κάποιος ἰδιωτικὸς ντετέκτιβ τοῦ Λονδίνου ὁ ὁποῖος ἀποφασίζει νὰ διαλευκάνῃ τὴν μυστηριώδη αὐτὴ ὑπόθεσι. "Απὸ ἕνα γράμμα ποὺ πέφτει ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ μνηστήρος τῆς μὲς Σίμπκινσον, ἐνοῖ: νεο-ἀποῦ κληρικὸς, ὀνόματι "Ὄστεν Χάρβεϊ, ὁ ντετέκτιβ ὑποπτεύεται ὅτι ὁ δολοφόνος τῆς γυναικός εἶναι ὁ ἀδελφός του ἱερέως Φίλιππος. "Αποφασίζει, λοιπόν, ὁ ντετέκτιβ νὰ μεταβῇ στὸ Δουβρο πρὸς συνάντησιν τοῦ Φίλιππου. Φθάνει, πρᾶγματι, στὸ Δουβρο καὶ ἀνακαλύπτει τὸν Φίλιππο σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Πρὸς μεγάλην, ὅμως, ἐκπλήξιν του, διαπιστώνει ὅτι στὸ Δουβρο δρίσκεται καὶ ὁ ἀδελφός τοῦ Φίλιππου, ὁ ἱερεὺς "Ὄστεν Χάρβεϊ, ὁ ὁποῖος ἔκθεσε μυστηριώδως ἀπὸ τὸ Παρίσι. Καθισμένος πρὸς ἀπὸ μὴ πόρτα, ὁ ντετέκτιβ ἀκούει τὴ συνομιλίαν τῶν δυὸ ἀδελφῶν. Τώρα μιλάει ὁ "Ὄστεν:

7ον

-Ε ΙΝΑΙ ἀδύνατον νὰ συνέβησαν τὰ πράγματα διαφορετικά, εἶπε ὁ "Ὄστεν. "Ὁ Φίλιππος, γιὰτὶ δὲν θέλεις νὰ ὁμολογήσῃς;

Γιατὶ ἐξακολουθεῖς νὰ ψεύδεσαι; "Απὸ τὸ γράμμα ποὺ μοῦστειλες στὸ Παρίσι, φαίνεται καθαρὰ ὅτι ἐγνώριζες τὸ μακάριο περιεχόμενον τοῦ μαύρου μπαούλου. Καὶ τώρα, τὰ ἀρνείσαι ὅλα! Γιατὶ, ἀδελφέ μου;

—Μὴ μοῦ μιλάς γι' αὐτὸ τὸ καταραμένο μπαούλο! φώναξε ὁ Φίλιππος. Σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι τώρα μόνον μαθαίνω τὸ περιεχόμενον τοῦ μπαούλου. "Ἀν δὲν μοῦ τῶλεγες ἐσὺ, δὲν θάξερα τίποτε. Μὰ τί ἱστορία εἶναι τέλος πάντων αὐτή; Τὸ πτώμα τῆς θείας μας μέσα στὸ μπαούλο μου! Μὰ εἶναι ἀδύνατον, "Ὄστεν, "Ασφαλῶς θὰ θέλῃς νὰ ἀστευθῇς μαζί μου! Φαίνεται ὅτι ἡ θεία σου διηγήθηκε τὸν καυτὸ ποὺ εἶχαμε τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς καὶ θέλεις τώρα νὰ μὲ φοβήσῃς, γιὰ νὰ ζητήσω συγγνώμην... "Ἔστω... ὅτι τῆς ζητήσω συγγνώμην, ἀφοῦ ἐπιμένεις... Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι... "Αλλὰ μὴ

συνεχίσεις αὐτὸ τὸ ἄσχημο ἀστεῖο... Σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω...

Καὶ πρὸς μεγάλην μου ἐκπλήξιν, ὁ μεθυστακὴς τῆς προηγουμένης βραδυᾶς ἄρχισε νὰ κλαίῃ σὰν μικρὸ παιδί.

"Επικολούθησε βραγχέλεπτη σιγὴ. "Ὑστερα πῆρε τὸ λόγο ὁ "Ὄστεν καὶ μὲ τόνο ψυχρὸν, εἶπε:

—Τὴν ἐσκότωσες τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς, Φίλιππε! Τὸ ξέρεις πολὺ καλά καὶ μὴ τὸ ἀρνῇσαι. Πῶς τολμᾷς, λοιπόν, μπροστὰ στὸν Θεὸ ποὺ μᾶς ἀκούει, ν' ἀρνήσαι τὸ ἔγκλημά σου;

Τέντωσε τὸ αὐτὸ μου γιὰ ν' ἀκούσω τὴν ἀπάντησιν τοῦ Φίλιππου. "Αλλὰ δὲν μπόρεσα τίποτε ν' ἀκούσω. Τὰ λόγια του ἦσαν τόσο χαμηλόφωνα, ὥστε νὰ φθάσουν στὴν ἀκοή μου σὰν ἕνας στυσμένος, μακρυνὸς ψιθύρος...

Πέρεσαν πάλι ἀρκετὰ λεπτὰ ἀπόλυτης σιγῆς. "Εσπρίγγα τὰ δόντια μου καὶ κρατοῦσα τὴν ἀναπνοή μου... Τέλος, ἀκούσθηκε καὶ πάλι ἡ φωνὴ τοῦ "Ὄστεν. Κι' ἀπὸ τὰ λόγια του, κατὰλαβα ποῖα ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ Φίλιππου.

—"Αφοῦ ὁμολογῆς τὴν πρώτη αὐτὴ χειρωνακία, γιατί ἀρνείσαι τὴ συνέχεια;

—"Ὁμολογῶ αὐτὸ ποὺ θυμάμαι, εἶπε ὁ Φίλιππος. Περὶσσότερα δὲν μπορῶ νὰ ὁμολογήσω, ἀφοῦ δὲν θυμάμαι τίποτε.

—Φυσικά, εἶπε ὁ "Ὄστεν. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ θυμάσαι, ἀφοῦ ἦσουν τόσο μεθυσμένος... "Ὁχι! Φίλιππε, πόσες φορές δὲν σοῦ εἶπα νὰ κόψῃς τὸ καταραμένο αὐτὸ ἐλάττωμα... Νὰ τώρα τ' ἀποτελέσματα...

"Ὁ Φίλιππος ἐξακολουθοῦσε νὰ σιωπᾷ.

—"Ακουσε, εἶπε σὲ λίγο ὁ ἀδελφός του.

"Αλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴν, ὁ Φίλιππος τὸν διέκοψε μὲ τὴν ἐξῆς ἐρώτησι:

—"Ἡ "Εδὶθ τὰ ξέρει ὅλα αὐτά; Καὶ ἡ φωνὴ του προέδιδε τὴν πιὸ βαθεῖαν ἀγωνία.

—Φυσικά... Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ τὰ ξέρῃ... Φαντάζεσαι τώρα τί γυμνάσμα ἦταν γι' αὐτήν... "Ὁλα, Φίλιππε, πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς, τοῦλάχιστον, ὅτι ἀπειλήσες πολλές φορές τὴ θείαν μας ὅτι θὰ τὴν διόρθωνες, ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ σὲ μαλώνῃ γιὰ τὴν κακὴν σου συνήθειαν...

—Ναί... Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια... "Αλλ' οἱ ἀπειλὲς αὐτὲς δὲν ἦσαν σοβαρές...

—"Ἔστω... Τὴν Κυριακὴν, ὅμως, τὸ βράδυ μέθυσες πάλι... Λογικῶς μετὰ τὴν θείαν "Ελισάβετ, τὴν ἐβγάλες μετὰ τις κλωτσιὰς ἐξω ἀπὸ τὸ δωμάτιό σου... Τὰ παραδέχεσαι ὅλα αὐτά;

—Ναί.

—Καθ' ὅλη τὴ νύχτα, ἔμεινες μόνος

μαζί της μέσα στὸ διαμέρισμά... Τὸ πρῶτ' ἡς ἐπαύριον ἡ θεία εἶχε γίνει ἄφαντη. "Ἦλθα νὰ σὲ πάρω. "Αναχωρήσαμε μαζί καὶ λίγες ὥρες ἀργότερα, ἀνεκαλύφθη τὸ πτώμα τῆς θείας μας μέσα στὸ μπαούλο σου... Τὰ γεγονότα αὐτὰ εἶναι ἀναμφισπότητα.

"Ὁ Φίλιππος δὲν ἀπάντησε. "Ὁ ἀδελφός ἐξακολούθησε:

—Τώρα λές ὅτι δὲν τὴν ἔβαλες ἐσὺ μέσα στὸ μπαούλο... Καὶ ὅμως ἀπὸ τὸ γράμμα σου προκύπτει ὅτι ἐγνώριζες τὸ περιεχόμενον τοῦ μπαούλου.

—"Ὄστεν, εἶπε τότε ὁ Φίλιππος μὲ φωνὴν βραχνή, εἶσαι ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός μου καὶ σὲ σεβόμουν πάντοτε, παρ' ὅλα τὰ σφάλματά μου, τὰ ὁποῖα ἀναγνωρίζω. Ἐξέρεις, ὅμως, ὅτι ψεύτης δὲν ὑπῆρξα ποτέ. Σοῦ ὀρκίζομαι, λοιπόν, ὅτι μέχρι σήμερα ποὺ ἦλθες καὶ μοῦ τῶπες, ἀγνοοῦσα τὸν θάνατο τῆς θείας "Ελισάβετ.

—Τότε γιατί μοῦ ἔστειλες αὐτὸ τὸ γράμμα στὸ Παρίσι;

—"Επικολούθησε νέα σιγὴ. Καὶ σὲ λίγο, ὁ Φίλιππος εἶπε μὲ φωνὴν πνιγμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι:

—Καλλίτερα νὰ σοῦ πῶ ὅλα, "Ὄστεν... Τοῦλάχιστον ὅτι θυμάμαι... "Ασοῦ ὅλα τελεῖσταν μεταξύ ἐμοῦ καὶ τῆς "Εδὶθ πρὸς τί νά...

—Πῶς τολμᾷς καὶ μιλάς ἔτσι; ἔκραυγας ὁ "Ὄστεν. Ἀσπασμένους ὅτι ἡ "Εδὶθ εἶναι μνηστὴρ μου; Δὲν σοῦ ἀνῆγγενε ὅτι ἡ ἴδια τοὺς ἀρραβῶνας μας;

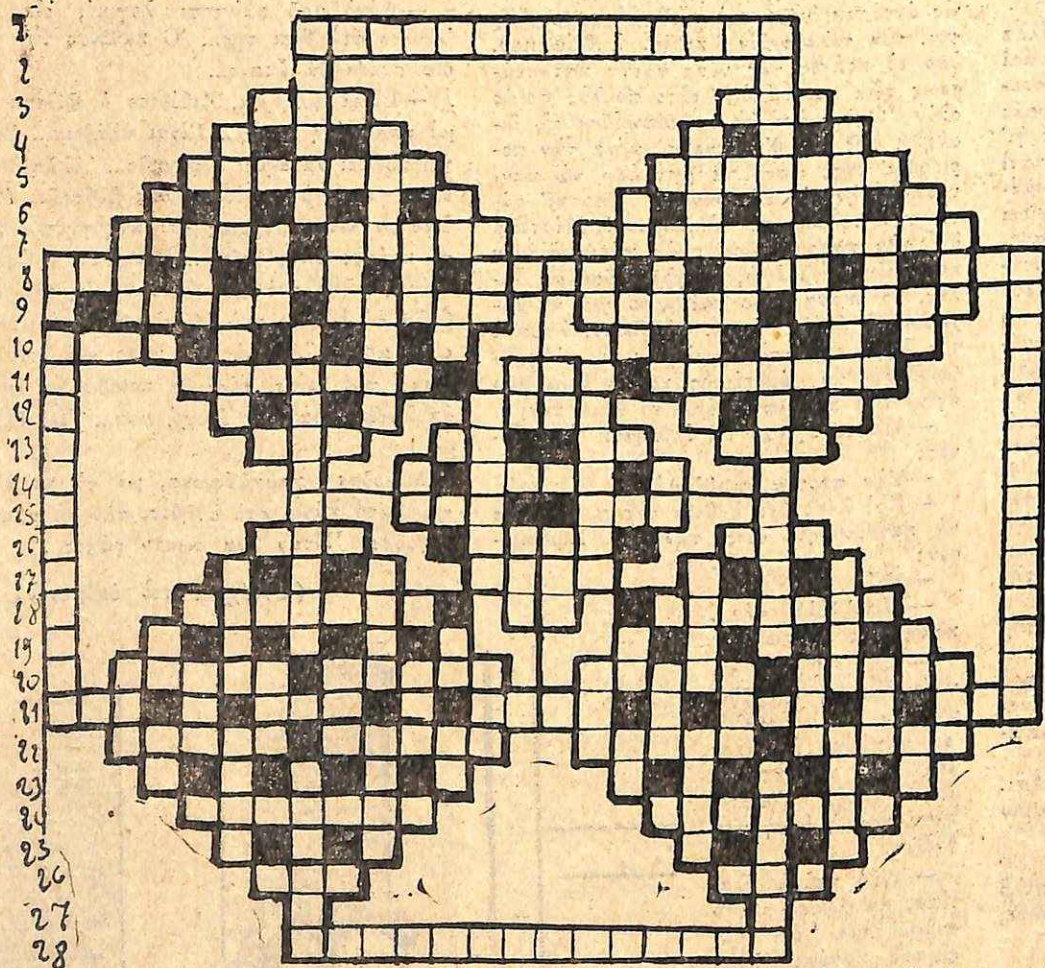
—Ναί, μὲ παρεκάλεσε νὰ ἐγκαταλείψω καὶ ἐλπίδα... "Εγὼ, ὅμως, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ μπορούσε νὰ μετανιώσῃ... ὁ ἄνθρωπος δὲν χάνει, ὅπως ξέρεις, ποτὲ τὴν ἐλπίδα... μὲ τὴν ἰδέαν, λοιπόν, ἐγὼ ὅτι ἡ "Εδὶθ θὰ ἄλλαζε γνώμη, διέκοψα καὶ ἐσχίσα μὲ τὴν μικρὴν ἀνθρωπώλιδα ποὺ ξέρεις... Τῆς ἐγραψα, μοῦ ἀπάντησε... "Ὁ τί σπαράγμ' ἔκλειναν τὰ γράμματα τῆς ταλαίπωρης... Στὸ τελευταῖο τῆς γράμμα μοῦστειλε καὶ τὴ φωτογραφία της... "Ἦταν τὴν πελευτῆα Κυριακὴν... Μόλις ἐπέστρεψα στὸ δωμάτιό μου, ἀέεσα τὴς τσέπες καὶ ἐβρέξα τὸ περιεχόμενό τους μέσα στὸ μπαούλο, ποὺ τὸ εἶχα ἦδη γεμάτο μὲ βιβλία. Καταλαβαίνεις, λοιπόν, τώρα, τὴν ἀνησυχία μου. Δὲν ἤθελα μὲ κανένα τρόπο ν' ἀνοίξῃ τὸ μπαούλο μου ἡ "Εδὶθ καὶ νὰ δῇ αὐτὰ τὰ γράμματα... Καταλαβαίνεις τώρα τὸ νόημα τῆς ἐπιστολῆς ποὺ ἔστειλα στὸ Παρίσι;

—"Ἡ ἐξηγήσις σου εἶναι θαύμα φερετικότητος, εἶπε ὁ "Ὄστεν μὲ παγερὴ φωνή. Πολὺ θὰ ἤθελα νὰ τὴν πιστέψῃς ἢ ἀστυνομία. "Ὅσο γιὰ μένα, λυποῦμαι,

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Α 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28



Οριζοντίως:

- 1) Επανάληψις.
- 3) Τρέχω.—Ποντικός.
- 5) Έτσι λέγεται το κατά την δύσιν του ήλιου φως.—Χωρίς στοργήν (θηλ.).
- 7) Τέλος.—Νήσος των Κυκλάδων.
- Αμυντικών έπλων ζώων.—Υφάσματα.
- 8) Επύρρημα τοπικόν.—Τελικός σύνδεσμος.—Απαραίτητα εις τον πόλεμον.—Μέτρον βάρους.—Αριθμός.
- 9) Αλάνθαστα.—Περιθωρείται πανταχόθεν από θάλασσα.—Ομοιος.—Παρατηρώ.
- 11) Ήσυχία, αγάπη.—Το υπάρχον.—Κακιά.
- 12) Ήπειρος.
- 13) Βλέπω.—Επιφώνημα φόβου.—Νήμα.—Αγίνωτη.
- 14) Σηκώνω (αρχ.).
- 15) Τώρα.—Καταφατικόν.
- 16) Τώρα πιά.—Συμπερασματικόν.—Πρόθεσις.
- 17) Δωμάτιον υποδοχής.
- 18) Διευθύνει το αεροπλάνον.—Νότα.—Λυπούμαι, αγανακτώ (αρχ.).
- 20) Ο σώζων.—Όλας.—Πτηνόν

πολύ κλεπτομανές.—Παίρνει τις ψυχές.

- 21) Νότα.—Εποχή του έτους.—Συμπερασματικόν.—Αριθμητικόν.—Όρος Κρήτης.
- 22) Νόσος, ιδίως των σκύλων.—Όχι πολλά.—Πρόβατα.—Γυναικείον όνομα (ελαφρώς ανορθωγ.).
- 24) Αρχαίος Θεός.—Έξοχικόν μέρος των Αθηνών.
- 26) Ανωτάτη ποδοσφαιρική αρχή.—Μικρά νήσος παρά τα Β. παράλια της Κρήτης.
- 28) Χρόνος ρήματος.

Καθ' ότως:

- 1) Μόριον, απαντώνμενον εις φράσεις έκδηλωτικας έκπληξως.
- 3) Επύρρημα ερωτηματικόν.—Νότα.
- 4) Νότα.—Αναφορικόν λόγιον.—Σχελιαστικόν επιφώνημα.—Χοίρος.
- 5) Αθήσωνος φύλαρχος.—Αντωνυμία άδριστος.
- 6) Μουσικόν όργανον.—Αξία.—Γίνεται εις τα δικαστήρια.—Σαπίζω.
- 7) Συντροφιά.—Αρχαία θεά.
- 8) Αήρ.—Ο μή άρμόδιος.—Φα

μίζεται διά την πονηρίαν της.

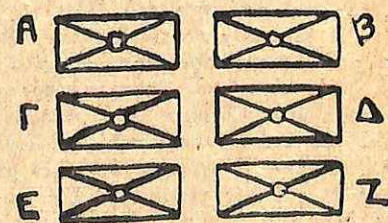
- 9) Αρχαίος Θεός.—Πρόθεσις.
- 10) Κράτος, πολιτεία.—Ήσυχια, μαλακά.—Μουσική λέξις.—Γαλλική πόλις.
- 11) Όργανον αίσθήσεως.—Πρόθεσις.—Αντωνυμία προσωπική (δοτ.).
- 12) Άρθρον.—Το υπάρχον.—Δεικτικόν.—Συμπλεκτικός σύνδεσμος.
- 13) Σήμα κινδύνου.—Ατελείωτος.—Ακέραια.
- 14) Αναφορική αντωνυμία.—Γράμμα.
- 15) Γράμμα.—Όχι τὰ μισά.
- 16) Συμπλεκτικός σύνδεσμος.—Παντοτεινά.—Νήσος των Κυκλάδων.
- 17) Αρχικά έταιρικής έπωνυμίας.—Σύνδεσμος διαζευτικός.—Γράμμα.—Νότα.
- 18) «Τὰ πάντα...».—Ερωτηματικόν.—Σημείον προσθέσεως.
- 19) Τράγοῦδι.—Βουνό.—Φωνή.—Λωρί.
- 20) Σήμα κινδύνου.—Όταν.
- 21) Κών.—Κάτι που ανήκει στο Κράτος του Όσμάν.—Θανατώνει τους καταδίκους.—
- 22) Επύθετον.—Αρχικόν μεγάλης Ένώσεως Νέων.
- 23) Γυναίκα τιμωμένη υπό της έκκλησίας.—Φωτιστικόν μέσον.—Ευχάριστον συναίσθημα.—Αριθμητικόν.
- 24) Νότα.—Κλίσις νερού.
- 25) Γράμμα.—Έτερον γράμμα.—Γαλλική άρνησις.—Δεικτικόν.
- 26) Ψάλλω.—Συντροφία.
- 28) Ποτά που ζαλίζουν.

(Αποστολέυς ο κ. Δ. Γερμενίτης).

Οι φάκελλοι

Η παρακάτω εικών παριστάνει μερικους φακέλλους από το πίσω τους μέρος. Οι φάκελλοι αυτοί είναι διαφορετικοί ο ένας με τον άλλον.

Κυττάξτε τους τώρα προσεκτικά επί



δέκα λεπτά και κατόπιν απαντήστε στα εξής ερωτήματα:

- 1) Υπάρχουν δυο φάκελλοι τέτοιοι, ή συνεχεται στη σελίδα 60)



Η ΣΥΛΒΙΑ ΡΙΜΠΕΡ δεν ήταν από τις γυναίκες που μπορούν να όνομαστούν διαφορε. Μόνον τα ώραφα μπλέ μάτια της έδιναν κάποια έκφραση στο κατά τα άλλα έντελως άσήμαντο πρόσωπό της. Ήταν δυο μάτια ολοκάθαρα, γεμάτα ειλικρίνεια και καλωσύνη. «Μάτια αγίου»!, τα είχε βαφτίσει ο άνδρας της, ο Ζάκ Ριμπέρ, μάτια που αδυνατούν ν' αντικρύσουν το κακό, μάτια που ξαναφέρνουν την έλπίδα στους άπελπισμένους. Όρφανή, μεγαλωμένη στα χέρια μακρυνών συγγενών, χωρίς, αγάπη,

φτωχή, άσημη, η Συλβία δεν είχε πλάσει ποτέ της τα τόσο συνηθισμένα όνειρα των κοριτσιών, δεν φαντάσθηκε ποτέ της τον «πρίγκηπα του

Ένα αὐτοτελές ρομάντο της Σουζάν Μουριώ

παραμυθίου», που θα έρχόταν να της χαρίσει την καρδιά του και την εύτυχία. Προτίμησε να πάρη άλλον

τρόπο που της φαινόταν πιο σύμφωνος με τον χαρακτήρα της και με την οικονομική της κατάσταση, και έφυγε με την πρώτη αποστολή του Έρυθρου Σταυρού για το Μαρόκο. — Λαμπρή ιδέα, είχαν πη οι συγγενείς της, που ήθελαν να την ξεφορτωθούν και που ήταν βέβαιοι ότι η Συλβία δεν θα μπορούσε να γίνει τίποτε άλλο από νοσοκόμος. Μέσα στο ήσυχο και θλιβερό στρα

Η παρείσακτος

να στο γράμμα της. "Αν είνε έτσι, πές στην γυναίκα σου ότι δεν θά βρή πιό άφωσιωμένη φίλη από μένα. Στείλε μου νέα σου, σέ παρακαλώ. Δεν πιστεύω να μου κρατάς άκόμη κακία για κάτι πού καθώς ξέρεις, με ξανάγκασαν οί δικοί μου νά κάνω."

— Νά, λοιπόν, πού άποκτάς και μιά πολύτιμη φίλη είπε ο Ζάκ μισοειρωνικά, όταν τελείωσε την άνταναση του γράμματος. "Όλα είνε έν τάξει. Δεν βλέπω όμως για ποιά λόγο ν' άρχισω άλληλογραφία με την εξαδέλφη μου πού θά έχη αρκετά έκατομμύρια για νά διασκεδάση την άνία της. "Αν δεν έχης αντίρρηση, θά της στείλω λίγες λέξεις, για νά την πληροφορήσω ότι είμαι παντρεμένος. Με τόν τρόπο αυτό θά καταλάβη ότι δεν μ' ενδιαφέρει καθόλου ή ξανική της άνάσταση."

"Η Σουλβία όμως είχε άλλη γνώμη. "Ήταν ή πρώτη φορά πού μεταξύ των συζύγων παρουσιάσθη τέτοια διαφορά γνώμης και πού καθέννας έκρυβε από τόν άλλον ένα μέρος των σκέψεών του."

"Ο Ζάκ σκεπτόταν: "Η Ζακελίνα είνε μιά όμορφη έξυπνη, μορφωμένη και έξελιγμένη γυναίκα. "Η Σουλβία, πού είνε ψυχικός πολύ πιό άνώτερος άνθρωπος, θά αισθανθή τόν έαυτό της μειωμένη, θά υποφέρη κάνοντας την σύγκριση του έαυτού της με την Ζακελίνα."

"Η Σουλβία πάλι σκεπτόταν: Δεν υπάρχει άμφιβολία ότι ο Ζάκ με άγαπάει με τό πού εύγενικό ασθημα πού μπορεί νά άναστήση ένας άνδρας. "Ίσως όμως ή παληά του άγάπη για την Ζακελίνα νά έχη άφίσει καμμία σκιά μέσα στην ψυχή του. Και οί σκιές δεν εξαφανίζονται παρά μόνο μέσα στο άπλετο φώς."

Κάθηκε γι' αυτό και έγραψε μόνη της στην Ζακελίνα. "Η άπάντηση δεν άργησε νάρθη. "Η πλούσια εξαδέλφη του Ζάκ έβραζε από την έπιθυμία νά γνωρίση την γυναίκα του παληού παιδικού φίλου της. Σε καμμία βδομάδα θα άρρόγαν στο Παρίσι."

Πράγματι ένα πρωί πήρχν ένα γράμμα της Ζακελίνας από τό Παρίσι. "Τό βράδυ θά μ' έχετε μουσική, έγραφε. Σάς παρακαλώ νά μην κάνετε καμμία ιδιαίτερη έτοιμασία. "Έχω μπουχτίσει πιά από την πολυτέλεια και, πιστέψτε, δεν είνε αυτή πού δίνει την εύτυχία. Κοντά σας θά μπορέσω νά ξανάβρω λίγο τόν παληό μου έαυτό, νά θυμηθώ τόν καιρό πού ήμουνα ένα μικρό, φτωχό κορίτσι..."

"Ο Ζάκ αισθάνθηκε μιά μεγάλη έκανοποίηση διαβάζοντας αυτά τά λόγια. "Ενοιώθε ένα είδος χαιρεκάκιας μαθαίνοντας ότι ή γυναίκα πού τόν άρνήθηκε για τό λεπτά, δεν είχε συναντήσει την εύτυχία πού ποθούσε."

"Αλλά οί σκέψεις της Σουλβίας ήταν έντελώς διαφορετικές. Συλλογίζόταν ότι ή Ζακελίνα, άπογοητευμένη από την πρώτη της περιπέτεια έρχόταν ίσως νά ζητήσει κοντά στον Ζάκ την χαμένη της εύτυχία."

Προσπάθησε όμως νά δώξη γρήγορα τις μαύρες σκέψεις από τό μυα-

λό της, είδοποίησε την παραδουλεύτρα νάρθη νά την βοηθήση νά σιγουρίσουν όσο καλύτερα μπορούσαν τό σπίτι και όταν όλα είχαν έτοιμασθή, ο Ζάκ έσφιξε την γυναίκα του στην άγκαλιά του λέγοντάς της ότι ήταν ή πιό τέλεια νοικοκυρά του κόσμου.

Η Σουλβία καθόταν τώρα μόνη, και περίμενε την Ζακελίνα, γιατί ο Ζάκ είχε πάει στη δουλειά του.

"Τί λογής νά είνε άραγε;..." σκεπτόταν.

Την ίδια στιγμή άκουσε τό κουδούνι και ένα λεπτό άργότερα άκουσε την έπισκέπτρια στο σαλονάκι.

— Σας φανταζόμουν έντελώς διαφορετική! φώναξε ή Ζακελίνα μόλις αντίκρυσε την Σουλβία. Θάβραζα στοίχημα ότι είσασταν πολύ ξανιά!...

— "Όπως άκριβώς σας φανταζόμουν και έγώ! Έκανε ή Σουλβία.

Εγέλασαν και οί δυο με την καρδιά τους και όποιος τις αντίκρυζε αυτή τη στιγμή θά νόμιζε πως αντίκρύχει δυο παληές καλές φιλενάδες. "Αλλά μέσα στο μυαλό των δυο γυναικών, πού βλεπόντουσαν για πρώτη φορά, τριγύριζαν παράξενες σκέψεις."

"Δεν διαφέρει και τόσο πολύ από μένα!" συλλογίζονταν ή κάθε μιά τους για την άλλη.

"Η Ζακελίνα έν τούτοις ήταν καμωμένη για νά εύχαριστη τά μάτια, ένω ή Σουλβία ήταν μιά μέτρια, άν όχι μιά άσήμαντη γυναικούλα, πού κανέννας δεν θά της έδινε ιδιαίτερη προσοχή."

— Μοι γράψατε ένα τόσο γλυκό γράμμα, άρχισε νά λέγη ή Ζακελίνα, πού, νοιώθοντας την άπόλυτη υπεροχή της άπέναντί στην γυναίκα του Ζάκ, είχε άνακτήσει όλο τό θάρρος πού της έλειπε ως ότου νά βεβαιωθή."

— Αισθάνθηκα άμέσως την έπιθυμία νά σας γνωρίσω, άπάντησε ή Σουλβία, και αυτό εύχαρίστησε πολύ τόν Ζάκ.

"Η Ζακελίνα παραξενεύτηκε άκούγοντας την άσήμαντη αυτή γυναίκα νά μιλά με τόσο άυτοπεποίθηση. "Ήταν όλοφάνερη πώς δεν άμφέβαλλε διόλου για την άγάπη και την άφοσίωση του άνδρός της."

"Είνε δυνατόν ν'άναπήση σ'άλληθινά ο Ζάκ αυτήν την γυναίκα πού μοιάζει σάν άσθενική δασκάλα ή σάν μισοξελιγμένη υπηρέτρια;"! συλλογίζονταν τώρα ή Ζακελίνα. "Αλλά μιλούσε διαφορετικά:"

— Τί εύτυχισμένη πού πρέπει νά είσασθε όταν νοιώθετε πώς σας άγαπάει ένας άνθρωπος τόσο έξαιρετικός, σάν τόν Ζάκ.

— Ναι, είπε ή Σουλβία με άβέβαιη φωνή, έχει μιά πολύ εύγενική ψυχή ο Ζάκ.

"Η Ζακελίνα έγινε πολύ γρήγορα τακτικός έπισκέπτης του σπιτιού."

— "Άφες νιά λίγο καιρό νά αναλάβω έγώ τόν ρόλο της νοικοκυράς, έλεγε στην Σουλβία. Χρειάζεσαι άνάπαυση, ήσυχία, μιά ζωή πιό στρωμένη. "Η όψη σου μ' άνησυχεί. Τουλάχιστον τις μέρες πού θά τρώω μαζί σου θά με άφίνετε νά φροντίζω έγώ για όλα. Θά τά φέρνω έτοιμα μαζί μου από τό Παρίσι. Δεν μου κάνει κανένα κόπο μιά κι' έχω τό αυτοκίνητό μου."

— "Όχι, όχι, αυτό δεν είνε σωστό!" δεν είνε άξιοπρέπεις! διαμαρτυρήθηκε τό άνδρόγυνο."

"Η Ζακελίνα έσκασε στα γέλια:

— "Άξιοπρέπειας; Μεταξύ μας, Ζάκ; Δεν ντρέπεσαι λιγάκι! Και σού, Σουλβία! Ξεχνάτε ότι μεγάλωσα μέσα στη στέρηση και ότι τις μόνες εύχαριστες στιγμές πού ένοιωσα όταν ήμουν παιδί, τις χρωστάω στον Ζάκ και στους γονείς του. "Ο Ζάκ ήταν για μένα τό πριγκιπόπουλο του παραμυθιού, ο μεγάλος μάγος πού ήξερε νά μεταβάλη την δύσκολη ζωή μου σέ εύχρηστη. "Όχι, άγαπητή μου, Σουλβία, οτιδήποτε κι' άν κάνω για σάς ή ύποχρέωση θά είνε πάντοτε δική μου."

"Η Σουλβία είχε άποστομωθή. "Η Ζακελίνα μιλούσε με τόση ειλικρίνεια, ώστε δεν της έμεινε καμμία άμφιβολία για τά αισθήματά της. Την άφησαν νά ανακατευθώ στο νοικοκυριο, της έπέτρεψαν νά τούς κάνει ένα σωρό μικροπεριποιήσεις, πού δύσκολα θά μπορούσαν νά δεχθούν από ένα έξένο πρόσωπο και γενικά είχαν άρχίσει νά την θεωρούν πιά σάν άνθρωπο του σπιτιού. "Ο Ζάκ δειχνότανε κάπως πιό έπιφυλακτικός, ή Σουλβία όμως είχε γίνει ή μεγάλη φίλη της Ζακελίνας, πού είχε άρχισει τώρα νά ενδιαφέρεται σοβαρά για την ύγεια της και της έφερνε τακτικά γιατρούς και φάρμακα. Πολλές φορές προσπαθούσε νά διαμαρτυρηθή για τις περιποιήσεις αυτές, αλλά δεν πρόφτανε νά μιλήσει. "Η Ζακελίνα την άπεστόμωνε με διάφορα έπιχειρήματα."

— Φέρθηκα κάποτε πολύ άγχημα στον Ζάκ, της έλεγε, και ή συμπεριφορά μου αυτή θά του είχε στοιχίσει πολύ άκριβά άν δεν τόν έφερνε ή μοίρα νά συναντηθώ οί δυο σας, κι' άν δεν διώρθωνες έσύ, άγαπητή μου Σουλβία, τό δικό μου μεγάλο λάθος. Δεν έχω λοιπόν τό δικαίωμα νά προσπαθώ νά επανορθώσω όσο μπορώ σήμερα τό παληό μου σφάλμα;

"Ο Ζάκ είχε πάντοτε μιά άμφιβολία για την ειλικρίνεια των αισθημάτων της εξαδέλφης του. "Αλλά από τό άλλο μέρος παρακολουθούσε με μεγάλη του εύχαρίστηση την μεταβολή πού είχε έπέλθει στην ύγεια της Σουλβίας. χάρη στις άδιάκοπες φροντίδες της Ζακελίνας. Συλλογίζονταν ότι αυτός με τά περιωρισμένα του οικονομικά δεν θά μπορούσε ποτέ του νά πληρώσει τόσους καλούς γιατρούς και τά πανάκριβα φάρμακα πού κουβαλούσε ή Ζακελίνα."

— Νοιώθω τόν έαυτό μου σάν νά ξαναγεννιέμαι, ώμολογούσε ή Σουλβία, κυττάζοντας μ' εύγνωμοσύνη την εξαδέλφη του άνδρός της."

— Είχα πολλά χρόνια νά νοιώσω τόν έαυτό μου τόσο εύτυχισμένο! Έλεγε αυτή με δακρυσμένα από την συγκίνηση μάτια."

Μιά γλυκειά άρμονία είχε άπλωθή μέσα στο σπίτι των Ριμπέρ, μιά γαλήνη, πού καθώς φαινότανε, δεν θά μπορούσε τίποτε νά διαταράξη."

"Η Ζακελίνα διηγόταν τώρα με άφέλεια διάφορα περιστατικά από την παληά της φιλία με τόν Ζάκ."

— "Ήταν ένα πολύ κακομαθημένο παιδί, πού είχε μεγάλη ιδέα για την όμορφιά του και μ' έταρνανούσε με τά καπρίτσια του! Έλεγε. "Αλλά τά υπέμενα όλα γιατί ήξερα πώς είχε μιά πολύ, πολύ καλή καρδιά."

"Η Σουλβία μισόκλεινε τά μάτια άπό εύτυχία άκούοντας τά λόγια αυτή από τό στόμα της γυναίκας πού είχε άγαπήσει κάποτε τόν άνδρα πού

της ήταν σήμερα τόσο άφωσιωμένος. Μερικές φορές ένόμιζε πώς είδε τόν Ζάκ νά κυττάξη την παληά του φίλη με ένα τρόπο παράξενο. Γρήγορα έδιωχνε όμως τις άνόητες σκέψεις από τό μυαλό της και άκούγε τη νέα γυναίκα πού εξακολουθούσε νά διηγείται παληές άναμνήσεις."

Κάποτε με είχε βαφτίσει Κλεοπάτρα, διηγόταν ή Ζακελίνα, λέγοντας ότι ή ώραία φιλενάδα του "Αντωνίου δεν μπορούσε νά είχε πιό κλασσικό πρόσωπο από τό δικό μου. Για νά τό κάνω πιό μεγάλη εύχαρίστηση ντύθηκα σ' ένα χορό άρχαϊκά και φόρεσα ένα διάδημα στο κεφάλι μου. "Ήμουν ίδια ή ώραία βασίλισσα της Αιγύπτου, και έγινε ή βασίλισσα της βραδυάς. "Όλα τά μάτια ήταν καρφωμένα επάνω μου. Μά έγώ δεν έκυττούσα άλλον από τόν Ζάκ πού πήγαινε στο πλευρό μου εύτυχής και υπερέφανος για την ντάμα του."

Οί διηγήσεις αυτές της Ζακελίνας ξαναζωντάνευαν μέσα στην ψυχή του Ζάκ τις ώρες εκείνες μέρες."

— Δεν άλλαξε καθόλου! συλλογίζονταν. Είνε ή ίδια υπέροχη γυναίκα, ή Κλεοπάτρα..."

Και καθώς την κυττάζει πιό προσεκτικά, βλέπει ότι φορούσε και εκείνο τό βράδυ ένα πολύ ιδιότροπο φόρεμα πού έμοιαζε περισσότερο με άρχαία χλαμύδα. "Ίδια ή Κλεοπάτρα!"

Μιά μεγάλη σιωπή άπλώθηκε στο σαλόνι ύστερα από την διήγηση αυτή της Ζακελίνας. "Η Σουλβία κυττούσε τότε τόν Ζάκ, πότε την παληά του φίλη, και της φαινότανε σαν οί δυο ξεχασμένοι μέσα σ' ένα μακρινό όνειρόπολημα."

— Βήγεις άκόμα, άκούστηκε άξαφνα ή φωνή του Ζάκ πού άκουσε ένα πνιγμένο βήχα της γυναίκας του."

— Είνε καιρό νά μ' ένοηλήση, του είπε αυτή. "Αλλάς τε ο βήχας δεν κόβεται μονομιάς."

— Μήπως ξανακρύωσες πουθενά; την ρώτησε γεμάτη ένδιαφέρον ή Ζακελίνα."

— "Όχι, σέ βεβαιώνω ότι δεν είμαι καθόλου άρρωστη."

— Μοι τό όρκίζεσαι;

— Σοι τό όρκίζομαι. Μην άνησυχής καθόλου για μένα."

"Υστερα από την μικρή αυτή διακοπή, άκολούθησε πάλι ή στενόχωρη βουβαμάρα."

Μέρα με την ημέρα ή Σουλβία πείθεται περισσότερο ότι τό παληό ασθημα πού είχε ένώσει κάποτε τόν Ζάκ με την Ζακελίνα άρχίζει νά ξαναγεννιέται. Και πώς μπορούσε ν' άντισταθή ο Ζάκ στο καινούργιο του πάθος;

Είχε άγαπήσει τότε μιά φτωγιά, άπλη κοπέλλα, πού τόν άρνήθηκε για τό λεπτά. "Η ίδια διηγόταν την δυστυχισμένη ζωή πού έπέρασε κοντά στον γέρο-άνδρα της, τόν έγωιστή, πού της φερνότανε σάν σατράπη."

Οί διηγήσεις αυτές τόν έγείμιζαν υπερασπείναι γιατί είχε άποδειχθή άνώτερος από τά έκατομμύρια του γέρο-παράξενου "Αγγλου. "Ήξερε πώς όποιαδήποτε στιγμή κι' άν ήθελε ή Ζακελίνα ήταν πρόθυμη νά γίνει δική του, όλοτελα δική του, για νά κερδίση τά χρόνια της εύτυχίας πού είχε χάσει, κυνηγώντας την εύτυχία

του πλούτου. Και ύστερα, οί παληές άναμνήσεις."

"Η Σουλβία παρακολουθούσε με μιά άπάθεια, πού την παραξένευε και την ίδια, τό ξαναγέννημα μιάς παληάς άγάπης. "Ήταν άναμφισβήτητο ότι ή Ζακελίνα ήταν πολύ άνώτερη, πολύ πιό όμορφη κι' έλκυστική, πολύ πιό γυναίκα."

— Τί φταίει ή Ζακελίνα, συλλογίζονταν ή Σουλβία, άν την έφτιασε ή φύση τόσο όμορφη; Τί φταίει ο Ζάκ άν τόν τραβούν περισσότερο τά σημερινά της θέλητρα, και οί άναμνήσεις μιάς παληάς νεανικής άγάπης; Τό σφάλμα είνε δικό μου. Ξεχάσθηκα. Φαντάσθηκα πώς είχα κι' έγώ ή άσήμαντη μικρή γυναίκα, μεγάλη δικαίωμα στην ζωή. "Επαίξα με την φωτιά. Και όποιος παίζει με την φωτιά... καίγεται!"

Μιά νυχτα με dueλλα

Ο καλοκαίρι νές θύελλες του Παρισιού είνε πάντοτε τρομερές. Μιά τέτοια θύελλα είχε ξεσπάσει κι' εκείνη τη νύχτα. "Η Σουλβία αισθανότανε μιά φοβερή κούραση, πού φέρνει συνήθως ο καιρός αυτός στους άσθενικούς οργανισμούς, και ζήτησε την άδεια νά πάη νά κοιμηθή. Σε λίγες ημέρες θά έφευγε με τόν Ζάκ, πού θά έπαιρνε την άδειά του, για τό βουνό. Πώς την περίμενε τόν πάνο της και πού θά έμεινε πάλι μόνη μαζί του! "Η Ζακελίνα είχε νά κανονίση κάτι δουλειές με τόν δικηγόρο της και θά έμεινε όλον αυτόν τόν καιρό στο Παρίσι."

"Η Σουλβία τό είχε πάρει άπόφαση νά μιλήσει μαζί του άνοιχτά όταν θά έμειναν μόνοι. Θά τού άνοιγε την καρδιά της, θά τού έλεγε τόν πάνο της και θά τόν παρακαλούσε νά της πη την άλήθεια. "Ήταν βέβαιη πώς θά της ώμολογούσε όλες του τις σκέψεις, γιατί είχε εύγενική ψυχή."

Με τις σκέψεις αυτές άνέβηκε στη κάμαρά της. "Η κουφόβραση ήταν φοβερή. "Ενας έλαφρός πονοκέφαλος άρχισε νά την πειράξη και ξανακατέβηκε μιά στιγμή για νά πάρη μιά άσπιρίνη. Περπατούσε πάντοτε πολύ έλαφρά γι' αυτό και δεν την άνετελήφθηκε κανείς καθώς περνούσε μπροστά από την εισόγυρη πόρτα της τραπεζαρίας. Κοντοστάθηκε χωρίς νά ξέρη κι' ή ίδια γιατί, και ά-

κουσε τόν Ζάκ πού έλεγε."

— Σε άγαπώ, Ζακελίνα. Δεν άγάπησα ποτέ μου άλλη γυναίκα εκτός από σένα. Από την ημέρα πού σε ξαναάντικρυσα, ένοιωσα για σένα τό ίδιο νεανικό πάθος πού είχε κάνει τότε την καρδιά μου νά γτυπά πιό δυνατά. Δεν μπορώ όμως νά έγκαταλείψω ποτέ μου την Σουλβία."

"Η Σουλβία έσφιξε δυνατά τά χέρια της επάνω στην καρδιά της σάν νά ήθελε νά σιαματίση τους τρελλούς χτύπους της για ν' άκούση καλύτερα την άπάντηση της Ζακελίνας."

— Δεν σε άρνήθηκα από μεγαλομανία, Ζάκ, του είπεν αυτή. Μέχρι την ημέρα πού σε έγκατέλειψα με τόσο άσχημο τρόπο, νόμιζα ότι σ' άγαπούσα σάν ένα καλό φίλο, σάν άδελφό. Γρήγορα όμως κατάλαβα πόσο είχα άδικο. Και υπέφερα πολύ περισσότερο άπ' ό,τι μπορείς νά φαντασθής. Μόνον από την ημέρα πού σε άνήθηκα κατάλαβα ότι δεν ήταν άδελφική άγάπη, άλλα έως άληθινός, αυτό πού ένοιωπα για σένα. Και τό νοιώθω και σήμερα με μεγαλύτερο άκόμη πάθος. "Όταν σε ξανα-



Κύτταξε τόν άνδρα της
με μιά έκφραση πονεμέ-
νης χαράς.

Η παρείσακτος

βρήκα έτσι με το χέρι παράλυτο, ξυνοίωσα πικρές τύψεις στην συνείδησή μου και ώρκιστηκα να βοηθήσω στην ευτυχία σου. Αισθάνθηκα μεγάλη χαρά όταν γνώρισα την Ιερή άφοσίωση της Σουλβίας. Δεν ήθελα να κάνω κακό, αλλά τώρα βλέπω ότι δεν μπορώ να κάνω διαφορετικά.

— Τι θέλεις να πής;

— Θέλω να πω ότι μέχρι σήμερα αμφέβαλλα για τα δικά σου αισθήματα, δεν ήξερα αν εξακολουθούσες να μ' αγαπάς. Από σήμερα όμως πήρα την απόφασή μου. Η ζυγαριά έγειρε, και την βίβρα έσύ. Από την μιά μεριά είναι ο πόνος της Σουλβίας, ο μεγάλος της πόνος. Από την άλλη μεριά ο πόνος δύο ανθρώπων που αγαπιούνται. Ο δικός μας πόνος. Και όσο για τον δικό μου πόνο, δεν τον λογαριάζεις γιατί τον αξίζα; Ίσως. Αλλά έσύ; Γιατί να γίνεις έσύ το θύμα; Η απλότης της γυναίκας σου σε καταστρέφει σιγά-σιγά. Μή μου φέρνεις αντίρρηση. Δεν μιλάω από κακία, ούτε από ζηλεια. Μιλάω μόνο την αλήθεια. Η Σουλβία είναι από άλλη τάξη και με άλλα ιδανικά. Είναι μια γλυχή καρδιά με την διαφορά ότι δεν είναι αυτή που σου χρειάζεται έσένα, που είσαι φτιαγμένος για να γίνεις ένδοξος...

Σώπασε για λίγο και ύστερα συνέχισε με περισσότερο πάθος:

— Δεν θα σου φανή σε τίποτα πιά χρήσιμη. Ίσα-ίσα μπορεί να σου γίνη εμπόδιο για το μέλλον σου. Θα μιλήσω εγώ μαζί της. Δεν θα θελήσει το κακό σου. Θα με καταλάβει, γιατί θα της μιλήσω με ειλικρίνεια, και γιατί σε αγαπάει. Ίσως μάλιστα έχει καταλάβει κιόλας. Έχεις υποχρέωση απέναντι στο έπισημονικό σου μέλλον που είναι πιο σημαντικό και από την Σουλβία και από έμένα, να την εγκαταλείψεις. Τα λεφτά μου μένουν σίμερα άχρηστοι, η πια, Πάρ' τα, γορημοποίησέ τα, πραγματοποιήσε την έφεύρεσή σου.

— Πάψε, φώναξε ο Ζάκ έξω φρενών. Είμαι άνικανος για τόσο παληανθρωπιά. Άκου; Δεν θα μιλήσεις στην Σουλβία, σου το απαγορεύω. Είναι τόσο άπλη και τόσο καλή ώστε η προδοσία μου θα της στοιχίσει τη ζωή!

— Δεν θα την προδώσεις. Θα μείνεις ένας καλός φίλος της και αυτή θα επαναλάβει την ζωή για την οποία είναι γεννημένη. Θα περιποιηθεί τους άρρώστους, θα ξαναγίνη ο άγγελος της παρηγοριάς...

— Ξεχνάς ότι είχε άρρωστη και η ίδια, σε βαθμό μάλιστα επικίνδυνου, και ότι έγινε αυτή άναγκη από περίαλψη και παρηγοριά;

— Θα την περιθάλψουμε...

Ο Ζάκ σηκώθηκε αποφασισμένος να δώσει τέλος σε μιά συζήτηση που πήγαινε να ρεζιλιέση την άνδρική του τιμή.

Βαδίζει προς την πόρτα αποφασισμένος να αφήσει μόνη της την Ζακελίνα. Η Σουλβία μόλις πρόφθασε να εξαφανισθή.

Μία υπερηφανή συσία

Οι βροντές και οι άστραπές που εξακολουθούσαν έξω φαινόντουσαν την στιγμή αυτή σαν να είχαν μεταφερθή μέσα στα στήθη των τριών ανθρώπων, που είχαν ζήσει εκείνη την βραδυά ένα μεγάλο δοῦμα. Η Ζακελίνα πέρισε τη νύχτα της στους Ριμπέρ, γιατί ήταν άδύνατο να γυρίσει στην πόλη με αυτόν τον καιρό. Αλλά δεν κοιμήθηκε. Σηλογιζόταν άγρυπνη όλη την νύχτα με ποιόν τρόπο έπρεπε να τελειώσει το άλλο πρωί η τραγωδία της ζωής της. Αναμετρούσε την ύπεροχή της απέναντι στην άσημαντη γυναικούλα του Ζάκ, τα πλούτη της, την ομορφιά της. Ξαναθυμόταν τα λόγια του Ζάκ. «Δεν αγαπάς καμιά άλλη γυναίκα εκτός από σένα!» είχε πη. Και ήταν βέβαια θα ύποφέρη η Σουλβία για την άπροσδόκητη αυτή συμφορά. Αλλά έλινε τάχα άπροσδόκητη; Πίστεψε στ' αλήθινά η άσημαντη αυτή γυναικούλα ότι μπορούσε να κρατήσει έναν ύπεροχο άνδρα σαν τον Ζάκ, δικό της για πάντα; Τόν έλάτρευε. Ήταν έτοιμη να δώσει και την ζωή της γι' αυτόν. Αλλά δεν θα της ζητούσαν τόσο μεγάλη θυσία. Θα τον άφηνε άπλως έλευθερο για να δοξασθή το όνομά του. Δεν θα αισθανόταν και η ίδια την πιο μεγάλη ίκανοποίηση όταν θα έβλεπε ότι χάρις στην θυσία της αυτή ο Ζάκ θα γινόταν περίφημος;

Ήταν τόσο βέβαιη ότι θα έπειθε την μικρή εκείνη γυναικούλα, ώστε άνησυχούσε περισσότερο για τον Ζάκ.

— Αλλά τί θα κάνει κι' αυτός;... συμπεραίνει η Ζακελίνα. Θ' ανοίξει την άγκαλιά του στην μοιραία γυναίκα που έρχεται για δεύτερη φορά να αλλάξει την τροχιά της ζωής του και θα της φωνάξει: «Δεν αγαπάς ποτέ μου άλλη γυναίκα εκτός από σένα!»

Μετά τήν δύελλα

Ενα άπλο πρόγευμα που είχε έτοιμάσει η παραδουλεύτρα, συγκέντρωσε την άλλη μέρα και τους τρεις γύρω στο ίδιο τραπέζι. Ο Ζάκ προσπαθούσε να μνην κυτάρη την Ζακελίνα που φορούσε ένα θαυμάσιο μεταξωτό νεγκλιζέ (το είχε αφήσει κάποτε εκεί για κάθε ένδεχόμενο), και που ήταν πιά προκλητική από κάθε άλλη φορά.

Κανέναν δεν άπλωσε στην τσαγιέρα για να γεμίσει τα φλυτάνια. Κανέναν δεν δοκίμασε την μαρμελάδα και τα μπισκότα. Έμεναν και οι τρεις άκίνητοι, σιωπηλοί μέσα στην βαρεία άτμόσφαιρα που φαινόταν να πλάκωνε τα στήθη τους.

— Σήκωσε το τραπέζι, είπε η Σουλβία με την γλυκειά της φωνή την ύπνέτρια. «Υστερα από την γθεσινή θύελλα δεν έχει κανέναν όρεξη για φαί...»

— Αλήθεια... είπε η Ζακελίνα, που είχε άργήσει να χάνη την αυτοπεποίθηση της περασμένης νύχτας, στο αντίκρουσμα της «άσημαντης γυναικούλας». Ήταν μιά τρομερή θύελλα...

— Ζακελίνα, την διέκοψε η Σουλβία, μόλις βγήκε η ύπνέτρια. Άκουσα χθες βράδυ όλη σας τη συζήτηση.

Οι δύο ένοχοι εχλώμιασαν στο άκουσμα των λόγων αυτών που τους

επρόφερε ήρεμα και άποφασιστικά η Σουλβία.

Η Ζακελίνα άνωγιζόταν να άπαντήση κάτι. Μά ο ειλικρινής τόνος της φωνής της Σουλβίας την είχε άφοπλίσει. Ήταν λοιπόν ύπεροχη η γυναίκα του Ζάκ;

— Η άπόφασή μου είναι πιά παρμένη, συνέχισε η Σουλβία με το ίδιο ύφος. Μη νομίζεις, Ζάκ, ότι μ' έπληγωσαν τα χθεσινά λόγια της Ζακελίνας. Όμολογώ ότι είμαι σε πολλή σημεία κατώτερή της, και ότι αυτή μπορεί να σου φανή πολύ πιο χρήσιμη από έμένα. Αλλωστε το έδηλωσες και μόνος σου ότι δεν αγαπάς παρά μόνον αυτήν.

— Σουλβία, προσπάθησε να την διακόψει ο Ζάκ.

— Άλλ' εκείνη συνέχισε: — Δεν θέλω να μου μιλήσης για το «καθήκον», Ζάκ. Είναι λέξη κρύα και άπάνθρωπη. Έξακολούθησε να με εκτιμάς όπως πριν, και πήγαινε να ξαναρχίσεις μιά καινούργια ζωή με την γυναίκα που αγαπάς στ' αλήθινά. Αυτό μόνο σου ζητώ. Σου αξίζει στ' αλήθεια...

— Δεν είναι δυνατό! φώναξε ο Ζάκ με φωνή πνιγμένη από άγωνία. Δεν είναι δυνατό να φαντάζεσαι ότι είμαι σε θέση να κάνω μιά τόσο μεγάλη παληανθρωπιά!

— Οι τραγικότητες δεν έχουν καμιά θέση τώρα, του άπάντησε η Σουλβία ψυχρά. Έχεις μπροστά σου ένα λαμπρό μέλλον. Ένα μέλλον που δεν μπορεί να το έχη ο καθένας...

— Κι' έσύ; Κι' έσύ; ρώτησε ο Ζάκ με τρεμάμενη φωνή.

— Μη φοβάσαι για μένα. Είμαι άρκετά δυνατή ακόμα να δώσω ένα καινούργιο σκοπό στην ζωή μου...

Σηκώθηκε και προχώρησε άποφασιστικά προς την πόρτα σαν να είχαν τελειώσει όλα πιά μεταξύ τους.

— Σουλβία, Σουλβία! φώναξε ο Ζάκ καταβάλλοντας μιά στερνή προσπάθεια για να την κρατήσει. Που πήγαίνεις;...

— Στην κάμαρά μου να έτοιμάσω την βαλίτσα μου...

— Σουλβία, σκέψου τί κάνεις! έξακολούθηκε ο Ζάκ κατάχλωμος από συγκίνηση. Σκέψου ότι δεν σε πρόδωσα, δεν σ' εγκατέλειψα, δεν σου έδωσα καμιά άφορμή...

Η Σουλβία δεν τον άφησε να τελειώσει τη φράση του.

— Όλα τελείωσαν, Ζάκ. Άντίο! Ίνους εύτυχισμένους!..

Η γαλήνη ξαναγυρνά

Μόνοι τους τώρα ο Ζάκ και η Ζακελίνα κυταζόντουσαν έρα πολλή, πριν ο ένας από τους δύο τους άποφασίσει να μιλήσει. Το πρόσωπο της Ζακελίνας έλαμπε μπησε το χέρι της επάνω στον ώμο του και άρχισε να του λέγει με την πιο γλυκειά φωνή:

— Και τώρα, Ζάκ, θα μπορούσαμε να γίνουμε εύτυχισμένοι, χωρίς την παραμικρή τύψη στην συνείδησή μας. Η υπερηφάνεια της Σουλβίας φάνηκε άνώτερη από την άγάπη της.

Ποτέ πριν η Ζακελίνα δεν του φάνηκε τόσο όμορφη, τόσο σαγηνευτική, όσο τη στιγμή αυτή που το πρόσωπό της φωτιζότανε από τις άχτίδες του θριάμβου της. Την κύτταξε ώρα πολλή, σαν άπολιθωμένος.

— Χωρίς τύψη είπες, Ζακελίνα;...

Η ρώτησε στο τέλος.

Η Ζακελίνα τον κύτταξε κατάμα-

Η παρείσακτος

τα και ύστερα είπε:

— «Ελα ν' απολαύσουμε την καινούργια μας ζωή χωρίς μαύρες ιδέες. Το μέλλον θα διώξη πολύ γρήγορα την σημερινή σου στενοχώρια.

— Ωραίο μέλλον αξίζει, μά την αλήθεια, σ' έναν άνθρωπο που εγκαταλείπει την γυναίκα που το άφωσίσωθηκε, που το χάρισε την πιο ειλικρινή της άγάπη, όλη της την νεότητα, και άκολουθεί άσυνείδητα ένα καπρίτσιο της καρδιάς του.

Η Ζακελίνα τον κυτάρει κατάπληκτη. Καταλαβαίνει ότι ο θρίαμβός της βρίσκεται σε κίνδυνο, ότι το καθήκον θα νικήση την άγάπη του Ζάκ.

— Όχι, Ζάκ, του είπε, προσπαθώντας να του δώσει θάρρος. Ήσουν πάντοτε δικός μου και χθες το βράδυ άκόμη με βεβαίωσες ότι δεν άγάπησες καμιάν άλλη γυναίκα εκτός από μένα. Θέλεις ν' άρνηθής την παλιά μας άγάπη, τα εύτυχισμένα νεανικά μας χρόνια; Άν έλειπε αυτή...

Ο Ζάκ δεν άκουγε πιά. Ωρμησε άξαφνα έξω από το δωμάτιο και άνέβηκε σαν μανιασμένος τη σκάλα. Άνοιξε την πόρτα του δωματίου της Σουλβίας άπότομα, δίχως να χτυπήσει. Η Σουλβία ήταν καθισμένη με το κεφάλι πάνω στο τραπέζι και έκλαιε με άναφυλλητά.

— Σουλβία! Σουλβία! άγάπη μου! της φώναξε ο Ζάκ, πλησιάζοντάς την.

— Άφυσέ με, Ζάκ!... Πήγαινε στην Ζακελίνα, που την αγαπάς...

— Ψέμματα! άκούστηκε η πνιγμένη του φωνή.

— Μόνος σου το είπες, Ζάκ... Δεν μ' αγαπάς πιά, ή μάλλον δεν μ' αγαπάς ποτέ σου... Πήγαινε...

Και όμως ο Ζάκ έβρισκε πώς ποτέ του δεν είχε αγαπήσει την Σουλβία τόσο όσο αυτήν την στιγμή. Χωρίς κανένα δισταγμό την έκλεισε στην άγκαλιά του, την έσφιξε στο στήθος του, άποφασισμένος να μη την αφήσει ποτέ πιά από κοντά του. Η Ζακελίνα ήταν άσφαλώς όμορφη, ήταν σαγηνευτική, αλλά ποτέ της δεν θα μπορούσε να τον κάνει να αισθανθή εκείνο που αισθανόταν την στιγμή αυτή για την Σουλβία.

Ξανάφερε για μιά στιγμή στη μνήμη του τις τραγικές ημέρες του Μάρκου, άναπλήσε το θάρρος και την αυτοπεποίθηση που του ξαναχάρισε η άσημαντη αυτή γυναικούλα. Υστερα από τη χθεσινή θύελλα, θ' άτης δυστυχισμένος που είχαν περάσει ο ένας κοντά στον άλλον και ένοιωσε άξαφνα μιά μεγάλη ντροπή για τη σκέψη που είχε κάνει να εγκαταλείψη αυτό το γεμάτο καλωσύνη πλάσμα για χάρη μιας έπιπόλαιης, φιλάρεσκης γυναίκας.

— Σουλβία, άγάπη μου! της είπε τώρα με χαμηλή φωνή, που έτρεμε από συγκίνηση. Θα μείνεις για πάν-

τα η άγαπημένη μου γυναικούλα. Υστερα από τη χθεσινή θύελλα θ' άνατείλη μιά νέα πιο όμορφη ζωή. Η γαλήνη θα ξαναρχίσει για να εγκατασταθή όριστικά μέσα στο σπλάκι μας. Σουλβία, ξέρω ότι θα με συγχωρήσεις, γιατί μπορείς να με καταλάβεις.

Η Σουλβία κύτταξε τον άνδρα της με μιά έκφραση πονεμένης χαράς:

— Είσαι βέβαιος, Ζάκ, του είπε, ότι κατάρθωσες να πνίξεις το πάθος σου για την Ζακελίνα; τον ρώτησε εκείνη ψυχραία.

— Άς μη μιλάμε πιά γι' αυτήν, Σουλβία. Θα φύγουμε μαζί για την έξοχή, θα ζήσουμε πάλι μόνιμοι μας, ο ένας για τον άλλον και όταν θα γυρίσουμε θα έχουμε καινούργιο θάρρος, και πρό πάντων καινούργια άγάπη για να συνεχίσουμε το έργο μου και να φθάσουμε μαζί κι' οι δύο στο θρίαμβο...

Έμεναν ώρα πολλή άγκαλιασμένοι σφιχτά-σφιχτά. Σε λίγο η Σουλβία προχώρησε μηχανικά προς το παράθυρο κι' είδε κάτω στον δρόμο την Ζακελίνα ν' άπομακρύνεται με βιαστικά βήματα. Έστρεψε ύστερα προς τον άνδρα της κι' έβύθισε τα όραία ειλικρινή της μάτια μέσα στα δικά του μάτια. Το πρόσωπό του ήταν γαλήνιο, εύτυχισμένο.

— Χωρίς έσένα θα ήμουν δυστυχισμένος και στην πιο εύτυχισμένη άκόμη ζωή! της είπε.

— 55 —

Δυό χρόνια άργότερα το όνομα του Ζάκ έγινε διάσημο. Χάρης πάλι στην εργατικότητα της Σουλβίας, οι μελέτες του προχώρησαν πολύ πιο γρήγορα άπ' ότι είχε φαντασθή.

Σε μιά κοινή βίλλα της άριστοκρατικής συνοικίας του Παρισιού η Σουλβία δεχόταν τώρα με την ίδια πάντοτε απλότητα τους πιο όνομαστούς έπιστήμονες που έρχόταν να συγαρούν τον Ζάκ. Άμέτρητα ήταν τα τηλεγραφήματα και τα γράμματα που έφθαναν κάθε μέρα άπ' όλον τον κόσμο.

Μέσα σ' αυτά η Σουλβία βρήκε μιά μέρα και ένα γράμμα, που ο γραφικός χαρακτήρας της ήταν πολύ γνωστός. Στην άρχή έδισασε πολύ να το άνοίξη και προτίμησε να το δώσει κλειστό στον Ζάκ. Εκείνος έπέμεινε να το διαβάσει μόνη της και αυτή έσχιζε τον φάκελο:

«Η εύτυχία σας είναι η μόνη μου παρηγοριά» έγραφε ξερά η Ζακελίνα.

— Νάνε τάχα η μετάνοια; ρώτησε η Σουλβία τον Ζάκ.

Έκείνος όμως αντί για άλλη άπάντηση, κύτταξε με τρυφερότητα τη γυναίκα του, και παίρνοντας το γράμμα από τα χέρια της, το πέταξε στο άναμμένο τζάκι, όπως πετάει κανείς ένα άχρηστο αντικείμενο.

ΣΟΥΖΑΝ ΜΟΥΡΩ

ΚΙ' ΕΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Σε ποιους άνήκουν τα χαμέ να πράγματα.

(18ε σελ. 37)

1.—Καπέλλο μελόν (άνηκε στο Χονδρό).

2.—Κιθάρα (άνηκε στον Τινο Ρόσι).

3.—Καπέλλο μελόν (άνηκε στον Λιγνό).

4.—Ύψηλο (άνηκε στον Φρέντ Άσταιρ).

5.—Ψαθάκι (άνηκε στον Μωρίς Σεβαλιέ).

6.—Γουαλιά.. έπιβλητικά (άνηκαν στο Σασά Γκιτρύ).

7.—Πηλίκιον άντιπλοιάρχου (άνηκε στον Βίκτωρ Φρανσέν που το φορούσε σ' ένα του φίλμ).

8.—Παπούτσι με χιονοπέδιλον (άνηκε στην Σόνια Χέννε).

9.—Καπέλλο μόδας του 1900 (άνηκε στη Μάε Ουέστ).

10.—Γυναικεία παπούτσια σε μεγάλο αριθμό άνήκαν στην Γκρέτα Γκάρμπο).

11.—Μουστάκια ψεύτικα (άνηκαν στον Γκρούσο Μάρξ).

Θαρραλέες ψυχές

ΣΥΝΗΝΤΗΣΑ προχθές μια κυρία γνωστή μου που είχε αρκετόν καιρό να την δω. Είχε πάει περίσσι στην πατρίδα του συζύγου της για να περιποιηθεί την μητέρα του που ήταν άρρωστη βαρεια. Εκεί με υπεράνθρωπες προσπάθειες και άγρυπνες φροντίδες κατώρθωσε να σώσει την άρρωστη και όταν έτοιμαζόταν να επιστρέψει της έτυχε ένα τρομερό δυστύχημα: το μονάκριβο παιδάκι της έπαθε μια βαρύτατη άδενος-πάθεια, ενώ συγχρόνως ένα γράμμα του συζύγου της την πληροφορούσε ότι είχε χάσει μεγάλα ποσά σε μια του έμπορικη δουλειά που θα τους υποχρέωνε να περιορίσουν στο τέταρτο τα έξοδά τους.

Μια άλλη γυναίκα στη θέση της θα άπελιπζόταν έντελως ύστερα από μια τέτοια καταπληκτική σύμπτωση συμφορών, θα έκανε το θάρος της και θ' άφηνε τα πάντα έρμια της τύχης, κυριευμένη από την απόγνωση. Και όμως η φίλη μου δεν άσβηθηκε έτσι. Χωρίς παρόντα, χωρίς γρίνιες, με ήρωισμό σχεδόν αποφάσισε ν' αντιμετώπιση τη μοίρα. "Έγραψε στον σύζυγό της ένα γράμμα γεμάτο παρηγορία λόγια, συγχρόνως του άνεκοίνωνε την απόφασή της να μείνει στο χωριό της μητέρας του για να περιορίσουν τα έξοδά τους, ούτως ώστε ν' άφοσιωθεί όσο μπορούσε στη θεραπεία του παιδιού της. Και το κατώρθωσε. Άγωνίσθηκε, βιοπάλασε, κουράστηκε, μα βγήκε νικήτρια από τον άγωνα.

Μου διηγήθηκε με δάκρυα χαράς στα μάτια ότι το παιδί της δεν διατρέχει πια κανένα κίνδυνο και ότι και η οικονομική κατάσταση του συζύγου της βελτιώθηκε άκετά, ώστε να μπορέσει κι' αυτή έφετος να ξαναγυρίσει κοντά του.

Και θυμήθηκα καθώς την άκουα μια φράση που είχα διαβάσει κάποτε σ' ένα βιβλίο του Βίκτωρ Σερμπυλιέ: «Υπάρχουν κρίσιμες περιστάσεις στη ζωή από τις οποίες βγαίνει κανείς σάος και ύγιης όπως έρχεται από ένα ταξίδι. Ξεχνά κανείς τα κακά ξενοδοχεία, τα άποτυχημένα φαγητά, τα έβλαστα δωματία, την ναυτία, και δεν θυμάται παρά τις όμορφες μέρες που πέρασε...»

Άρκει μονάχα να μην γόνη κανείς το θάρος του και τις έλπίδες του...

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Τι θα φορέσουν τα κορίτσια μας

Δεν πρέπει να είμαστε έγωίστριες. "Ας άφιερώσουμε κι' ένα άρθράκι για τα φορέματα των μικρών κοριτσιών μας που ξανάρχισαν τα μαθήματά τους. Τα σχέδια των τουαλεττών τους δεν διαφέρουν και πολύ από τα δικά μας, μια που και τα γυναικεία φορέματα άκολουθούν κατά κανόνα την άπλη και κομψή γραμμή. "Ετσι βλέπουμε τόσο για τις μικρές όσο και για τις μεγάλες τις ζακέττες χωρίς γιακάδες και ρεβέρ, τα μαντώ χωρίς παρμέντα, τα άπλά φορέματα που στολίζονται με δυό-τρεις κομψές τσέπες

Το κορίτσι

ή ένα ιδιόρρυθμο άμπισμάν, τα δίχρωμα άναάμπλ, τα φορέματα σε δυό ύφασματα: λαινάξ και βελούδο ή μονόχρωμα και καντριγιέ.

—Π—

Κάποια κομψότες διακρίνει τα παιδικά φθινοπωρινά ταγιεράκια όφειλομένη στο χρώμα της μπλούζας που διαλέγεται άσσορτί με το μαντηλάκι της τσέπης και κάποτε με τα γάντια. "Ενα ώραό άναάμπλ για κοριτσάκι άποτελείται από μια ζακέττα σε λαινάξ μπλέ ζωηρό. "Η ζακέττα αυτή έχει τρεις τσέπες, έκ των οποίων η έπάνω άφήνει να ξεφεύγουν ένα μαντηλάκι από γκρενά μεταξωτό, άσσορτί με την μπλούζα που σηματοποιεί έναν φιδόγκο στο γιακά. "Η ζακέττα έχει τρία κουμπιά και είναι χωρίς γιακά και



"Ενα θαυμάσιο παριζιάνικο μοντέλλο της Ζάν Μπλανσά από φέτρ μαύρο μ' ένα ζωηρόχρωμο πτερό τοποθετημένο εις ύψος.

ρεβέρ. "Η φούστα παρουσιάζει την έξηξ πρωτοτυπία: είναι σε λαινάξ μαρίν σε τόνο πολύ πιο σκούρο από τη ζακέττα. Μία κουφόπιεττα της δίνει φάρδος έμπρός.

"Ενα κοριτσάκι όκτώ χρονών ντύνεται όραιότατα μ' ένα ταγιεράκι από λαινάξ μπλέ μαρίν φαινό. "Η φούστα του μοντέλου αυτού, κομμένη έλαφρά άν φόρο, έχει δυό μεγάλες τετράγωνες τσέπες και μία ζώνη από δέρμα βερνικωμένο μαρίν. Συμπληρώνεται με μία μπλούζα σεμιζιέ από ζερσέ που έχει έπίσης την πρωτοτυπία να είναι σ' ένα χρώμα μπλέ πολύ πιο σκούρο από τη φούστα.

"Η ζακέττα στρουγγυλεμένη έμπρός με χάρη, έχει μικρά ρεβεράκια και

σφίγγει τη μέση μ' ένα μόνο κουμπί. "Ενα κομψό μποννέ από μπλέ βελούδο με δυό κορδέλλες που δένουν κάτω από το πηγούνι συμπληρώνει το ώραίο αυτό σύνολο.

Τα σκωτσέζικα λαινάξ με τα μεγάλα ή μικρά καρόφ και τα ποικίλα χρώματα χρησιμοποιούνται πολύ στα παιδικά φορέματα, γιατί ντύνουν όρατα τα κοριτσάκια χωρίς να «βαρύνουν» τη σιλουέττα τους.

Την ίδια έπιτυχία έχει και το βαμβάκερό βελούδο που εύνοείται πολύ για την κατασκευή άπλων μοντέλλων. Τα φορέματα αυτά γαρνίρονται κομψά, άλλα άπλούστατα. Α. γ. ένα φόρεμα από βελούδο μπλέ μαρίν, ίσιο έντελως, έχει μία κόκκινη δερματινή ζώνη και ένα μονόγραμμα κόκκινο κεντημένο έπάνω στην τσέπη.

Για άμπιγιέ φορέματα χρησιμοποιούνται τα κρέπ και τα ζερσέ. Σ' αυτό το είδος θαυμάστηκε πολύ ένα μοντέλλο της Σανέλ από ζερσέ σε χρώμα «ζουληγμένης φρούλας». Το ύφασμα άκολουθεί και τα μανίκια σε φόρμα ραγκλάν ήταν έργασμένα με σουρές. Στη μέση έχει μια φαρδιά ζώνη θαλασσιά. Αυτές οι ζώνες — έσάρπες κάνουν πολύ όμορφες τις παιδικές τουαλετίτες. Μια τέτοια ζώνη φθάνει για να μετατρέψει ένα άπλούστατο φόρεμα σε μία κομψότατη τουαλετίτσα.

—Π—

Τα παιδικά μαντώ γίνονται από βελούρο ντε λαίν, από ντυβετίλ, από λαινάξ έγγλίζικο, από βελούδο οινέ. "Αλλα είναι μακρούα, κρύβοντας έξέ ολοκλήρου το φόρεμα και σχεδιάζοντας μια οεδιγκότα με διπλή σειρά κουμπιά, άλλα είναι ίσια, τρουά-κάρ, άρκετα εύρύχωρα στην πλάτη.

—Π—

"Όσον άφορά τα καπέλλα των νεαρών κοριτσιών, βλέπουμε πρώτα-πρώτα το κλασσικό φέτρ με μπόρ έλαφρά κατεβαστό έμπρός και πίσω, ενώ η καλόττα σνεδιάζει ένα τσάκισμα πε φόρμα έντελως άνδοική. "Η ναρνιτούρα του είναι μία κορδέλλα γκρόγκοαίν ή δερματινή.

Τα παιδικά φοροούν έπίσης πολλές μικρές τόκες. Μερικές—σε είδος μποννέ—φοροούνται έντελως μπουσά, άλλες πάλι έντελως πίσω, ούτως ώστε ν' άποκαλύπτουν τα μαλλιά που πλαισιώνουν το κεφάλι σαν φωτοστέφανος. Μία μπλέ βελούδινη τοκίτσα τοποθετημένη όλως διόλου πίσω, έχει μεγάλη χάση, γανοιοισμένη με τρία λευκά φτεράκια στο πλάι.

—Π—

ΥΓΙΕΙΝΗ

Δερματίτις των χειλέων

ΘΑ σάς γράψω σήμερα για μια— όχι και τόσο γνωστή—πάθηση, ή οποία εν τούτοις ενδιαφέρει όλον έν γένει τον γυναικόκοσμο, γιατί όλες, μικρές και μεγάλες, άλλες λίγο κι' άλλο πύδ πολλή, ζωνθεύουν με λίγο ρούζ τα χείλη των. "Όλες, όμως, δεν κυττάζουν κατά την έκλογή του ρούζ, παρά μόνον

ΤΗΝ ΠΥΝΑΙΝΑ

το χρώμα και το άρωμα, χωρίς να τους περνά ποτέ άπ' το μυαλό, ότι το ρούζ φτάνει, όταν τα χείλη τους φουσκώνουν, κομμάτιαζονται και πονούν. "Η πάθηση αυτή λέγεται χημική δερματίτις των χειλέων, όφείλεται δέ στην χρήση του ρούζ.

"Αναγκάζομαι να γράψω ειδικώς για αυτήν, γιατί τώρα τελευταίως την βλέπω πολύ συχνά στην πελατεία μου και εις μίαν Κυρίαν μάλιστα σε πολύ έπικίνδυνη μορφή και με τρομερές γενικές συνέπειες (σηψαιμία στρεπτοκοκκική). Εύτυχώς, σπανίως ή πάθηση αυτή λαμβάνει τέτοια σοβαρά μορφή και μάλιστα άν δεν παραγνωρισθί στην διάγνωση και ληφθούν άμέσως τα κατάλληλα προφυλακτικά και θεραπευτικά μέσα. Γι' αυτό και θά σάς την περιγράψω μ' όλες τις χαρακτηριστικές της λεπτομέρειες κι' έκδηλώσεις, για να μην την παραμελήτε, ως ένα άσημαντο πριζιματάκι, αλλά να λαμβάνετε μόλις έκδηλωθί τα κατάλληλα μέτρα.

Τις περισσότερες περιπτώσεις, ή δερματίτις των χειλιών, έκδηλώνεται με λίγη φαγούρα κι' έλαφρό πριζιμο, το όποιον άκολουθεί ένα όδυνηρό σκάσιμο. "Όταν ή πάθηση παραμεληθί τα σκισίματα μολύνονται, πυορροούν και τα χείλη παρημορφώνονται από το πριζιμο. "Εμφανίζονται δηλαδή όλα τα συμπτώματα μιας όξιας φλεγμονής, της οποίας οι συνέπειες μπορούν ν' άποδοούν πολύ έπικίνδυνες, λόγω της αναπτύξεως διαφόρων μικροβίων στα σκισίματα, που χρησιμοποιούν ως πύλη εισόδου στην γενική κυκλοφορία (σηψαιμία). "Αλλά και από αισθητικής άπόψης, τις περισσότερες φορές άμα προχωρήσει ή φλεγμονή, μένει πλέον ένα χρονό πριζιμο των χειλιών, και μία ειδική ευαισθησία των άκμα και εις την έλαφρότερη καιρική μεταβολή.

Αίτια της δερματίτιδας των χειλιών είναι τις περισσότερες φορές ή τοξική έπίδραση του χρώματος που έχρησιμοποιήθη για την παρασκευή του ρούζ (χημική δερματίτις). "Εκτός αυτής όμως πολλές φορές μία δερματίτις των χειλιών δυνατόν να όφείλεται και σε ειδική ευαισθητοποίηση του άτόμου πού το χρησιμοποιεί. "Ετσι έξηγείται πώς ένα ρούζ μπορεί νά'χη καταστροφικά αποτελέσματα στα χείλη ενός προσώπου, ενώ χρησιμοποιείται χωρίς την παραμικρά βλάβη από πολλά άλλα πρόσωπα. "Η ίδια άκριδώς δερματίτις και διά τους άυτους λόγους δυνατόν να παρουσιασθί και εκ διαφόρων άλλων σχετικών χρωστικών, όπως π. γ. από τις διάφορες βαφές των τριχών της κεφαλής, του προσώπου, των βλεφαρίδων, των φρυδιών κ. τ. λ. Για τους λόγους αυτούς πρέπει να προσέχετε πολύ στην χρήση των διαφόρων κραγιόν, φάρ κι' ιδίως των τριβοφάρων, στις όποιες ύπάγεται και ό άποχρωματισμός (δευξενάρισμα).

Μόλις σάς έμφανισθουν τα πρώτα συμ-

πτώματα, δηλ. ή φαγούρα και το πριζιμο των χειλιών, πρέπει άμέσως να διακόψετε την χρήση του ρούζ. Θεραπευτικώς δέ εφαρμόσετε χλιαρά έπιθέματα στα χείλη εναλλάξ, με άραιά βορικούχο διάλυση και χαμομηλόνερο. Δηλ. το πρωί μερικές κομπρέσες με βορικό, το δέ βράδυ με χαμομηλόνερο. Κατόπιν να τ' άλείψετε με την έξης συνταγή:

Huile d' amandes douces 60 gr.

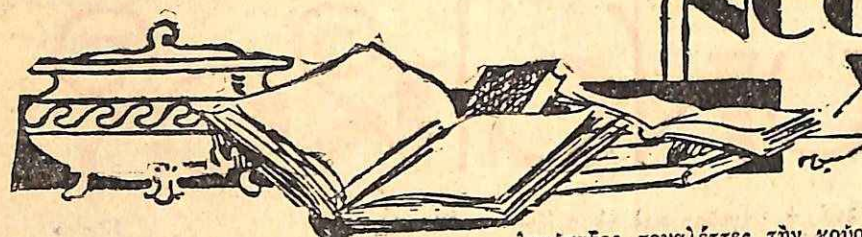
Cire blanche 12
Blanc de baleine 12
Essence de pergamote 0,50 cent.

"Αν όμως έχει ήδη άρχίσει διαπύση κι' έντονο πριζιμο των χειλιών, αισθανθήτε δέ ρίγη ή πυρετόν, να σπεύσετε άμέσως σε ειδικό δερματολόγο γιατρό ό οποίος και θά σάς καθοδηγήσει περ το πρακτέου.

Δερματολόγος: "Ιατρός Γ. Μ. ΑΔΑΔΣ



Τρία κομψά και άπλά κοριτσίστικα μοντελάκια. Το πρώτο είναι μαντώ από λαινάξ πράσινο, γαρνιρισμένο με έβλινα κουμπιά. Το δεύτερο είναι φόρεμα από βελούδο μαρόν με γιακά από σατέν ρούζ άνάμεσα στον όσποιο περνά μία κορδέλλα πράσινη. Το τρίτο είναι φορεματάκι από λαινάξ μπλέ γαρνιρισμένο με βελονιές κόκκινες.



ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Αλήτισσα

Τόνομά της ήταν 'Αντζέλα. Κι ήταν χαριτωμένη! Οι κακόγλωσσες λέγανε πως την είχε βρή 'άφεντικό μια νύχτα θυελλώδη μπροστά στην πόρτα του άρχοντικού του να κοιμάται μόνη, ξυπόλυτη, άτημέλητη και την πήρε.

Κανείς δεν ήξερε από πού ήρθε, ούτε και έλπιζε κανείς να το μάθει ποτέ.

Για να ικανοποιήσουν την περιέργειά τους οι γυναίκες πού ζούν με τις ξένες έννοιες, λέγανε πως την έφερε ο άνεμος μια νύχτα... από τους δρόμους!

Κι ήταν τόσο αλβία! Ναί, την είχε φέρει ο άνεμος—έναν άνεμο του πόνου και της συμφοράς—γιατί η 'Αντζέλα πρέπει να ξέρετε δεν είχε γεννηθεί σαν τάλλα παιδάκια σε μαλακά στρώματα και δεν είχε μεγαλώσει ήσυχα νοικοκυριά... Την είχε πετάξει η άγρια μπόρα κάπου όπως—όπως και την ανέθεσε άκατάπαυστη ή φουρτούνα... Μάζεψε σιγά σιγά την κάθε πίκρα και ζύμωσε μέσα της με ύπομονή, το κάθε βάσανο χωρίς ποτέ να εναντιώνεται στο πεπρωμένο... Έτσι είχε μάθει καλά την φιλοσοφία των πλαγίων, που δεν λύνουν ποτέ άπ' τα μάτια τους τα δεισιματά της μοίρας και περπατούν άσκοπα, άδιάφοροι, χωρίς τέλος και χωρίς κόπον... άπό μια άνάγκη έσωτερική, που τους τραβάει σά μαγνήτης και τους μεθάει περισσότερο σ' αυτόν τον κόσμο.

Κι ακόμα κανείς δεν μπόρεσε να μάθι αν ο κύριος της σπλάχνιστηκε και την πήρε ή αν αυτή δέχτηκε να τον ακολουθήσει για χατίρι της αγάπης του. Το μόνο που ήταν φανερό, ήταν ή λατρεία του για τη γυναίκα αυτή. Την αγαπούσε σαν κάτι τι πολύτιμο στη ζωή, περνούσε τις περισσότερες ώρες μαζί της κι όταν τα βράδια έβγαίναν τον συνηθισμένο τους περίπατο την κρατούσε τρυφερά άπ' τη μέση κι άδιαφορώντας για όλους γύρω τους, της μιλούσε γλυκά, κυττάζοντας την καμάτα!

Κι ήταν αλβινά ώραία, με λεπτό εύγραμμο σώμα, σαν φλογάτο λουλούδι σε ψηλόλιγνο μίσχο περήφανη σά βασίλισσα και πάντα σιωπηλή, αινιγματική...

Οι άνδρες την κυττούσαν με θαυμασμό κι οι γυναίκες τη ζήλευαν. Το πρόσωπό της μελαχροινό μ' ένα παράξενο μαγνητισμό στα μεγάλα μαύρα της μάτια. Το στοματάκι της καλοσχεδιασμένο και σφιχτά κλειστό.

Και τί δεν έκανε ο καλόγνωμος σύτροφός της, για να τ' άνοιξει, να το δει να γελάει... Μάταια είχε ζητήσει να ικανοποιήσει όλες τις επιθυμίες της, προτού εκείνη τις εκφράσει. 'Η 'Αντζέλα έβρενε πάντα συλλογισμένη και μελαγχολική. Τίποτα δεν της έκανε έντύπωση... Όποιαδήποτε στη θέση της, θάταν εύχαριστημένη. Τίποτα δεν της έλειπε. Κι όμως φαινόταν κατά βάθος να ύποφέρει άπό τη νέα της ζωή—είχε συνηθίσει τόσο την παλιά, την περιπετειώδη ζωή, τον κίνδυνο. Πόσες φορές της έρχόταν να γελάσει άγρια, σαρκαστικά για την πολυτέλεια αυτή. 'Ω! αυτή που μόνο κουρέλια ήξερε να φορή.

Έως να του το πει: Πώς οι κομπές σε

λομέταξες τουαλέττες την κουράζαν, πώς τα ωραιότερα παπούτσια της την στενοχωρούσαν τα καπέλλάκια της για τα όποια τόσο λεπτά είχαν ξεδουθή της έσφιγγαν τρυφερά το κεφάλι... και πώς θά ήθελε να ξαναβρεθεί γυμνή, θεόφτωχη στους πέντε δρόμους... Μά δεν θά την πλάττει, δεν θά την ένοιωθεί και δεν θά της το συγχωρούσε ποτέ! Έτσι φώλησε στην καρδιά της ή άνησυχία κι όσο περνούσε ο καιρός, τόσο φούντωνε, ώρες-ώρες έμενε με τα μάτια καρφωμένα στο κενό, σαν άπό μια άόριστη κι άπεριόριστη δύναμη, σαγήνη...

Τις νύχτες του χειμώνα την ξυπνούσαν οι κερανοί και την προσκαλούσαν οι μύθρες! Πόσο ύπεφερε τότε, πόσο άγωνίζονταν για να δώσει ένα έφιάλη. Άλλες φορές πάλι ένα βιολί ή κάποιο τραγούδι του δρόμου της θύιζε το παρελθόν, της έπλαθε άβέβαιο το μέλλον και την τραβούσε μ' άκαταμάχητη δύναμη... Τρία χρόνια άδιάκοπης ύπομονής και λαγύρας—μά δεν είναι και πολλά συλλογίζόταν—τρία χρόνια έπιμονα συγκρατημένα, πρέπει να έχουν ώριμάσει κάποιο αίσθημα.

Άπ' τη μια μεριά πονούσε που θάφηνε τον άνδρα της, έτρεμε που θάνανε την ύπεροχη αγάπη του, άπ' την άλλη όμως μια ζωή πολυκύμαντη, που την είχε ακολουθήσει, άπό κοριτσάκι ως ώριμη γυναίκα, την ήθελε όλη δική της και μ' όλους τους πόνους και μ' όλες τις στερήσεις, είχε ένα ανώτερο θέλητρο νι' αυτή και περίμενε την στιγμή που θά ναυανούσε κι πάλι μέσα σ' αυτή...

Κάτι ύποψιάζονταν και ο άνδρας της, κάτι έμάντευε στα περίτρομα τα φλογερά μάτια της 'Αντζέλας του, μά ήταν τόσο σκοτεινό και άνορθόριστο, που δεν έβαζε ο νους του μια προδοσία ή άχαριστία... Τρέμοντας τη ρωτούσε:

— Μά τί έχεις αγάπη μου, κι' έτσι έτσι μελαγχολική τώρα τελευταία; Πές μου τίένα τις κρηφές σου έννοιες. Μήπως δεν έχουμε μια ψυχή, μια καρδιά, δεν είμαστε ένα;

— 'Ω! 'Οχι! Άπαντούσε αυτή: είν' ο ... και πού μ' αλλάζει...

Και το 'όχι' σή-ή, το 'τόνιζε κατά τέτοιο τρόπο, σά νύθελε να πει: 'δεν ένομε μια ψυχή, μια καρδιά'. Κι' αλήθεια τί προσέβρισε καρδιά! Τί άνυπόταχτη! Τί προτιμήσεις...

Μια νύχτα μαύρη και σκοτεινή, που σούριζε ο άνεμος κι' άκούσε τα κλαδιά, την άρπαξε κι' αυτή πουλί της φουρτούνας, προτού εκείνος γυρίσει σπιτι άπ' τις άσχολίες της καθημερινής του ζωής.

Είχε φύγει άγνωστη καθώς είχε έλθει... Έτρεχε έλεύθερη χωρίς κανένα δάρος—ο χαλασμός γύρω τη μεθούσε... Δεν είχε άνάγκη τώρα να ελγνη σάχητη στη φλόγα της ψυχής της, την άφηνε ν' απλώνεται να την καίει... Πώς δέθηκε τόσο καιρό! Πώς στεργήθηκε τόσο τώρα ήθελε να πάει όπου της καπίσει, όπου την τσαβούσε με την άδέσμευτη ψυχή...

ΙΩΑΝΝΑ

Ένα βράδυ

Ένα βράδυ, στο σκοτάδι, θ' ν' άκούσουν οι γειτόνοι έναν κοτό: θ' αν' το πρώτο έγκλημά μου—συμφορά μου!

Μία σφαίρα πέρα, πέρα θά τουπήση την καρδιά μου και θά σβύσουν, πριν άνθίσουν, οι χαρές, τα όνειρά μου.

Λίγο αίμα: να το θέμα πού, θά βρούνε, να μιλούνε οι γειτόνοι, στο μπαλκόνι, κάθε βράδυ—στο σκοτάδι.

ΚΩΣΤΑΣ ΣΙΜΟΣ

(Κάίρο)

Τραίνο στη νύχτα

Μαύρο φείδι μέσ' στης νύχτας την άτέλειωτη γαλήνη όριζόντια το σκότος υχίζει θριαμβευτικά και στην έξαλλη όρμη του λές, ξερνά και πίσω αφήνει σε καπνού πηχτές τουλίπες, χάχανα σαρκαστικά.

Κι' ως περνά, το γύρω χάος, μάτια άστραφτερά φωτάνε κι' ανατρίχιασμα σκορπάνε, στην άνια της νυχτός και στα όλόγυρα τοπία μ' οίστρο ίλιγγου που περνάνε δλοζώντανη, φαντάζει, τρέχουσα γραμμή φωτός. Κάθε βράδυ άπόνα Κ ά π ο υ μανιασμένο ξεκινάει και τα σκότη τα τρυπάει όμοιο πλάνο άστερισμό κλείνοντας ψυχές έντός του, άγνωστες, που τις τραβάει γι' άλλο Κ ά π ο υ να τις πάη, πούχουνε προορισμό.

Κι' ή μακάβρια, πομπή του ως διαβαίνει άπόψε πάλι κι' όπως χάνει' έτσι άγάλι σαν ξεφύγισμα ήχους. Θεέ μου! Δές: Τα όνειρά μου σπαθισμένα έχει βάλε και τη μια πίσω άπ' την άλλη τις έλπίδες μου, τροχούς.

ΛΑΜΠΗΣ ΠΑΣΧΑΛΙΔΗΣ

(Κάίρο)

Μετάξυ μας

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλούμε τους άναγνώστες μας που μας στέλνουν συνεργασία, να μην άδημονούν όταν άργούν να πάρουν άπάντησιν άπό της στήλης αυτής. Είναι τόσο τα γράμματα που λαμβάνουμε καθημερινώς, ώστε να μη είναι δυνατόν να άπαντούμε σε όλους άμέσως. Όπως το θέλουν μερικοί άνυπόμονοι. Τουτό μόνον να έχουν ύπ' όψει των όί άναγνώσται μας, ότι κανείς δεν μένει άναπάντητος και κανένα γράμμα δεν χάνεται. Μπαίνουν όλα κατά σειράν παραλαβής των, διαβάζονται με όλην την άπαιτούμενη προσοχήν και άκολουθούν αί άπαντήσεις με την ίδια σειρά και την ίδια άμεροληψία, που έπέδειξε κατά την μακράν σταδιοδρομίαν της ή «Έβδομάς».

Λέναν. Σ. Έχει όρισμένα σημεία καλά το πεζό σας, αλλά και πολλές κοινοτοπίες και επαναλήψεις φλύαρες, ώστε να μη μπορούμε να το διαλέσωμε τον χώρο που άπαιτεί.

Ανθ. ην Άλλ. έαν. Έγκρίνεται και θά δημοσιευθί με τη σειρά του.

Γι' όργον Μητραλέξη ην. Καλύτερα δουλεμένη ή «Έβδομάς», μα κρατούμε και την «Κατάπτωση». Με χαρά σας ξαναείδαμε. Για τα καλά σας λόγια, εύχαριστούμε.

Αγ. ην Βελουχιώτη ην. Τα ποιήματά σας έχουν κάποια δροσιά και δείχνουν μια ποιητική πνοή, που είναι όμως άκαλλιέργγητη άκόρα. Δουλέψτε περισσότερο τον στίχο σας για να το δώσετε κάποια άρμονία και ελαστικότητα που το λείπει προς το παρόν.

Σταμάτιον Δημ. Μαστρογιάννη ην. Το σταυρόλεξό σας έλήφθη και έδόθη στον άρμόδιο συντάκτη. Εύχαριστούμε.

Σόνιαν Αγγ. Έγκρίνεται το «Τελευταίο πεζό» και θά δημοσιευθί με τη σειρά του.

Νέλλη ην Σίβαν. Άπεχνο το «Ανθεό». Το μέτρο του έντελώς έλαττωματικό. Όσο για τ' άλλο, συμφωνούμε μαζί σας.

Αμαρουλίδας. Συμπαθητικό το πεζό σας, όχι όμως και δημοσιεύσιμο. Φροντίσετε ν' άποφύγετε τις κοινοτοπίες.

Ρέντυ. Κοινό το πεζό σας και σε στυλ χρονογραφήματος μάλλον. Άποφύγετε τις καθαρευουσιάνικες εκφράσεις,

«Έβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΤΟΣ 12ον

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

ΣΑΡΡΗ 11 άριθ. Τηλεφ. 28517

Έκδοται:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ

Άρχισυντάκτης και υπεύθυνος:

ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ, Νικαίας 17

Καλλιτεχνικός συνεργάτης:

ΑΝΔΡ. ΒΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Έτησία έσωτερικού δρ. 250

Έξάμηνος » 125

Έτησία έξωτερικού Λίρα 1.10

» Άμερικής Δολλάρια 6

Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΣΙΔΗΣ

(Π. Τσαλδάρη 10 Ύμηττός)

όπως «το περίλαμπρον όρμα», να απίπτει, επ' «όλίγον» κ.λπ.

Γι' όργον Κισούση ην. Έγκρίνονται οι «Σκέψεις» και θά δημοσιευθούν με τη σειρά τους. Το «Απόψε μόνος διάβηκα» θέλει διόρθωμα στον 14ο στίχο για να γίνη δημοσιεύσιμο. Έκείνο το «να βρω ένα ποίημα άντάμα» δεν λέει τίποτα.

Ι. Νούλα ην. Η «Ολόσπερη βαρκούλα» αρχίζει σχετικά καλά, μα άπό τη μέση και κάτω τα χαλάει. Για τα καλά σας λόγια, εύχαριστούμε.

Τασούλη ην Πανοράκη ην. Δεν είναι ακόμη όρμα τα ποιήματά σας για τη στήλη. Κρατούμε το «Άχροναίον» για τη «Σελίδα». Η γνώμη μας — μια και την ζητήτε — είναι να μη βιασθήτε να εκδώσετε συλλογή, άφου μπορεί άργότερα να παρουσιάσετε κάτι καλλίτερο και τελειότερο.

Φάβωνας. Δεν μας ικανοποίησε ή «Βαρκαρόλλα». Θέλει δουλέμα άκμή για ν' απαλλαγί άπό κακόγλωσσες εκφράσεις, όπως «κιντώνες παθιαίκες», «να μας πιά» και τα παρόμοια.

Σπύρον Ησακινέλη ην. Το «Έλ» κατώτερο άπό προηγούμενά σας. Μη βιάζεστε.

Ιωάννη ην Περδίκη ην. Άρκετά στρογγύλο το γράμμα σας, μα το θέμα που διαλέξατε κοινότατο και χλισιωμένο. Στείλτε μας κάτι πιο πρωτότυπο.

Παύλον Μελά ην. Έγκρίνεται ή «Τρελή συμφωνία» και θά δημοσιευθί με τη σειρά της. Το «Φθινόπωρο» κατώτερο.

Δημ. Μερ. Άρελές το τραγουδάκι σας. Στείλτε μας κάτι πιο δουλεμένο. Για τα συγχαρητήριά σας, εύχαριστούμε.

Βάσον Βάφον ην. Η ούλα τζάν. Πρωτόλειο το «Άστρο». Σχετικά καλλίστες οι «Σκέψεις», αν δεν ήταν σε



Πρέπει να βοηθή κανείς

τόν έαυτόν του, αλλά μόνον όπου ένδεικνυται. Όχι βέβαια σε πονόδοντους. Γιατί τί καλό μπορεί να ιδί κανείς άπό την αυτοθεραπείαν; Είς την καλλίτεραν έκδοχήν θά σταματήσουν προσκαίρως οι πόνοι. Θεραπεία με τα ψευτομέσα δεν έπέρχεται. Έκείνο, όμως, το όποιον ήμπορεί κανείς και θά έπρεπε να κάμη μόνος του, διά να έχη ώρατα λευκά δόντια, είναι ή καθημερινή περιποίηση των δοντιών με όδοντόπαστα Χλωροδόντ.

Γι' αυτό μη λησμονήτε:

Όδοντόπαστα Χλωροδόντ

τόσο κοινό θέμα. Πάντως βρίσκουμε ότι γράφετε καλλίτερα στο πεζό παρά στον στίχο.

Πικραμένα χείλη. Τά έμμετρα γράμματά σας μάς συγκινούν ιδιαίτερος και στο πείσμα του... χώρου, δημιουργούμε εδώ την αρχή του «Χώρου» σας.

Πώς χωρό δεν έχω για μέ
=τό πήρα αυτό χαμπάρι,=
στό... Πλοίοι σας, γιατί κι εγώ
χωρίς να κάμω νότορ,
σάν... Μαυνιέρης Σας ρωτώ
και να μου πείτε άδέρτα,
'Αφού για τό... φορτίον μου
δεν είχατε σ' άμπάρι,
χώρο, πώς δεν τό βάλατε
τοτέ στον «Κοραδόρο»;
είτε και στην «Κουδέρα»;
Δέν έχουν τά... φορτία μου
=που κι' αν φορτωθούν
=έστω και στο κατάστρωμα
=αν τοποθετηθούν,=
κινδύνους να χαλάσουν
και να μεταβληθούν
κι' αν θαλασσοδραχούν.—

Όσο για τό «Δώρον» σ' ευχαριστούμε θερμά, αν και μάς ήλθε λίγο αργά. Τά αάρια και τά ήμερα πολύ μεγάλη και ακατάλληλα.

Π. Κ. Β. Οί στίχοι σας πρωτόλειοι και με έσφαλισμένο μέτρο. Σχετικά καλλίτερο τό πεζό σας, αλλά σέ πολύ κοινό θέμα. Βρήτε κάτι πιο πρωτότυπο.

Κώστα ν Φωκιά ν. Συμπαθητικά τά τετραστίχά σας, αλλά θέλουν δουλειά ακόμα για να δοθ ή περισσότερη άρμονία. Μή βιάζεστε.

Γιόργον Μπουρίσαν. Άρκετά καλό ως θέμα, αλλά ύστερεί στην έκ- τέλεση. Τό γράψιμό σας δεν είναι σω- τό ακόμη. Προσπαθήστε να γράφετε πιο δυνατά. Για τά καλά σας λόγια, ευχαρι- στούμε.

Νικ. Κοσμίδη ν. Δεν μάς ικανο- ποιήσε τό τελευταίο σας. Μην πολυγρά- φετε.

Κ. Καρά ν — Τρικκαίον. Έγ- κρίνεται ό «Λυτρωμός». Τό άλλο κατώ- τερο.

Τατάκη ν Άναζηρόπουλον. Ή σειρά τό «Πώς θ' έλκε», δεν είχε έλ- θει ακόμη. Και θά τό εξακριβώνετε αν παρατηρούσατε ότι τά δημοσιευθέντα πρό τό ιδιού σας είχαν πάρε άπάντη- ση στα «Μεταξύ μας» πριν από σ'ας. Για την πληροφορία πού μάς δώσατε, σ'ας ευχαριστούμε.

Ναίάνα. Συμπαθητικά γραμμένη ή «Άγάπη», αλλά γεμάτη κοινοτοπίες. Στείλτε μας κάτι σέ πιο άσυνήθιστο θέμα.

Άδιάκριτον Διαβάτη ν. Άνεπιτυχές και παιδιάστικο τό ποιημά- τι σας. Άρκετά καλλίτεροι οί «Προδό- τες», μά κι' αυτό όχι ώρμη ακόμη για δημοσίευση. Άποφύγετε ν' ανακατώνε- τε καθαρευσιάνικες εκφράσεις στο γρά- ψιμό σας.

Γεώργιον Φωκιά ν. Τά «Γερά- ματα τό Άλήτη» άνεπιτυχή. Έλαττω- ματική ρίμα και μέτρο. Ή «Αναπόλη- ση τό δειλινοῦ» άρκετά καλλίτερη, ιδί- ως στο δεύτερο και τό τελευταίο τετρά- στιχο. Μά δεν είναι ώριμη για δημοσί- ευση. Δουλέψτε περισσότερο τόν στίχο

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 31)

τοῦσε με άπεριόριστον άπάθειαν τά γεγονότα, κρατώντας στα χέρια του έναν άδαιο γκαζοτενεκέ. Ή προέλευ- σις τοῦ νεροῦ προσδιορίζετο έτσι ά- πολύτως και ό Μενέλαος αισθάνθη- κε ότι τό μυαλό του διέτρεχε τόν έ- σχατον τών κινδύνων.

Εὐτυχώς, ό κύριος, ανέλαβε νά έ- ξηγήση άρκετά τά συμβάντα.

—Σας ζητώ συγγνώμη, άγαπητέ. Υπήρξατε θυμά της τρέλλας τοῦ ά- δερφοῦ μου. Δεν τώξερα πώς ήταν έδω. Τόν είχαμε θάλει σέ μία νευ- ρολογική κλινική, γιατί τοῦ έστρι- ψε τοῦ δυστυχισμένου έδω και μερι- κούς μήνες. Άρχισε νά μάς λήη πώς είνε άρχων της έρήμου» και συ- χρόνως τόν έπιασε ή μανία νά κατα- βρέχη τοῦς ανθρώπους πού περνού- σαν κάτω από τά παράθυρά μας. Μαζί με όλα αυτά έλεγε και διά- φορες παρδαλές λέξεις και δεν έν- νοούσε νά μάς άφήση νά τοῦ μιλή- σουμε. Όπως σ'ας είπα, λοιπόν, τόν βάλανε σέ μία κλινική και φαίνεται πώς κατώρθωσε νά τό σκάση σήμε- ρα. Μην άνησυχείτε, όμως, άγαπη- τέ. Θά τόν στείλουμε άμέσως πίσω. Έλπίζω νά μάς συνχωρήσετε, για- τί, έγινε...

—Π—

Τί νά πη ό φουκαρής ό Μενέλαος; Έδωσε άφεισιν άμαρτιών κι' έφυγε. Έτσι κατώρθωσε νά βγη από την Ιστορία αυτή άβρόχοις ποσιν». Κα- τά τά άλλα, όμως, ήταν... μούσκε- μα!...

σας. Στείλτε μας τό διήγημά σας νά τό διαβάσουμε.

Κοσμά ν Κ. Ταμβάκη ν. Τό ποι- ημα πού μάς στείλατε γραμμένο σέ πα- λήα τεχντροπία θυμίζει τοῦς ποιητάς της περασμένης γενεάς. Όραιο τό τρίτο του τετραστίχο. Στείλτε μας κάτι πιο σύγχρονο.

Γ. Πλασταριά ν. Συμπαθητικό τό ποιημάτι σας, αλλά πολύ άφελές.

Ήλέκτρα ν Π. Έγκρίνονται τά «Ονειροπολήματα» και θά δημοσιευθούν με τή σειρά των.

Άρην ν Ψυχολαίδου ν. Πολύ πρωτόλεια και τά δύο και άπλο- ικά.

ΚΟΥΒΕΡΤΕΣ καμηλό άφράτες πα- χειές δρχ. 580. Κομπιναιζόν άφαντά- στου άντοχής Α' δρχ. 175, Β' 120. Σινδόνια αίώνια δρχ. 127, διπλά 185. Κυλότες Κρέπ Σατέν Αδ δρχ. 60, Β' 40. Βουλής 5, άνω πάτωμα Γραφείον Νο 1.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ διαμέρισμα μεσημ- βρινόν, γωνιαίον εκ 5 δωματίων, κου- ζίνας λουτροῦ και λοιπών χρειωδών.

Πληροφορία είς τό κάτω πάτωμα Δαφνομήλη 44.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

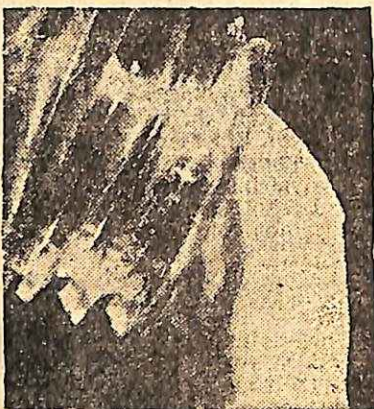
(Συνέχεια από την σελίδα 48)

Όστε όλες οί παχειές γραμμές τοῦ ένος νά είναι λεπτές στον άλλον και άντι- στρόφως, και ές άλλου, ύπάρχουν περισ- σότεροι από δύο φάκελλοι τοῦ είδους αὐτοῦ;

2) Υπάρχουν δύο φάκελλοι τέτοιοι, ώστε οί ένθεν της γραμμής νά είναι πα- ρόμοιοι, αλλά ή σφραγίς διαφορετική;

ΤΙ ΕΙΝΑΙ;

Μπορείτε, άφού κυττάξετε για μιτ έ λεπτό αὐτήν την φωτογραφία, νά μάς πητε τί παριστάνει;



Λύσεις προηγούμενων

Ο ΑΤΕΛΗΣ ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ

315 X 275 = 86625.

ΤΑ ΣΧΗΜΑΤΑ

1ον) Ή 3 και ή 5. 2ον) Ή 4. 3ον) Ή 3 και ή 5. 4ον) Ή 1 και ή 2. 5ον) Καμμία.

ΤΟ ΠΙΚ—ΝΙΚ

Υπήρχαν 24 άνδρες και 20 γυναίκες

ΣΤΑΥΡΟΛΕΕΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 557

Όριζοντίως:

1) Μπρόουν. 2) Ροή, ις, πόα. 3) ΑΣ, Κόσμου, Να. 4) Φός, Ήλους. 5) Άνι- σος, Όσμάν. 6) Γκόλ. Σδος, Ήλος. 7) Άνία, Μί, Όνος. 8) Ως, Άκυρα, Χίος, Δέ. 9) Όν, Ήρα, Όρος, Δεί. 10) Άδηλος, ΑΕΚ. 11) Όρώ, Ήου, Ήα. 12) Συρία, Ήονιον. 13) Άμα, Σάλια. 14) Κάν, Νά. 15) Βούρλα. 16) Τρίε. 17) Άς.

Καθέτως:

1) Ίώ. 2) Σός. 3) Άρακά, Νέος. 4) Ρέ, Νονά, Κρύα. 5) Φιλική, Όρμα. 6) Μήκος, Αύρα, Ήα. 7) Όσος, Ράδια, Πότ. 8) Ρίς, Σώμα, Ής, Σάβρα. 9) Ό- σμή, Οί, Όλοι, Ήρις. 10) Όλος, Χρό- νος, ΑΣ. 11) Ήυμος, Οίος, Νανά. 12) Νά, Σμήνος, Φιλά. 13) Άν, Άλός, Οί. 14) Άμνός, Δείνα. 15) Δέκα. 16) Δεί.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Περύλιπον. Άνδρας είστε ή νυ- ναίκα; Γιατί από τό ψευδώνυμό σας δεν είναι δυνατόν νά καταλάβω. Και ή κου- ρα είναι άνόλογος. Πάντως ξαναγράφε- μου και θά σ'ας άπαντήσω εξαιρετικώς γρήγορα. Νά μου καθορίσετε αν τό δέ- ρμα τοῦ προσώπου σας καθώς και τοῦ τρι- χωτοῦ της κεφαλής σας είναι λιπαρό ή ξηρό. Έπίσης αν ό γύρος τών ματιών εί- ναι μόνον μαῦρος ή παρουσιάζει και πρή- ξιμο και κοκκίνισμα τών ματιών. Και τέλος την ήλικία σας. Άφού είστε τα- κτικός άναγνώστης μας, θά ξέρατε καλά ότι έπιπόλαιες και στην τύχη συμβουλές δεν δίδονται από την παρούσα στήλη. Γι' αὐτό και μόνο για τό καλό σας σ'ας ύπο- βάλλω σε νέον κόπον.

Α. Β. Γ. Πάτρα ν. Φορμόλη, φορ- μαλίνη ή φορμαλδεΐδη είναι ένα και τό αὐτό φάρμακο, πού βρίσκεται στο έμπο- ριο. Δεν θέλω νά πιστεύσω ότι βρέθηκε ένας φαρμακοποιός και μάλιστα σέ τόσο μεγάλο μέρος πού νά άγνοη ότι φορμαλί- νη και φορμόλη είναι ένα και τό αὐτό πράγμα. Ή χρήση της συνταγής νά εξα- κολουήση επί μακρόν. Και πολλές φο- ρές την ήμέρα νά πονδράτε τά έφι- δρωμένα μέρη με πούδρα φ: σάν. Έπί- σης ν' άποφύγετε τις λιπαρές τροφές, τά λίπη τών κρεάτων και έν γένει τις σάλτσες. Δεν κάνει νά χρησιμοποιηθ ή στην συνταγή οινόπνευμα 96ο, γιατί θά έρεθίση. Ή κολώνια ή καλή κόβει τό δυ- σάρεστο άρωμα.

Άμοιρη ν Νέαν, Έντα 50α. Νά πλένετε τόν χειμώνα με χλιαρό νερό. Ουδέποτε με κρύο και με σαποῦνι. Ν' ά- λείφετε δύο φορές την εβδομάδα τό πρό- σωπό σας με κτυπημένο άσπράδι αῦγου, τό όποιο νά ξεκαθαρίζετε μετά δέκα λε- πτά με λίγο βαμβάκι βρεγμένο σέ χλια- ρό νερό. Κατόπιν δέ έπλένεσθε και μ' άφθονο χλιαρό νερό. Τό πρωί, μετά τό πλύσιμο, καθώς και πρό της πούδρας, νά χρησιμοποιήτε την κρέμα πού σ'ας γρά- φω παρακάτω, άλλ' ολίγη και νά μη βά- ζετε πολύ στην μύτη. Άφού έχετε τε- λείωση την επάλειψη τοῦ προσώπου, τό- τε μ' ότι ύπολείμματα έχουν μείνει στα δάκτυλά σας, περνάτε ελαφρώς την μύτη άπ' επάνω προς τά κάτω 2 — 3 φορές. Πριν βάλετε την πούδρα την σκουπίζετε λίγο με βαμβάκι. Μετά δύο μήνες ξανα- γράφε μου.

Huile d'amandes douces 5o gr.
Cire blanche de melisse 12 >
Parafine mole 12 >
B: rax 1 >
Eau de roses 25 >
Hulle de roses q. s. pour-aramatiser.

Ε. Α. Τ. Θεσ) νίκη ν. Σας ευχαρι- στούμε για τά τόσο θερμά και κολακευ- τικά λόγια σας. Για τό ζήτημα πού μου γράφετε, δεν μπορείτε νά επιτύχετε και μεγάλη πράγματι. Αὐτή είναι ή μόνη ά- λήθεια. Άλλωστε για τόν λόγο αὐτόν έγραψε λεπτομερώς και ό κ. Λαδάς τά άρθρα του «Παράλογες δίαιτες». Έν τούτοις θά μείνετε άπολύτως νουποιη- μένη — σ'ας τό ύπόσχομαι — αν τηρή- σετε με ύπομονή και δίχως νά παρυσί- ρεσθε σ' ώρισμένες περιστάσεις και την

παραμείνετε, την εξής τροσική δίαιτα: Ν' άποφύγετε τελείως τά ζυμαρικά, τά γλυκίσματα, την πολύ ζάχαρη στον κα- φέ, τις σάλτσες. Ψωμί νά τρώτε μαῦρο και 75 δράμια την ήμέρα. Έπίσης ιδιαι- τέτως σ'ας τονίζω ν' άποφύγετε τό γά- λα, τό γιαούρτι και τ' αῦγά. Νά προτι- μάτε κρέας στην σάρα, ψάρια στην σάρα, χορταρικά άφθονα, τυριά άδύνα- τα, ζαχαράκια γιαχνί, φρούτα νωπά. Κρέας και κάθε μέρα νά τρώτε δεν πει-

ράζει, άρκεί νά είναι της σάρας και όχι παχύ. Μέσα σέ δύο μήνες θαχετε πείση τοῦλάχιστον 5 κιλά. Ή δέ κοιτία άρ- κετά.

Ι. Π. Μ. Σπουδαστή ν. Έν πρώ- τοις νά μη λούζεσθε, προς τό παρόν, με σαποῦνι. Άντι σαποῦνιού νά χρησιμοποιή- τε άπαξ της εβδομάδος κρόκο αῦγου ως εξής: Κτυπάτε μέσα σ' ένα πιάτο έ- να κοκό αῦγου, προσθέτοντας συγχρό- νως κι' ένα ποτήρι χλιαρό νερό. Άμα

ΟΙΚΟΣ ΒΑΖΑΙΟΥ

Γουναρικῶν και γυναικείων φορε- μάτων, Ταγιέρ, νυφικῶν.

Υπό την διεύθυνσιν της Κας Αῦρας

Έπιδιορθώσεις και φύλαξις

ΓΟΥΝΑΡΙΚΩΝ

Οι πελάται τοῦ Οίκου Βαζαίου δά μείνουν εύχαριστημένοι από έκτέ- λεσιν και από τιμάς.

Εύαγγελιστρίας 5

Τηλ. 29-159



ΕΠΩΣ ΜΙΑ ΓΗΡΑΣΜΕΝΗ ΕΠΙ- ΔΕΡΜΙΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΕΑΝΙΚΗ ΤΙ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΠΕΙΡΑ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΔΩΝ

Τό δέμα τοῦ προσώπου λόγω τοῦ ότι μένει άκά- λυπτον ύφίσταται, επί ζημία, όλας τās επιδράσεις τών μεταβολών τοῦ καιροῦ, την σκόνην τών δρό- μων, τόν ήλιο, τό κρύο, τόν στεγνόν άέρα κτλ. Είναι φυσικόν κατόπιν όλων αὐτῶν νά λεκιάζη, νά ρυτίδουται, νά ξηραίνεται και νά παρουσιάζη όφιν γηρασμένην.

Ή Κρέμα «ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ», ειδικώς παρασκευα- σμένη διά τās άνωτέρω περιπτώσεις, ζωογονεί τό δέμα, εξαλείφει τοῦς λεκέδες, τις ζάρες, τις πτυχές και δίνει όρσερότητα και απαλότητα δε- λουδίνι.

αφρίση καλά, τότε ρίχνετε σιγά-σιγά στο κεφάλι και κάνετε μια καλή φριξίον του τριχωτού της κεφαλής. Κατόπιν ξεβγά-ζετε το κεφάλι μ' άφθονο χλιαρό νερό. Επίσης πρωί και βράδυ μια καλή φριξί-ον με το φθινόφωρο Κομοφιλίν. Μ' αυτήν την κοόρα και η ξηρότης θά παύσει και η πιτυρίδα που προέρχεται από αυτήν θά εξαφανισθή. Μετά δύο μη-νες τακτικής κοόρας να μού ξαναγρά-ψετε.

Γι' γένειαν, Κατερίνη. Έ-νψ ακολουθήστε άριστα την εσωτερική διαίτα, έν τούτοις καμμίαν βλέπω περι-ποίηση δέν κάνετε στην επιδερμίδα σας, νομίζοντας σφαλέρά, ότι επειδή δέν βά-ζατε τίποτα έως τώρα στο πρόσωπό σας, θά διατηρηθή αυτό καλά. Άλλωστε τά νερά του μέρους σας είναι τόσο σκληρά που καταστρέφουν την επιδερμίδα, ή ό-ποια γι' αυτό χρειάζεται μεγάλη περι-ποίηση. Πρώ της πούδρας θά χρησιμο-ποιήτε την έξής λοσιόν:

Eau de fleurs d' orangér	125 gr.
Teint de benjoin	6 "
Glycerine	8 "

Για το βραδυνό δέ ξεμακιγιάρισμα να ακολουθήτε την τακτική που γράφει ό κ. Λαδάς στ' άρθρο του «Φρεσκάρισμα». Επίσης εκείνο που δέν πρέπει να παρα-λείπετε είναι το άσπράδι του αυγού, δυό

φορές την έβδομάδα. Πάντα στην διαθέ-σή σας.

Γάτος Μ. Μ. Ουδέποτε έχουμε λά-βει γράμμα με αυτό το ψευδώνυμο. Άλλά μήπως για να σάς φοβηθούν τά ποτι-κια, και να σάς άπαντήσουν γρηγορώτε-ρα, μετεβλήθητε από γάτα, σε γάτο... Πάντως ή ηλικία σας δικαιολογεί έν μέρει και την κοούρα της επιδερμίδος, αλλά και ή βούρσα με το σαπουνάκι... έπαιξε κι' αυτή το ρόλο της για να σάς τό άπονερουλιάση, παρ' όλα τά άντιθέ-τως διατυμπανίζμενα. Τώρα να τά στα-ματήσετε όλα, μασάζ κι' άλλες άηδίες που εφευρίσκουν μερικοί έπιτήδειοι για κερδοσκοπικούς σκοπούς και ακολουθή-στε την έξής τακτική: Τό πρωί μετά τό πλύσιμο, ν' αλείψετε τό πρόσωπό σας με την λιπαρά τροφή της κρέμας Χαρέμ. Επίσης την ίδια 3 φορές την έβδομάδα τά βράδυα. Έλμέσως δέ μόλις την φορέ-σετε να τη σκουπίσετε καλά με βαμβά-κι. Πρώ της πούδρας θά χρησιμοποιήτε την έξής λοσιόν:

Eau de fleurs d' orange	125 gr.
Teint de benjoin	10 "
Glycerine	8 "

Άπαραίτητως δέ δυό φορές την έβδο-μάδα ν' αλείψετε τό πρόσωπό σας με κτυπημένο άσπράδι αυγού, τό όποίο να άφαιρήτε μετά 10 λεπτά μ' άφθονο χλι-

αρό νερό. Μετά δύο μήνες, ξαναγράψτε μου.

S. O. S. Είναι πολύ άργά, όπως μου φαίνεται άπ' τό γράμμα σας, για να στα-ματήσουμε την φαλάκρα. Στην κληρονο-μικήτητα δέν πιστεύουμε, αλλά μόνο στην κοινή χρήση της σατίαςάρας ή της βούρ-σας των μαλλιών, που γίνεται στά σπι-τια, από μικρούς και μεγάλους. Πάν-τως, για να σάς εξυπηρετήσω άποτελε-σματικώτερα, συνέστησα στον κ. Λαδά την έξέτασή σας δωρεάν. Δέγεται: Σόλω-γος 40, 11—1 και 5 1)2—8 καθημερι-νώς.

ΔΟΡΑ

"ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΑΠΕΚΑΛΥΨΑ ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΥΖΥΓΟ ΜΟΥ."



Τώρα αγαπώμεθα περισσότερο πα-ρά ποτέ. Ένα διάστημα ή αγάπη του είχε αρώσει. Έγνώριζα τό γι-στί. Αί ρυτίδες μου μ' έκαναν να φαί-νομαι όλιγώτερον από 30. Δέν γνω-ρίζω τον λόγον αλλά τό όφειλω στην Κρέμα Τοκαλόν, τροφή διά την επιδερμίδα. Από την επομένη της πρώτης της χρήσεως εξέπλάνην πόσον εφαινόμην φρέσκη και νέα.

Η Κρέμα Τοκαλόν, τροφή διά την επιδερμίδα, είναι τό μόνον μέ-σον διά να ξαναδώσετε εις τά κύ-ταρα της επιδερμίδος την ζωηρότη-τα της νεότητος.

Περιέχει «Biocel» άποτέλεσμα της θερμομασίας επιστημονικής ανακαλύ-ψης του περιφήμου Dr. Stejskal του Πανεπιστημίου της Βιέννης, τό όποϊον τρέφει την επιδερμίδα με έν-χυλισμα προσερχόμενον από τά κύ-ταρα ζών.

Ό,τι έκανε αυτή ή γυ-ναίκα μπορείτε και σεις να τό κάνετε.

Δοκιμάστε και σεις ή ίδια την κρέμα Τοκαλόν, τροφή διά την επι-δερμίδα. Μεταχειρίσεσθε την Κρέ-μα Τοκαλόν (χρώματος ρόζ) τό βρά-δυ προτού κατακλιθίτε. Τό πρωί μεταχειρίσεσθε την Κρέμα Τοκαλόν, τροφή διά την επιδερμίδα (χρώματος λευκού). Είναι στυπτική, τονωτική και θρεπτική και άποτελεί την καλ-λιτέραν βάση διά τό μακιγιάρισμα.

ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ίατρος Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Ειδικευθείς έν Παρισίοις

Έξέτασις δι' ακτίνων Ραϊντγκεν

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ και

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 19 6

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Αίσιόδοξον, Άλεξάνδρειαν. Πολύ καλά κάμντε και διαλέξατε ως ψευδώνυμο τό «Αισιόδοξος». Αυτό σημαί-νει ότι έχετε όπλισθή με θάρρος και έ-χετε αποφασίσει να γίνετε υγιής, σαν τους άλλους συνανθρώπους σας. Άφού ή πάθησίς σας δέν είναι οργανική, δέν ύ-πάρχει καμμία άπολύτως βλάβη, ούτε έ-κείνη ή άμαρτωλή, αλλά κατά βάθος έ-χι και τόσο τρομερή πρᾶξις από την ό-ποιαν κανείς δέν έχει ξεφύγει, ήταν ί-κανή να προκαλέσει όλες αυτές τις άνω-μαλίες. Οι λόγοι στην προκειμένη περι-πτωση είναι έντελως ψυχολογικοί. Όπως συμβαίνει πάντα σε κάθε άρχαριο, σε κά-θε έπιχείρησι που κάμνει, κυριεύεται ά-πό δειλία και φόβο, καμμία φορά και ά-πό ύπερβολικό ζήλο, να φθάση μια ώρα ένωρίτερα στο ποθούμενο. Όλα αυτά φέρουν αντίθετα άποτελέσματα. Δυστυ-χώς δέ αυτό τό τράκ συμβαίνει πάντοτε και σ' όλους άνεξαιρέτως, με μόνην την διαφοράν ότι κυριεύει εκείνους οι όποιοι έχουν ασθενέστερον χαρακτήρα. Αυτό ά-κριβώς συμβαίνει και με σας. Άφού, έ-μως, αποφασίσατε να άπαλλαγίτε, άκο-λουθήσατε τά κάτωθι, με πλήρη την βε-βαιότητα ότι πρό της λήξεως της θερα-πείας, όποτε θά γίνουν και τά πειράμα-τα, με θάρρος θά δήτε ότι δέν ήτο τίπο-τε και άδικα στενοχωριόσαστε τόσο χρονικό διάστημα. Τά φάρμακα είναι τά έξής: Ιον Ένέσεις Calcium gluco- nate των 10 κ. έκ. 20 από τις όποιες θά κάμντε ήμέραν παρ' ήμέραν μίαν έν-δοφλεβίως. Τις ήμέρες δέ που δέν θά γί-νονται αι ένέσεις Κάλτσιουμ, θά κάμνε-τε ύποδορείως μίαν ένεσιν testoviron Schering των 10 m. g. από τις ό-ποιες θά πάρης 5 κυτία. Άν τυχόν και δέν ύπάρχουν εκεί, φροντίστε να τις προ-μηθευθήτε από τας Άθήνας ή γράψετε σε μένα και στέλνοντάς μου τά χρήματα ή σε κανέναν δικό σας. Είναι οι μόνες που θά σάς άπαλλάξουν διά παντός όλης αυτής της ανιαράς καταστάσεως.

Μιμά κ η ν. Φαίνεται ότι είσθε Λά-κων, άλλωώς πώς να εξηγήσω τό γράμ-μα σας που είναι λακωνικώτατο για ένα ζήτημα τόσο σπουδαίο και τόσο σοβαρό. Σύμφωνα λοιπόν με την έπιστολήν σας σάς άπαντώ: Τό ζήτημα αυτό μπορεί να έχη πολλές αίτίες. Όσο για τό πώς θά εξαλειφθή, ό μόνος αρμόδιος είναι ό θε-ράπων ιατρός, ό όποιος μόνος του θά άν-τιληφθή περί τίνος πρόκειται, ποιά είναι ή αίτία και ποιά θεραπεία πρέπει να γίνη.

Ζώρζ Β. Αίτία αύτων των σπυριών είναι ό σταφυλόκοκκος. Αυτός είναι δυ-στυχώς που προκαλεί όλα αυτά και που ένψ πολλές φορές ύποχωρεί εύκολα, συ-γχά πάλι έπιμένει και τότε φαίνεται ή ύπομονή του καθενός "Όταν ύπάρχη ή ύ-πομονή αυτή, τό κακό εκλείπει. Άν λοι-πόν έχετε άπόφασιν να εξαλείψετε τά σπυρία, πρέπει να έχετε ύπ' όψιν σας ότι δέν περνούν από την μια μέρα στην άλ-λη. Πρώτον θά πάρετε μερικά έμβόλια άντισταφυλοκοκκικά κ. Κόμη, από τά όποια θά κάμντε ήμέραν παρ' ήμέραν έ-να ύποδορείως, μέχρι 12. Σταματήσατε 15 ήμέρες και επαναλάβετε. Τώ-ρα δέ που ό καιρός θά σάς επιτρέψη,

πάρτε λίγο μουρουέλαιο και πίνετε. Να άποφεύγετε όσο μπορείτε τά οινόπνευ-ματώδη ποτά και να μην τρώτε σιγαρι-στά, σάλτσες και τά παρόμοια. Επίσης, να άποφεύγετε τό συχνό ζύρισμα, και μάλιστα τό κόντρα, ύστερα δέ από τό ζύ-ρισμα να έχετε μερικές ζεστές κομπρέσες και να κάμντε και λίγο μασάζ. Ός κρέμα να μεταχειρίζεσθε τη Νέξ Φιλίς. Θά σάς όφελήση πολύ. "Υστερ' από λί-γον καιρό μού ξαναγράψετε.

Συλβίαν Χ., Καλάμας. Έκείνο που μού κάνει κατάπληξη, είναι ποιός σάς συνέστησε αυτό τό ύψόμετρο. Νομί-ζω ότι μάλλον κακό θά σάς κάμη παρά θά σάς όφελήση. Δέν γνωρίζω αν είναι γνώμη του θεράποντός σας, γιατί δέν μπορώ να καταλάβω πώς ήταν δυνατόν να σάς στείλν σε τόσο ύψόμετρο και μά-λιστα μετά από αίμόπτυσιν. Όσο για την έν γένει κατάστασιν σας, δέν νομι-ζω ότι πρέπει να κατέχεσθε από φόβον, γιατί τά πράγματα δέν ήσαν σοβαρά, ούτε και τό παιδί σας είναι ανάγκη να τό έχετε σε τόσην άπόστασιν, αφού πο-τέ πτύελα δέν ύπήρξαν θετικά. Βέ-

βαια, τά παιδιά πρέπει να ανατρέφονται όχι με τό παλαιόν σύστημα, όποτε ή μη-τέρα μάσαγε τό ψωμί και τό έδινε στο παιδί της, θέλοντας έτσι να δείξη την ύπερβολική της αγάπη. Άλλ' ούτε πάλι να κρατιούνται και σε τόση άπόστασιν. Μού γράψετε αν μπορήτε να κάμετε έ-νέσεις. Ουκιάσιν μπορείτε να κάμετε και μάλιστα όσες θέλετε. Θά σάς όφελή-σουν και δέν πρόκειται να σάς βλάψουν. Σας συνιστώ και πάλιν να προσέξετε τό ύψόμετρο. Κίνδυνος!

Τά ο κ ο ν. Τό ζήτημα της τριβής δέν πρέπει καθόλου να σάς άνησυχή, γιατί όσοι προϋπήρξε μια πάθησις, άσφαλώς θά έχουν γίνει και συμφύσεις, δέν είναι ύποχρεωτικό και ούτε να κάμη κανείς πνευμοθώρακα, ούτε και ύγρό να είχε για να γίνουν συμφύσεις. Όπως, λοιπόν, και μόνος σας βλέπετε, ή τελευταία ά-κτινογραφία είναι πολύ καλή, έπομένως να συνεχίσης την τακτική που ακολου-θείς όχι βέβαια με ίδιον θαμνόν σχολα-στικότητας. Πάντως ζωή λελογισμένην έχοντας ύπ' όψιν σας ότι τό χρονικόν αυτό διάστημα δέν είναι αρκετό, ώστε να στα-

Τό καλύτερο Ραδιόφωνο τού Κόσμου
Radio OPTA
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ Γ. Σ. ΚΟΝΤΟΥΣΟΓΛΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ: ΚΑΕΙΤΙΟΥ 8 ΤΗΛΕΦ. 21.590 - ΚΑΛΙΘΕΑ: ΣΤΑΘ. ΗΛΕΚΤΡ. ΤΗΛΕΦ. 9.239

ΜΕΓΑ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ
ΔΙΑ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑΣ
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 91

Τροφή, κατοικία, φωτισμός, λουτρά,
πλυντικά. Τιμή: 1.800 και 2.000

Δρχ. αναλόγως της δέσεως.

Πληροφορίαι: ΠΑΤΗΣΙΩΝ 91

Τηλ. 81. 724.

ΟΡΜΑΤΙΣΜΕΝΟ ΚΑΙ ΔΡΟΣΕΡΟ ΣΑΝ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Αυτά τά άποτελέσματα έχετε στο στόμα σας μετά την χρήση της ΚΟΛΥΝΟΣ. Ο ένεργητικός, αναζωογόνος άφρός της δι-εισδύει εις κάθε κοιλότητα και σχισμήν και άνανεώνει συντόμως τά κτρινησμένα δόντια, καταστρέφει και άποβάλλει τά επικίνδυνα μικρόβια, την αίτιαν της καταστροφής των. Δοκιμάσατε την ΚΟΛΥΝΟΣ και παρατηρή-σατε πόσο δροσερό και καθαρό θά είναι κατόπιν τό στόμα σας.



ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ "ΚΟΛΥΝΟΣ."



ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ:

ΜΟΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ & Α. ΑΘΗΝΑΙ

θεροποίηση για καλὰ τὴν κατάστασιν. Ὅσο γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ κλίματος, νὰ μείνετε ἐκεῖ ποὺ εἴσθε, ἂν καὶ δὲν γράφετε ποῦ, πάντως ἀναφέρετε ὅτι εἴσθε σὲ θουνὸ καὶ τὴν Θεσσαλονίκην, οὕτε καὶ νὰ τὴν σκέπτεσθε, τοῦλάχιστον γιὰ μιὰ διετίαν. Ἀκόμη δὲν ὑπάρχει ἐλεεινότερον κλίμα καὶ πλέον καταστρεπτικὸ γιὰ σᾶς. Αὐτὰ ἔχω νὰ σᾶς πῶ. Τὰ ἄλλα τὰ γνωρίζετε.

Ἐν ἂν Δυστυχισμένον Α. Κ. Ψ. Ἀσφαλῶς δουλεῖα δὲν ἔχετε καὶ θέλετε σῶναι καὶ καλὰ νὰ βρῆτε καὶ βρήκατε τὴ στήλη τοῦ γιαιτροῦ. Τί συμπτώματα καὶ τί ἀηδίες νὰ σᾶς περιγράψω. Σεῖς καλὰ καλὰ δὲν ξέρετε καὶ τί θέλετε.

Μόνικαν. Ζητᾶτε τὴν συμβουλὴ μου γιὰ δύο πράγματα: Γιὰ τὸ πρῶτο εὐχαρίστως σᾶς ἀπαντῶ καὶ εἶναι εὐκολο ἵνα νὰ ἐπιτύχετε, ἀρκεῖ νὰ ἀκολουθήσετε ὅσα σᾶς γράφω. 1ον) Θὰ τρῶτε ὅσο μπορεῖτε λιπαρὰ καὶ ἀμυλῶδη φαγητὰ. Ἐπίσης τὸ πρωῒ νηστικὴ θὰ πίνετε ἕνα ποτῆρι νερὸ καὶ 2ον) Θὰ πάρετε τρία κυτὰ Φυτίνης ποὺ θὰ μεταχειρισθῆτε σύμφωνα μετὰ τὴν ὁδηγίαν. Γιὰ τὸ δεύτερο ζήτημα εἶναι λίγο δύσκολο νὰ ἐπιτύχετε σπουδαῖα πράγματα. Ἀλλωστε δὲν βλέπω καὶ τὸν λόγο νὰ θέλετε νὰ χαλάσετε ἕνα ὥραῖο πράγμα ποὺ ἡ φύση σᾶς ἐχάρισε. Πάντως τὸ φάρμακο εἶναι ἡ Ἀγχομενσίν.

Π. Χ. Διάβασα τὸ γράμμα σας μετὰ δ-

ση μποροῦσα μεγαλειτέρα προσοχή. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν βρῆκα ποθενὰ καμμιὰ κακοτυχία. Ἐκτός πᾶ ἀν νομίζετε ὅτι τὰ πράγματα πάντα θὰ πηγαινῶν ρόδινα. Μὴ ξεχνᾶτε ὅμως ὅτι ἔταν κανεὶς πηγαίνει στὸν πόλεμο, ἔχει ὅπ' ὅπιν του ὅτι τὸ ὀλιγώτερο θὰ πληγωθῇ. Ὡστε δὲν πρέπει νὰ θεωρῆτε τὸν ἐαυτὸ σας κατότυχο γιὰ ἕνα τέτοιο μικρὸ πρᾶγμα. Νὰ κάμετε ὅσα προηγουμένως σᾶς ἔγραψα καὶ γιὰ νὰ ἐξαλειφθοῦν ὅλα αὐτὰ τὰ συμπτώματα ποὺ σᾶς ἀπελπίζουσι, νὰ πάρετε δύο κυτὰ τοῦ φαρμάκου Ἀρεγκόν. Ἄν δὲ κατὰ ἐλπίδα δὲν τὸ βρῆτε στὰ φαρμακεία σας, τότε νὰ ἀποτανηθῆτε στὸν ἐδῶ ἀντιπρόσωπον κ. Φράγκον, Γερανίου 22 Ἀθῆναι.

Ἀσθενῆ, Ἐνταῦθα. Ἐπρεπε νὰ ἔχετε ὅπ' ὅπιν σας ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ κατάσταση ὀφείλεται στὴ γονοκοκκικὴ μόλυνση ποὺ προηγήθη καὶ τὴν ὁποίαν ἀτυχῶς δὲν ἐθεραπεύσατε καλὰ. Πρέπει δὲ ἀκόμη νὰ ξέρετε ὅτι ἂν καὶ τώρα ποὺ σᾶς προεῖδομαι δὲν φροντίσατε νὰ τὴν θεραπεύσετε θάχετε συνεπείας ἀκόμη χειροτέρας. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, τώρα ἀπαγορεύονται οἱ πλύσεις. Θὰ πάρετε μοναχὰ τὸ φάρμακον Ἀρεγκόν (3 κυτὰ) ἀπὸ τὸ ὅποιο θὰ παίρνετε 6—8 καψοῦλες τὴν ἡμέρα καὶ μετὰ θὰ ἀκολουθήσετε τὴν λοιπὴν θεραπείαν.

Νό—Σ. Ἀπὸ τὸ γράμμα σας δὲν μπορῶ νὰ βγάλω κανένα θετικὸ συμπέρασμα. Τί συγκεκριμένως θέλετε; Μὴ ματαιο-

πονῆτε ὅμως καὶ μὴν περιμένετε ἀπὸ μενα φάρμακο γιὰ νὰ σταματήσῃ αὐτὴ ἡ ιστορία, διότι τὸ φάρμακο βρίσκεται στὰ χεῖρά σας: Μοναχὰ ἡ θέληση εἶναι ἐκείνη ποὺ μετὰ τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ἐπιμονὴ θὰ σᾶς ἀπαλλάξῃ ὁριστικὰ τῆς καταστάσεως αὐτῆς, ἡ ὁποία διαφορετικὰ θὰ σᾶς καταστρέψῃ ἀργὰ ἢ γρήγορα.

Φίλον τῆς «Ἐβδόμαδος». Εἶναι βέβαια λεπτὸ τὸ ζήτημα αὐτό, ἀλλὰ ὄχι καὶ ἀθεράπευτο. Σήμερα εὐτυχῶς διαθέτουμε ἀρκετὰ μέσα, ὥστε τὸ πρᾶγμα νὰ περνᾷ ἀπαράτηρητο, χρειάζεται ὅμως προσοχὴ καὶ ἐκ μέρους τοῦ ἀναλαμβάνοντος καὶ ἐκ μέρους σας. Ὅσον ἀφορᾷ τί πρόκειται νὰ στοιχίσῃ, αὐτὸ εἶναι τὸ ὀλιγώτερο ποὺ ἔχετε νὰ σκεφθῆτε. Ζητᾶτε νὰ σᾶς συστήσω ἄνθρωπο νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἐκτέλεση. Ὑπάρχουν ἀρκετοί, μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ ὁ ὑποφαινόμενος.

PERMANANT

Μ. Α. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀγ. Κωνσταντίνου 11 καὶ 12 τηλ. 53-100. Εἵμεθα γνωστοὶ εἰς τὴν PERMANANT, στὶς ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ καὶ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ.

Ἡ ἐπιτυχία μας ἔγκειται εἰς τὴν μεγάλῃν μας πείραν καὶ εἰς τὴν ἐκλογὴν ὠρισμένων ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΦΑΡΜΑΚΩΝ. Ἀπὸ τὰ Κομμωτήριά μας ἐξέρχονται ὅλα τὰ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ κτενίσματα. Εἵμεθα ἀφθαστοὶ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν βαφῶν καὶ εἰς τὰ θραδυνὰ κτενίσματα. ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΜΑΣ καὶ θὰ ΠΕΙΣΘΗΤΕ.

ΦΟΙΝΙΣ

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικοὺς, τελευταῖα μοντέλλα μετὰ τὰς κάτωθι τιμὰς:

18 Καράτ.	τὸ ζεύγος	δρχ. 850
14 »	»	» 700
12 »	»	» 650
10 »	»	» 600
8 »	»	» 500
6 »	»	» 425

Ἀγοράζομεν διάφορα κοσμήματα. Τελεῖα καὶ ἡγγυημένη ἐπισκευὴ ὁρολογίων διὰ 3 ἔτη. Ἐξαιρετικὴ εἰδικότης διὰ ἐπισκευὰς ὁρολογίων ἀμερικανικῶν Γόλθαμ, Ἐλτζη, Ἑλλινός, Ζενίθ, Ὁμέγα, Λονζίν. Ἐπίσης ἀφίχθησαν τὰ τελευταῖα μοντέλλα δι' ἀνδρικὰ δακτυλίδια Σμάλτο.

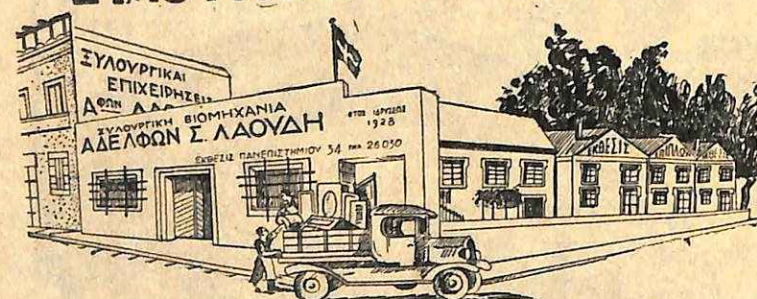
ΝΙΚ. ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Πατησίων 8. Τηλέφ. 28-407

Παρὰ τὴν Ὁμόνοϊαν καὶ Πανεπιστήμιου 50 Τηλέφωνον 20-441



ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΥΛΟΥΡΓΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ



ΑΦΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ

ΛΟΓΩ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΤΕΧΝΙΚΩΝ ΜΕΣΩΝ ΑΤΙΝΑ ΔΙΑΘΕΤΟΜΕΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ, ΠΡΟΣΦΕΡΟΜΕΝ ΤΑ ΕΠΙΠΛΑ ΜΑΣ

ΜΕ ΤΙΜΑΣ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ
ΚΑΙ ΜΕ ΜΕΓΑΛΑΣ ΕΥΚΟΛΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ
ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΣΚΥΡΙΑΝΩΝ — ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ

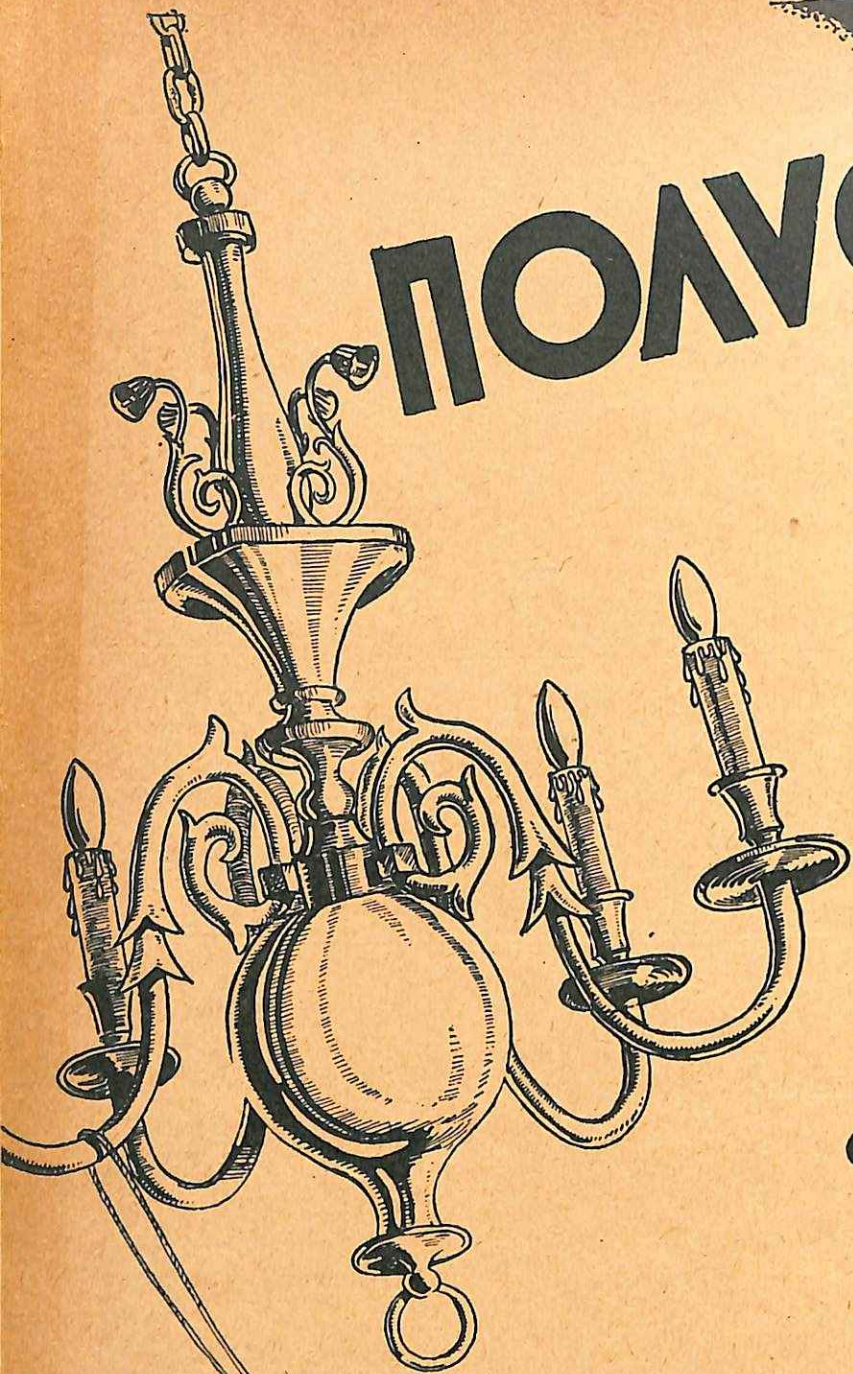
ΚΑΙ ΣΤΥΛ ΑΓΓΛΑΙ

ΣΑΛΟΝΙΑ ΣΚΥΡΙΑΝΑ ΤΑ 10 ΤΕΜΑΧΙΑ
ΔΡΑΧ. 3.500

ΛΕΧΟΜΕΘΑ ΠΑΝΤΑ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΝ ΑΝΤΑΛΛΑΓΗΣ
ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ, ΟΙΚΟΠΕΔΩΝ Κ.Λ.Π.

ΕΚΘΕΣΙΣ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34 ἔναντι Ἀρσακείου. Τηλ. 26-080.
ΕΚΘΕΣΙΣ: ΛΟΥΙΖΗΣ ΡΙΑΝΚΟΥΡ καὶ ΛΑΚΩΝΙΑΣ (ἐντὸς τοῦ ἔργουστασίου) Ἀμπελόκηποι. Τηλ. 62-836.
ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟΙ ΤΑΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΜΑΣ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΕ ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΣΑΣ.

ΠΟΛΥΦΩΤΑ



• ΓΕ ΜΕΓΑΛΗ
• ΠΟΙΚΙΛΙΑ
• ΣΧΕΔΙΩΝ
• Ξ ΤΙΜΩΝ

Στοιβάς
ΑΙΟΛΟΝ 67

